XXI. *évfolyam 32. szám* **Ára: 1 forint** *1965. augusztus 12.*

Ludas Matyi

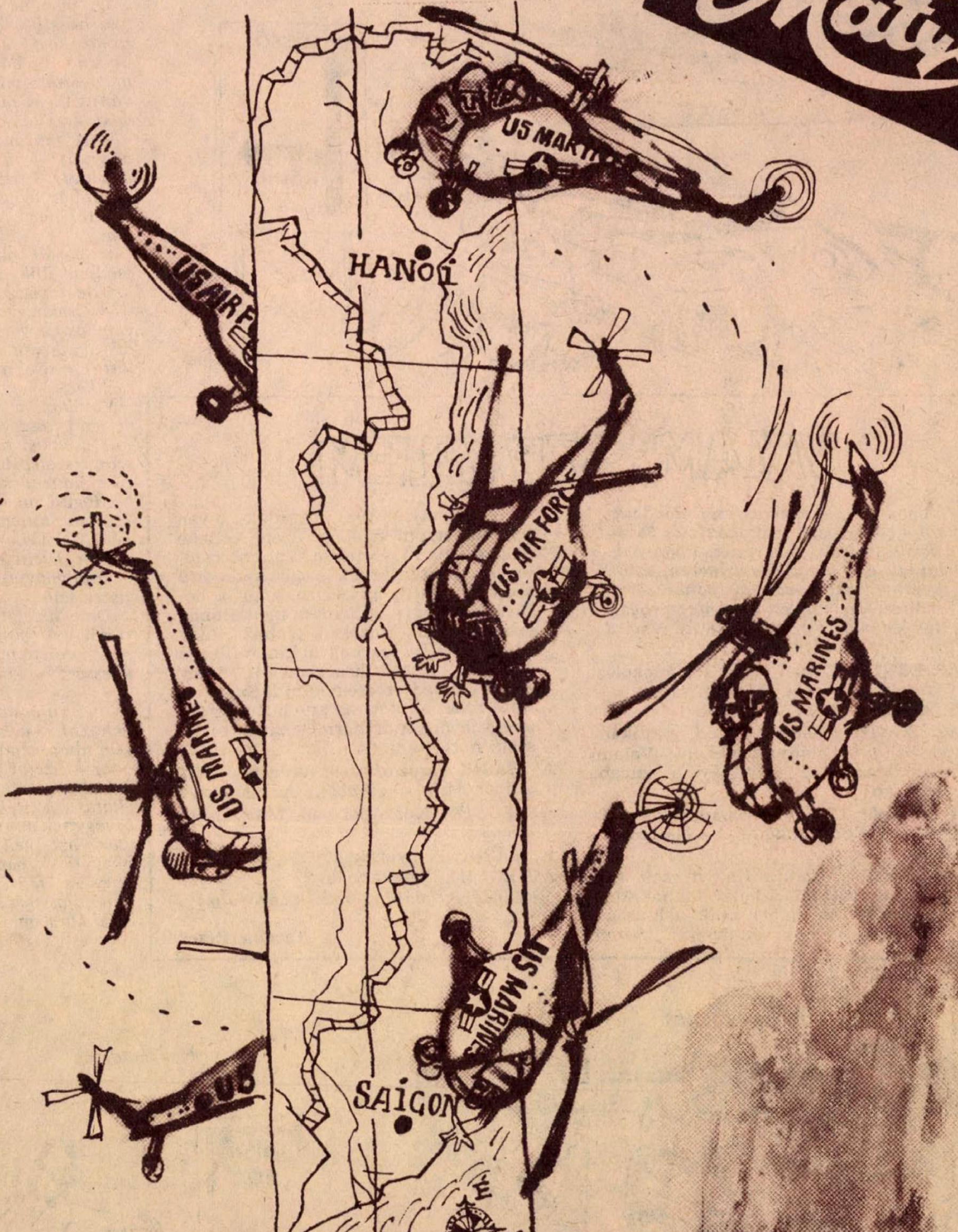
US MARINES
US AIR FORCE
HANOI
US AIR FORCE
US MARINES
US MARINES
US MARINES
US
SAIGON
É
Ny
K
VIETNAM
Kihi

LÉGYFOGÓ

Hegedűs István rajza

Száguldozók figyelmébe!

Hegedűs István rajza

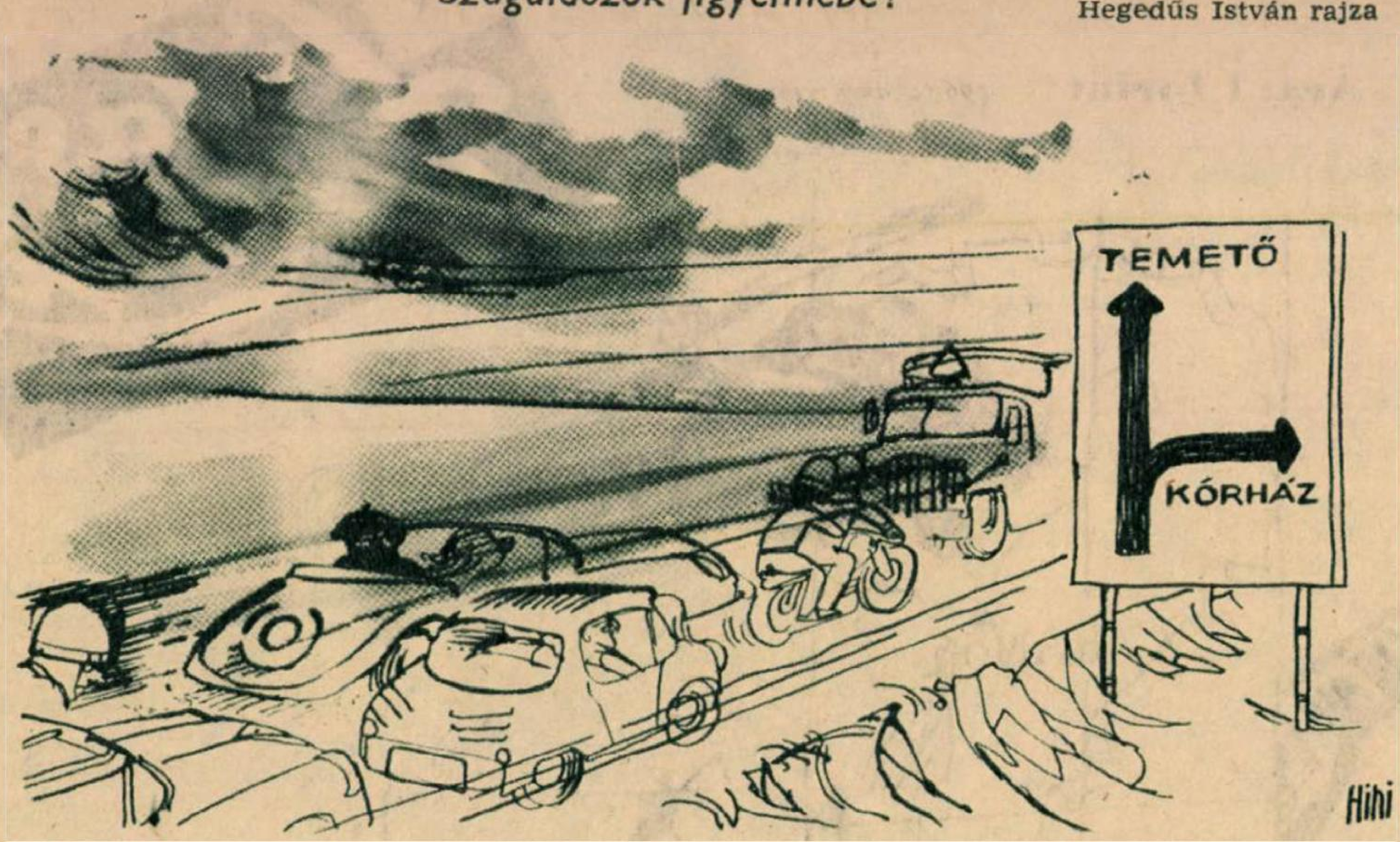

VALAMI SZERELEM

(A margitszigeti mozi esti előadásáról ketten ballagnak hazfelé; 35 év körüli férfiak, jó barátok. Végig baktatnak a romantikus szigeten, aztán beülnek valahová egy pohár sörre. A mozi eseményeit már megtárgyalták egymás között, most új témára gyújtanak.)

AZ EGYIK: Láttad azt a sok csókolózó szerelmes párt a padokon?

A MÁSIK: Ühüm. Jó nekik.

AZ EGYIK *(sóhajt):* Látod, pajtikám, ez az, ami hiányzik nekem! Valami szerelem! Csak élni így a világba bele, áh…

A MÁSIK: Te csak ne panaszkodj! És a szép Epetnekiné, a bérelszámolásból?

AZ EGYIK *(legyint):* Hagyd csak. Elegem van ezekből a kalandokból. Mire jók ezek? Az ember csak a hiúságát legyezgeti vele, az önbizalmát növeli. És utána olyan üres maradok, olyan egyedül érzem magam. Ezért kellene nekem valami szerelem. Valami ostoba, kiszámíthatatlan, mégis gyönyörű szerelem. Állni az esőben, vagy a hófúvásban egy villamos megállónál, lesni a másik közeledő lépteit. Vagy egy ablakból szorongva kibámulni a semmibe, a Másikra gondolni. Vagy olyan önfeledten csókolózni a Szigeten, mint azok, akiket ma este láttunk. Elvégre jövőre már harminchat éves leszek, mit éltem én?

A MÁSIK: Igazad van, öregem. *(Kis szünet, iszik a söréből.)* Az asszony?

AZ EGYIK: Kösz, jól van. Már alszik ilyenkor.

A MÁSIK: A gyerekek?

AZ EGYIK: Megvannak.

(Tűnődve tovább söröznek záróráig.)

Tardos Péter

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KINEK JÁR A NYUGDÍJ?

Dr. F. S.-né orvos özvegye hosszú évek óta pontosan kapja a nyugdíját. Ebben a hónapban is megjelent a postás az utalvánnyal, és magát az orvost kereste.

– A férjem már régen meghalt – mondotta az asszony. – Hiszen maga is tudja, többször kézbesítette már a nyugdíjamat.

A postás, ahogy nehéz esetben illik, megvakarta a füle tövét.

– Csakhogy egy kis baj van, asszonyom. A nyugdíj a doktor úr nevére jött, tessék megnézni a csekket.

Valóban, a megszokott nyugdíj összegéről kiállított csekken nem az asszony szerepelt mint címzett, hanem maga a megboldogult dr. F. S.

Nem történt világrengető dolog, csupán a „né"-t felejtette el ráírni az utalványra az illetékes tisztviselő.

De a hivatal nem ismer tréfát. A postás – szabályszerűen teljesítve kötelességét – kijelentette:

– Tessék bemenni a nyugdíjintézetbe, és rendbehozni a dolgokat, mert különben ezután nem tudom kifizetni a pénzt.

Indulhat a bizonyítási eljárás, a sorbaállás. Az özvegynek most már nemcsak azt kell igazolnia, hogy ő él, hanem azt is, hogy a férje, aki után nyugdíjat kap, nincs az élők sorában.

(—a)

Aktív pihenés

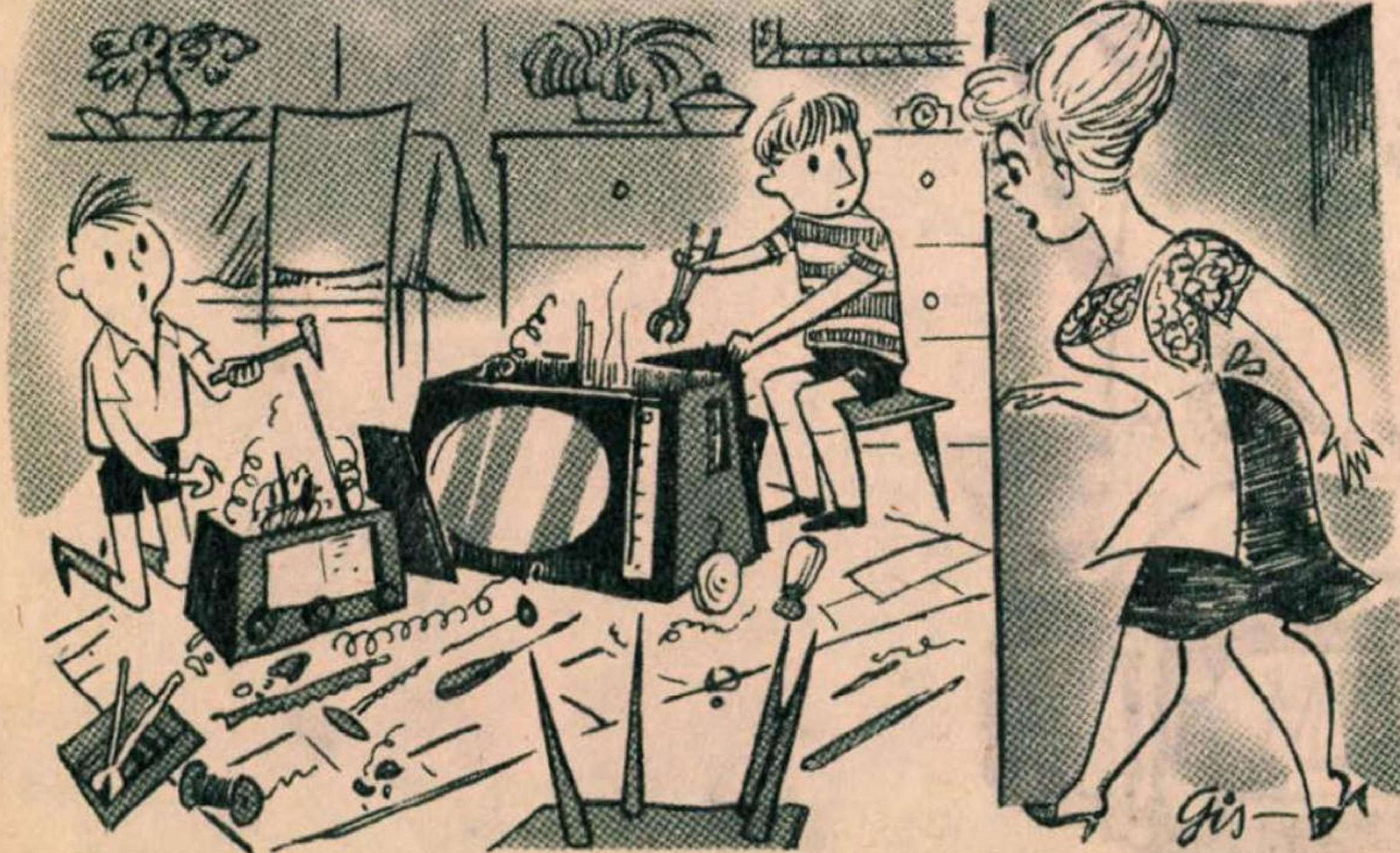

– Mit csináltok, az istenért?!
– Átismételjük a tavalyi politechnikát!

Nyilvántartás

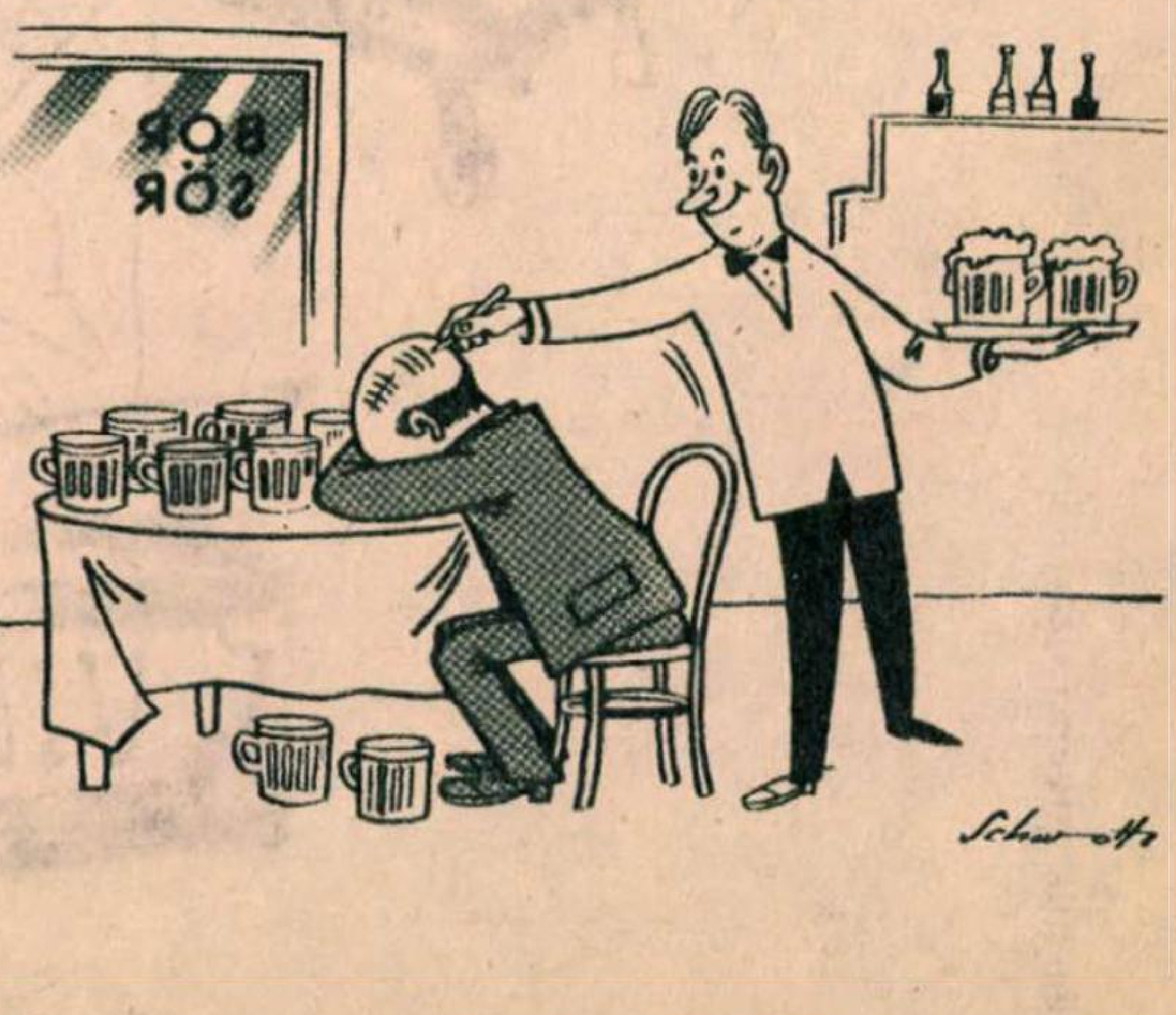

A vietnami dzsungelban

– Mit keresel, Jim?
– A vészkijáratot!

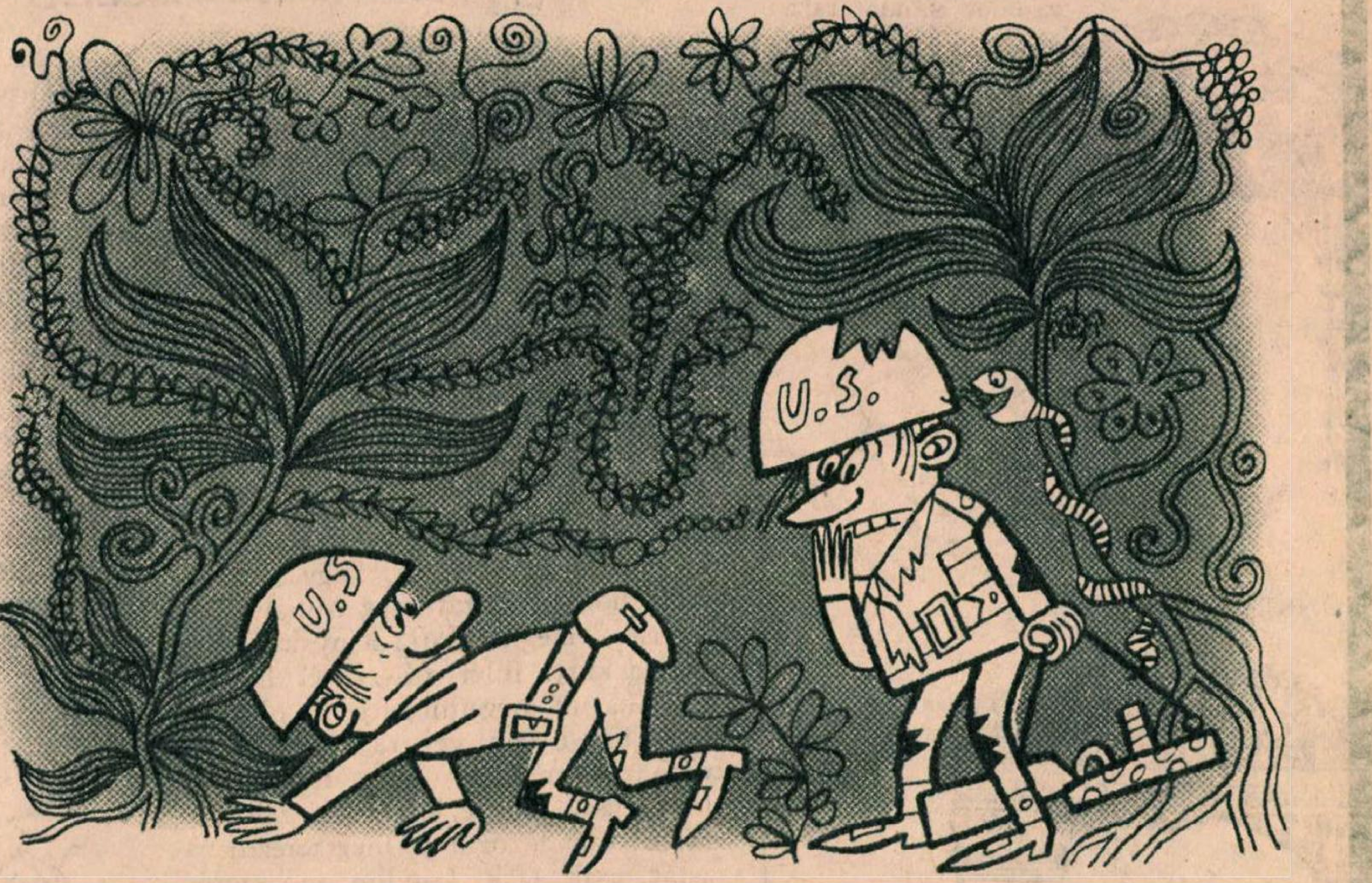

Fülöp György rajza

C. RIKLIN:

Tanácsok kezdő kertészek számára

Mindkét nembeli kertész elvtársak, eddig nem helyesen oktattak titeket. Amennyire én ismerem a dolgokat, nektek azt verték a fejetekbe, hogy fel kell lazítani a földet, utána trágyával meghinteni és öntözni közönséges vízzel.

Mindez elévült. Külföldön mostanában egyes helyeken másképpen gondozzák a főzelékféléket. Persze, nem mindenütt. Amerikában, Los Angelesben tökéletesebb, hatásosabb módszert eszeltek ki, minek következtében minden kertben bámulatra méltó csodák történnek. A sárgarépa, a hagyma, az uborka és egyéb zöldféleség könnyedén ver növekedésben minden világrekordot.

Ezt a csodatevő módszert bármely kertész elsajátíthatja. Mindössze három és fél dollárt kell lefizetnie, és megkapja Franklin Larr könyvét, mely mostantól fogva mindazoknak vezércsillaga, akik szeretik a retket, a paradicsomot vagy a salátát.

A könyv szerzője el akarta kerülni a handabandázó reklámot, s ezért igen szerény címet adott a könyvének: „Az imádság hatása a növények növekedésére".

A tiszteletre méltó Franklin Larr — istennek kegyelt fia — határozottan megállapította (erről beszél könyvének 144 oldalán, hasznos módszerével kapcsolatban), hogy kertészeti dolgokban nem az a fődolog, hogy mindenféle agrikulturális turpisságokhoz folyamodjunk, hanem az, hogy buzgón imádkozzunk.

Teszem fel, meglátogatsz egy veteményeskertet. Ess azonnal térdre a sorok között. Szemeidet fordítsd az ég felé. Kérd az egeket, hogy szép kövérre hízzon a káposzta, gyarapodjék erőben a burgonya gumója, egyszerre kipirosodjék a paradicsom, és estére zölden mosolyogjon az uborka.

Imádkozz!... Tőled, mint kertésztől, nem is kíván többet senki. A te imádságod meghallgatásra talál — higgy mister Larr-nek.

A Time című amerikai folyóirat részletesen tájékoztatja az olvasóit Larr érdekes művének tartalmáról.

Kiderült, hogy Larr a segédeivel együtt két vízzel teli és lepecsételt korsót vásárolt. „Az egyik felett buzgón imádkoztak, a másikat pedig figyelmen kívül hagyták."

Azután megöntöztek velük két ugyanazon körülmények közt ültetett sor magot. És íme a kézzelfogható eredmények. „Két héttel utána az a sor, melyben a magvakat imádkozással serkentett vízzel öntöztek, hét palántát hozott, a közönséges vízzel öntözött pedig csupán hármat."

Larr ezek után „bonyolultabb kísérletekhez" folyamodott. Vettek egy nagy, négyszögletes faládát, melyet megtöltöttek földdel. Kis barázdával két részre osztották. Mindkét részbe egyenlően 23 szem kukoricát ültettek. Néhány napon át az egyik rész fölött imádságokat rebegtek a növekedés érdekében, míg a másik rész fölött „negatív imádságokat" mondtak, kérvén az istentől, hogy ne növessze meg azokat.

Mi lett a vége? Hadd mondja el maga mister Larr: „A pozitív oldalon 16 életerős palánta kelt ki, a negatív oldalon pedig mindössze egy."

Makacs, a vallás alapjait aláásó kis palánta! Gyorsan végeztek vele: néhány „rövid, negatív imádságot mondtak el fölötte, és a növekedés abbamaradt".

Hogyan mondanak negatív imádságot? Mister Larr, írja a Time, erre többek közt a következő választ adja: „Az egyik asszony szeánszot rendezett s azon kommunistáknak nevezte a növényt... Ennek következtében az lekókkadt és elhervadt. A negatív erő hervasztotta el."

Ami pedig a Los Angeles és környékének tömegesen burjánzó sarlatánjait illeti, ők megélnek imádság nélkül is. Nem kell más, csak megfelelő talaj, melyet dollárral trágyáznak és butasággal öntöznek.

Oroszból fordította:
Pogonyi Antal

A DIADALÍV ÁRNYÉKÁBAN

Zsoldos Sándor rajzai

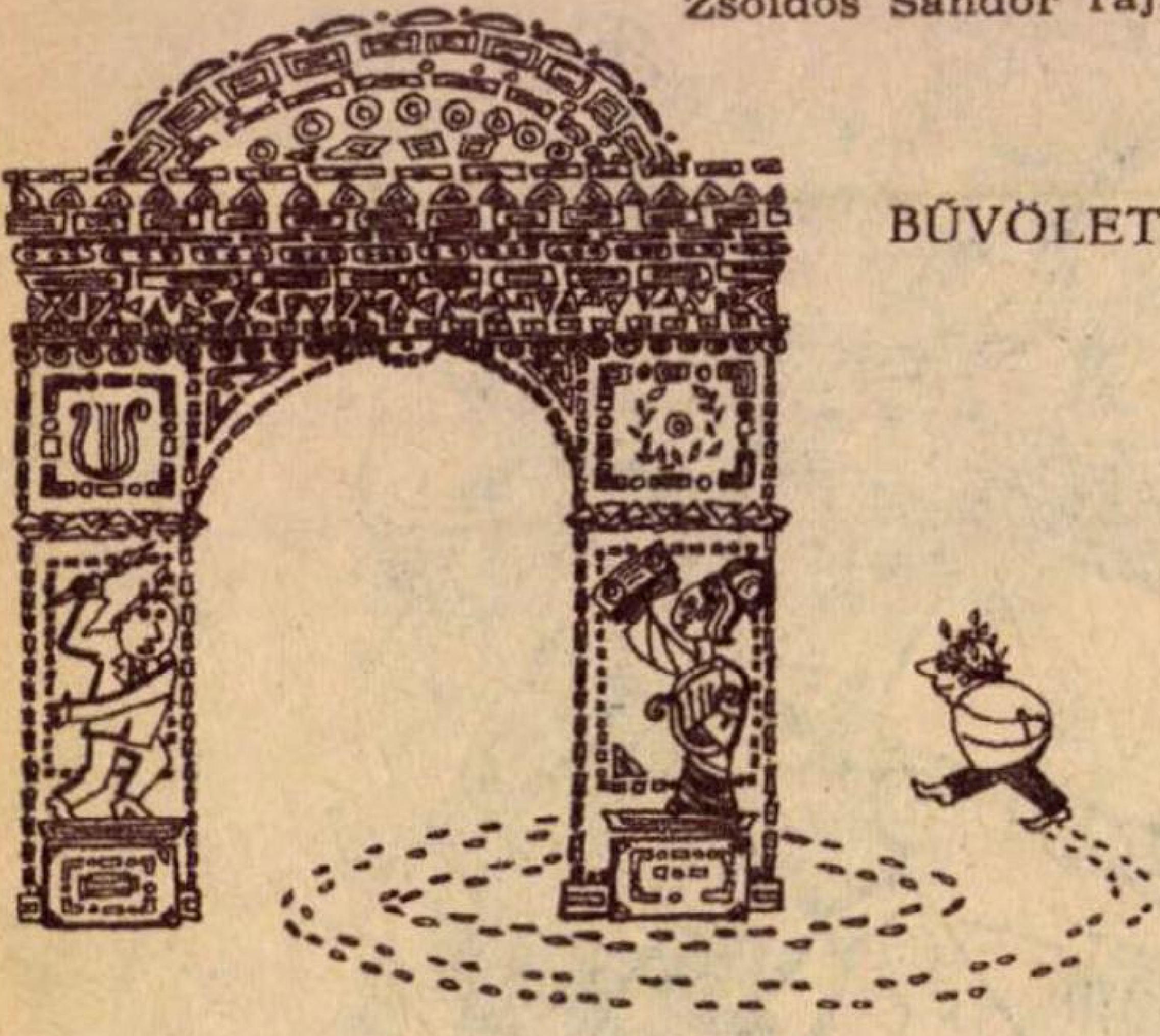

BŰVÖLET

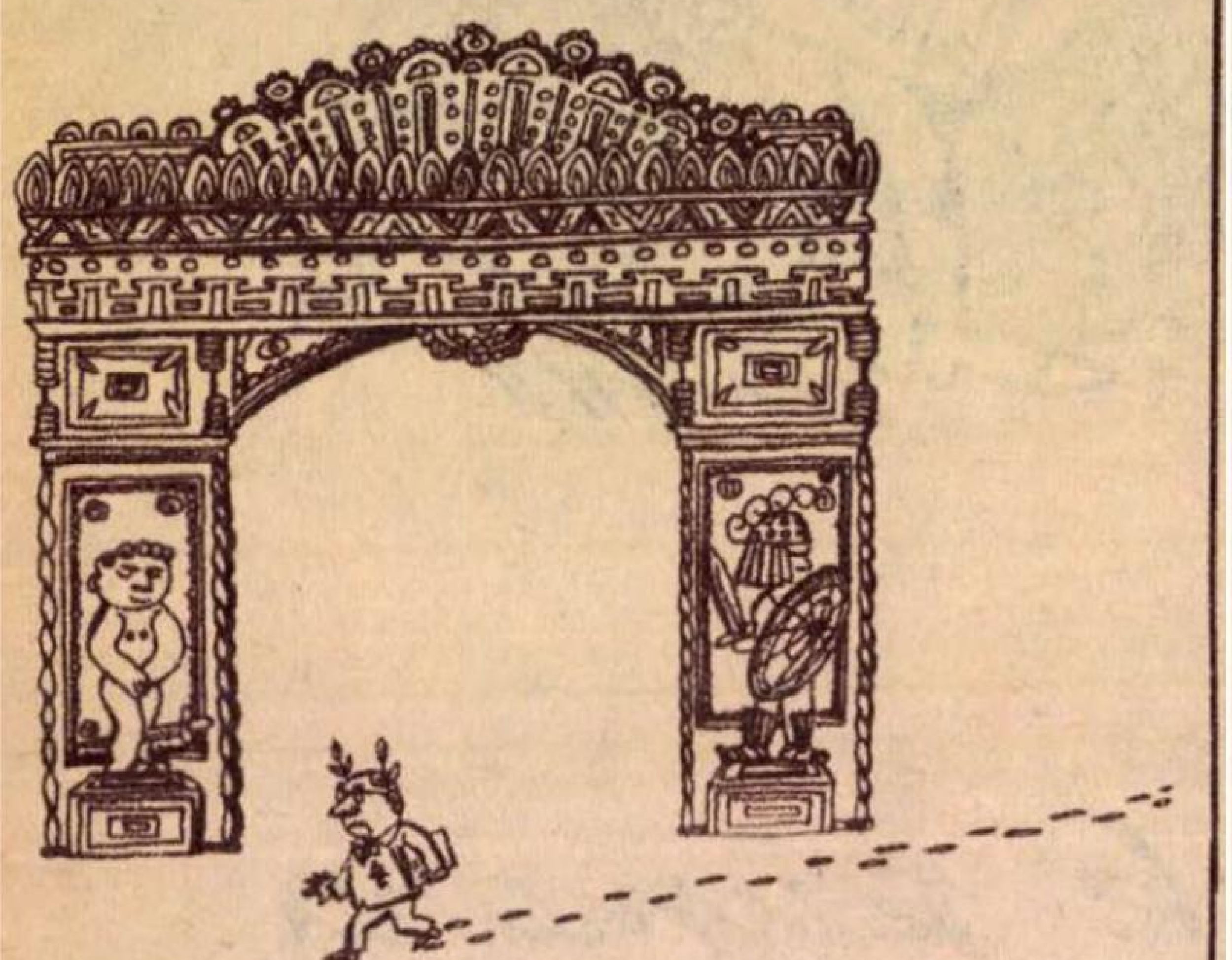

ÖNKRITIKUS LÉLEK

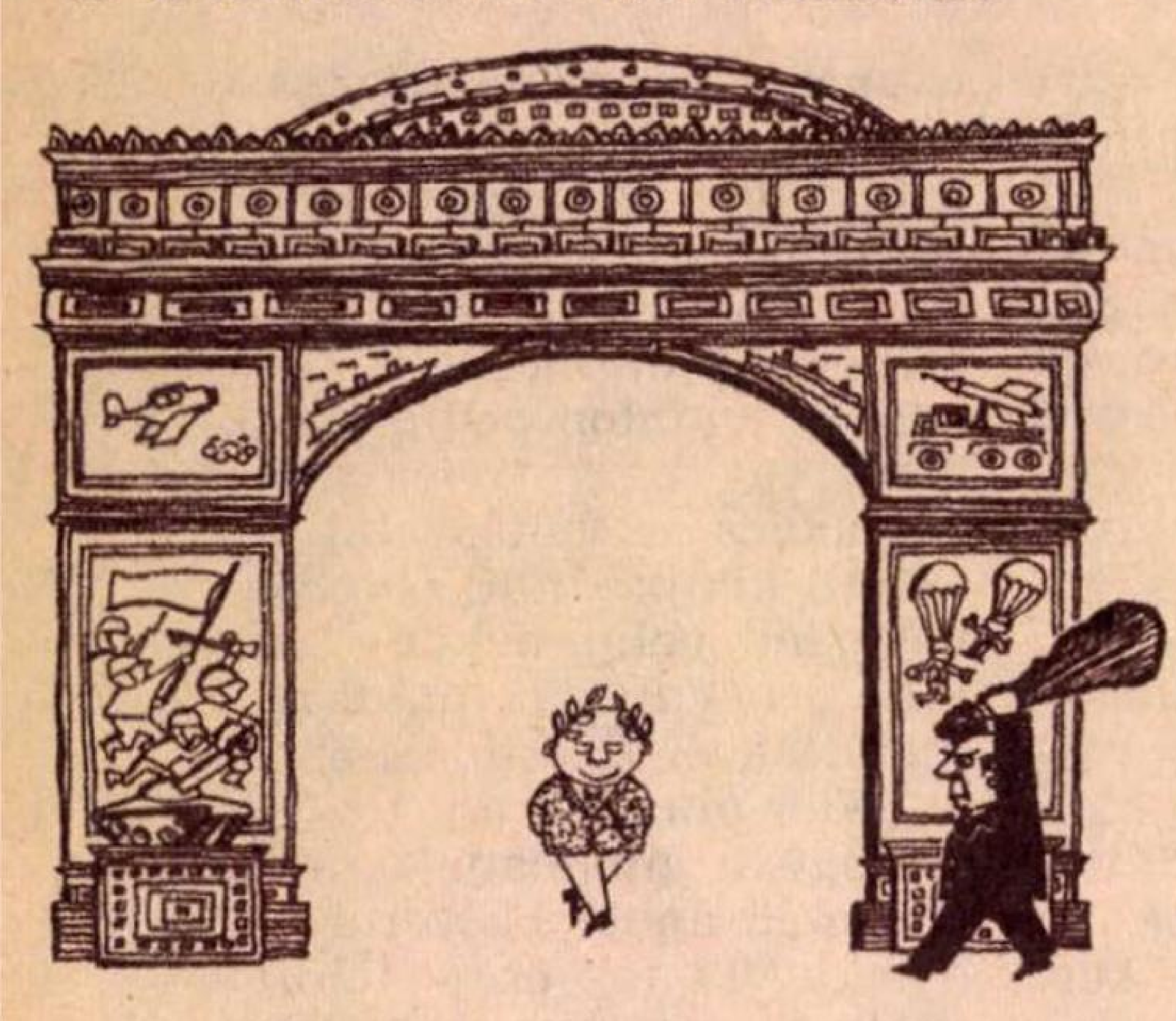

A LEGALKALMASABB PILLANAT

Gazdátlan kutya

Késő este mentem haza, már alig jártak az utcán. Amikor megálltam a kapu előtt és elforgattam a kulcsot a zárban, odajött hozzám egy kutya. Három lépésnyire a lábamtól leült és a szemembe nézett. Nem a kóbor kutyák nyugtalan és sóvár tekintetével, hanem olyanformán, mintha parancsra várna. Szép kutya volt, fiatal magyar vizsla, de kicsit kövérebb, teltebb, mint a vadászkutyák. A szőre tisztán fénylett az enyhe világosságban.

Néztük egymást. Megmozgatta a füleit, és akkor eszembe jutott Jack London éneklő kutyája, az, hogy a hajópincér hogyan szerzi meg Mihályt, az ír terriert: megrázogatja a nyakát, fogdossa a kutya fülét, füle tövét, benyúl a szájába, és megsimogatja az oldalát. Aztán ügyet sem vet rá, de az állat ott marad mellette, nem tágít tőle, mintha csak az övé lett volna mindig.

Nem szándékoztam megszerezni a vizslát, csak Jack London módszerét akartam kipróbálni. Bezártam a kaput, odaléptem a kutyához és óvatosan megsimogattam a tarkóját, aztán egy kicsit a füle tövét is megdörzsöltem. Tűrte, sőt határozott tetszéssel fogadta. Elvigyorodott, fölállt és megszaglászta a lábam. Elindultam a belváros felé. Nem néztem hátra. Hallottam, hogy jön utánam. Hamar beért és odanyomta a fejét a térdemhez. Ránéztem, visszanézett. Nagy barna szemével figyelmesen tekingetett fölfelé. Néhány perc múlva már úgy jött velem, mintha mindennap együtt járnánk: időnként elmaradozott, kiment az úttestre vagy megállt egy-egy oszlopnál, aztán utánam nyargalt.

Arra gondoltam, hogy vajon megvárna-e, ha fél órára bemennék valahová. Betértem egy presszóba, kávét ittam, és idegesen figyeltem az időt. A huszonötödik percnél kimentem.

A kutya ott ült a járda szélén. Úgy tettem, mintha nem venném észre. Sietve megindultam hazafelé. Hozzám szaladt, megnyalta a kezem, körültáncolt. Hazafelé nem maradozott el, mindig mellettem lépkedett. Amikor ránéztem, fölemelte a fejét és visszanézett.

A kapu előtt nem tudtam, mit csináljak. Ő is be akart menni.

Rászóltam:

– Menj innen! Keresd meg a gazdádat!

Ott maradt mellettem. Sétálgattam a ház előtt fel-alá, és amikor néhány méterrel elmaradt tőlem, besurrantam az udvarba. A szobámból, kutyatartásra alkalmatlan albérleti rezidenciám függönye mögül figyeltem, mit tesz a vizsla. Mozdulatlanul állt, és nézett arrafelé, ahol eltűntem a szeme elől. Elkezdett nyüszíteni, kaparta az ajtót. Kicsit elcsendesedett, majd ismét nyüszített és kapart. Később szaladgált a kerítés előtt, felugrált rá, vonított. Fölverte az egész házat. A lakók átkozódtak, nem értették, mi van azzal a döggel. Végül Strumperger, az egyik földszinti lakó kiment, és elkergette.

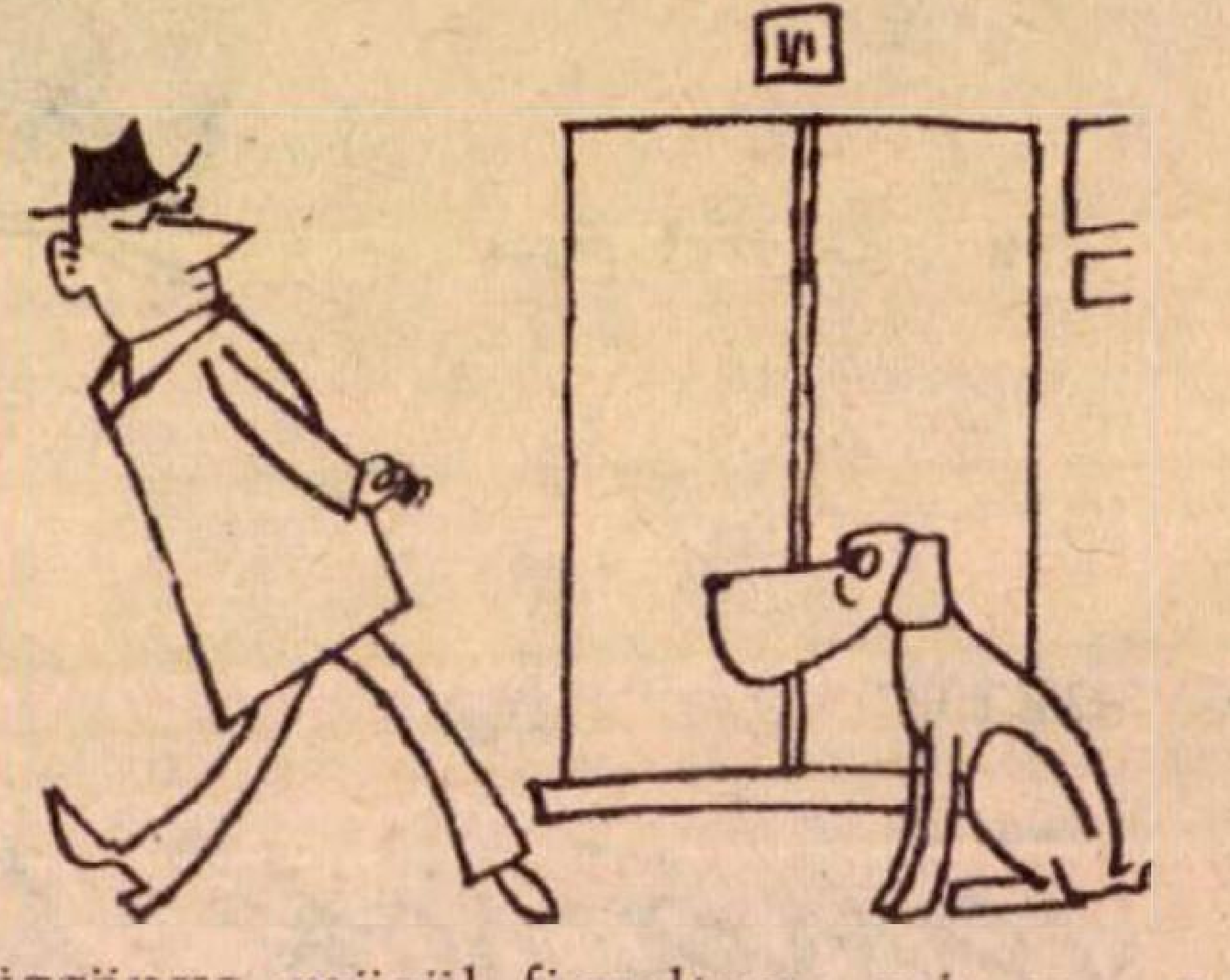

Azt hiszem, egyedül én tudtam értékelni az eset irodalomkritikai jelentőségét.

Gemenczi József

Jucika és a szúnyogok

Pusztai Pál rajza

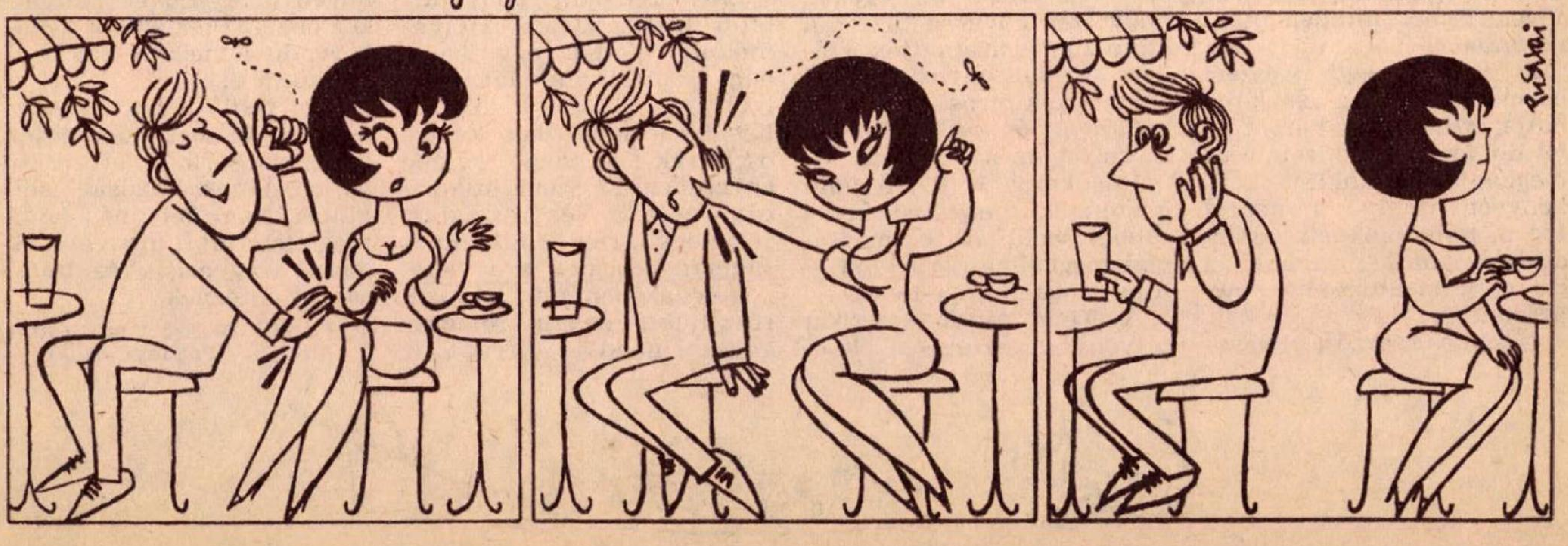

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

EGY KIS MEGLEPETÉS

A Baross téren felfigyeltem egy konyhaajtó nagyságú plakátra. Leírom, hogy mit láttam. Feltételezem, hogy ezt sem olvassa el mindenki, de aki igen, az adja tovább szeretteinek, s így mindenesetre bővülni fog a kör, melynek tagjai tudomással bírnak az említett plakát létezéséről.

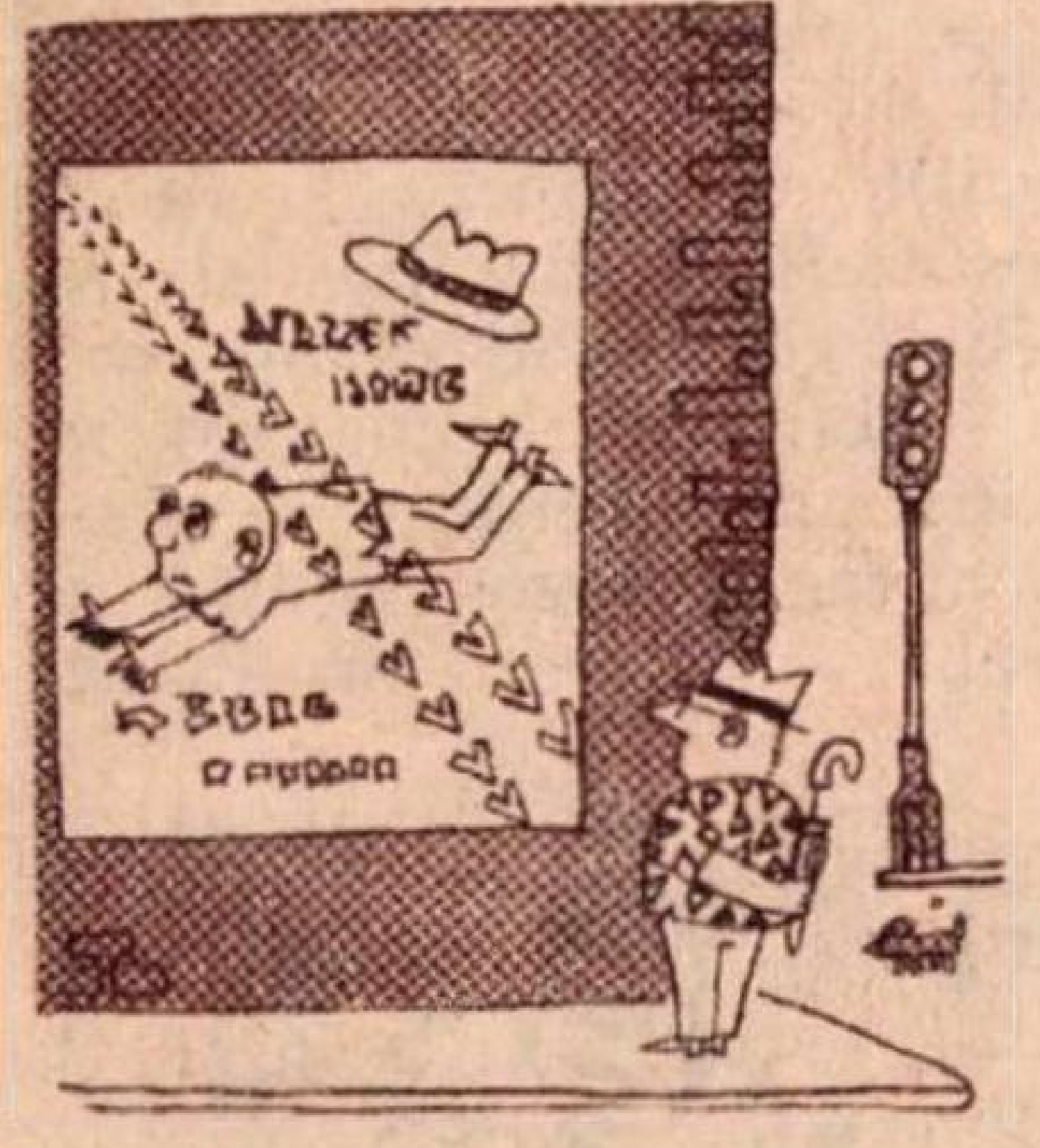

Következzék tehát a plakát nem szakszerű, de precíz leírása:

Kék alapon, egy hason fekvő, fehér színű férfi, térdben mindkét lába behajlítva, egyik keze tétován nyúl a fejéről lepottyant kalap után. Homlokában kacér tincs fityeg, szemében érdeklődő meglepetés.

A plakát felirata: „Nézzen körül, hogy ne érje meglepetés!" Ezek szerint tehát a férfi valamin meglepődött, elesett, kalapja elrepült, de majd máskor körülnéz.

Igenám. Csakhogy! Csakhogy a plakát alsó sarkából két széles fekete teherautó-keréknyom vezet, mely egyre keskenyedve, jobbra fent, a végtelenben vész el. És ez a keréknyom keresztül megy a földön fekvő férfiún. A bal kerekek a derekán, a jobb kerekek a felső karján. Tehát ezen a kacér tincsű, csodálkozó szemű, kalapja után nyúló középkorú, nem csúnya férfiún egy teherautó ment keresztül. Nem fűzök hozzá semmit. Csak megkérdezem: hogy úszta ezt meg élve? És, hogyan fog ezekután körülnézni. Miután átment rajta egy teherautó. Erre roppant kíváncsi vagyok.

Szerencsére ez a plakát, ott a Baross téren, nem egyedi darab. Az egész városban látható. Kék alapon. De az autóbuszokon és a villamosokon már más a helyzet. Ott bordó alapon látható.

S. N. I.

Beugratás

Várnai György rajza

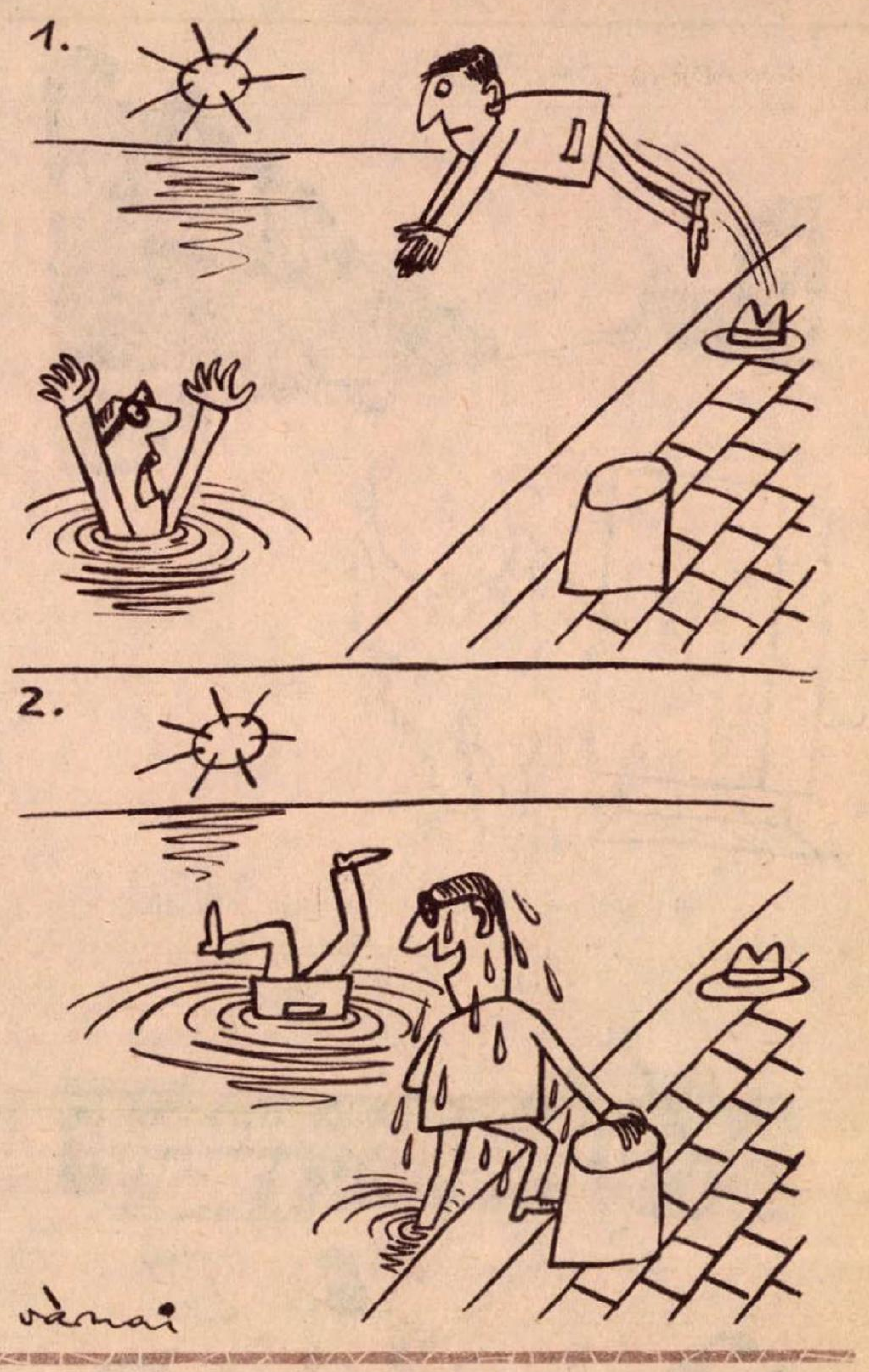

SAJNOS...

Nem közölhető kéziratot küldtek:

L. Ferenc, Bp. XIII., Máglya köz. — K. Mária, Bp. XI., Tétényi út. — K. István, Bp. II., Henger u. — P. Gabriella, Kiskunfélegyháza. — K. Dezső, Nagykanizsa. — B. György, Bp. XIII., Balzac u. — A. János, Bp. XVIII., Pestimre. — É. Ferenc, Bp. IX., Ecseri út. — A. Ágoston, Bp. XI., Budafoki út. — J. András, Bp. XIV. — M. Árpád, Pásztó. — M. Miklós, Bp. V., Városház u. — K. Ferenc, Bp. III., Perényi köz. — M. Szilvia, Bp. VIII. — K. Márta, Tapolca.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

„Így nem szabad!" címmel bíráló cikk jelent meg a Flórián téri 24-es számú boltunkról. A panaszt kivizsgáltuk és megállapítottuk: dolgozóink helytelenül jártak el, amikor nem engedték meg kipróbálni a porszívót. A hibát elkövetőket figyelmeztetésben részesítettük.

KERAVILL
Kisker. V.
Erdős András
áruforg. főoszt. vez.

Mindent a vendégért!

Erdei Sándor rajza

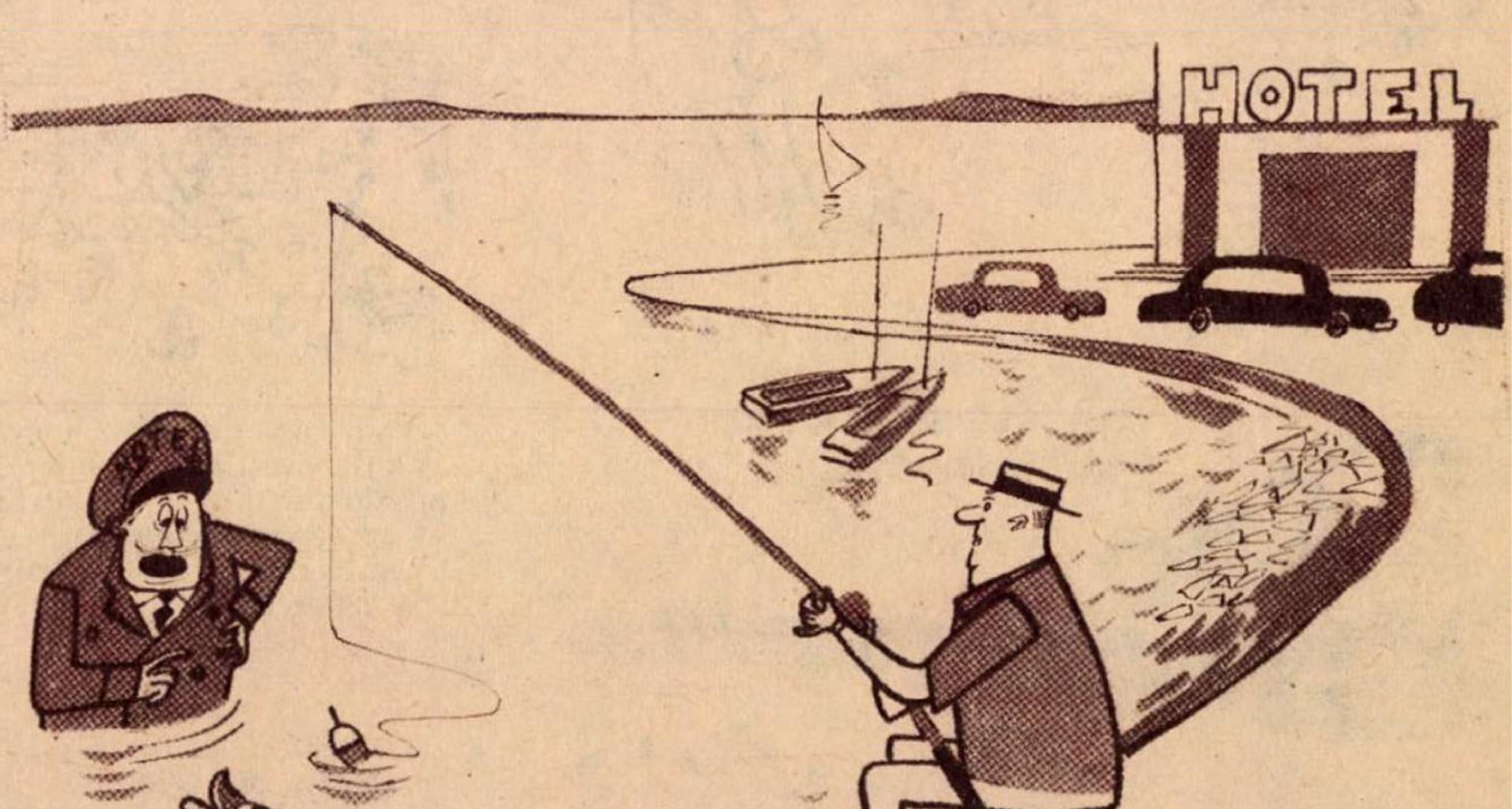

– Akadj már a vendég horgára, te nyomorult, hát nem látod, hogy külföldi?

PESTIEK LENINGRÁDBAN

A KÖZKEDVELT LIMONÁDÉ-AUTOMATÁNÁL

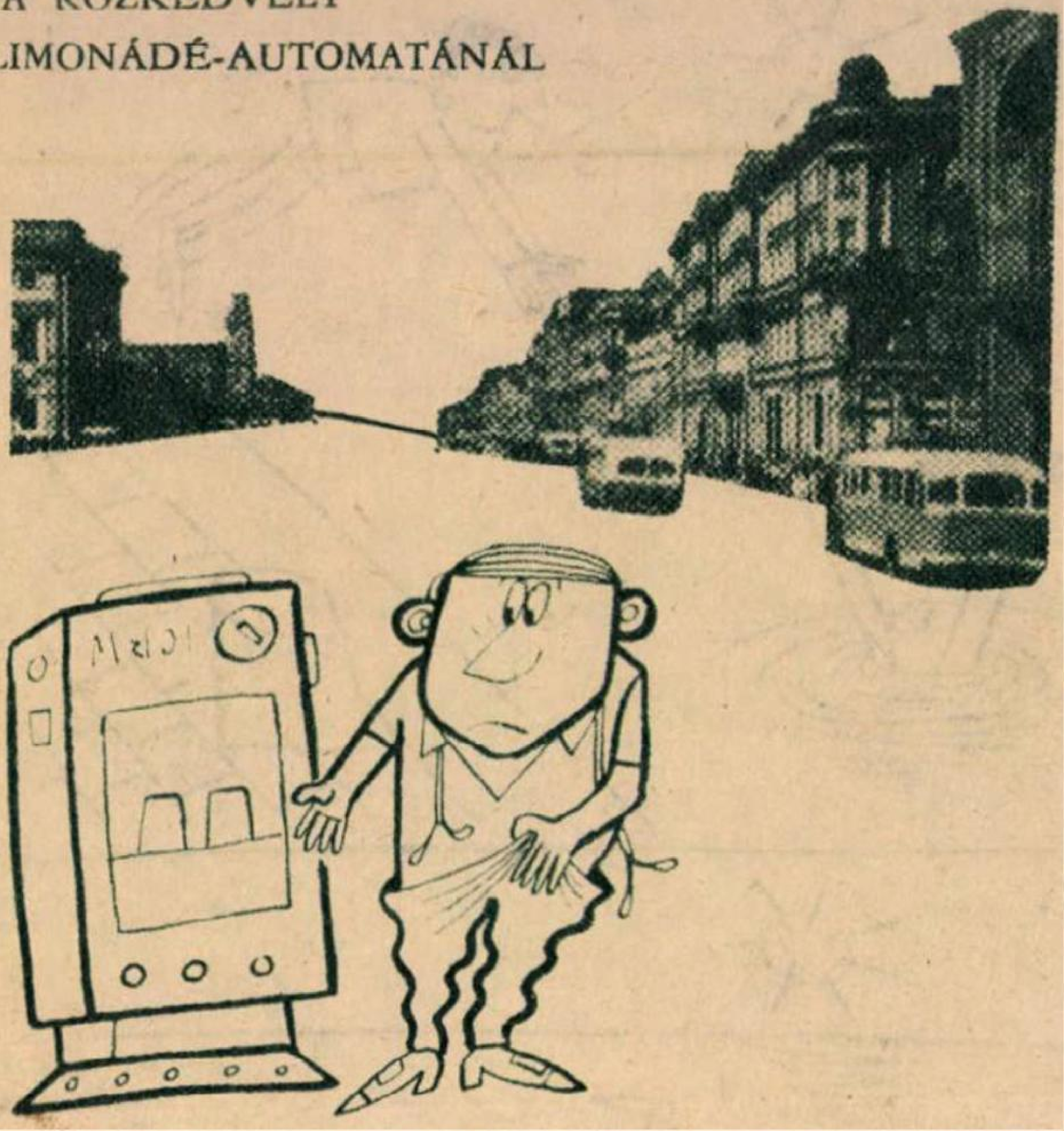

– Sajnos, magyar nadrággombbal nem működik . . .

SOK A GYEREK

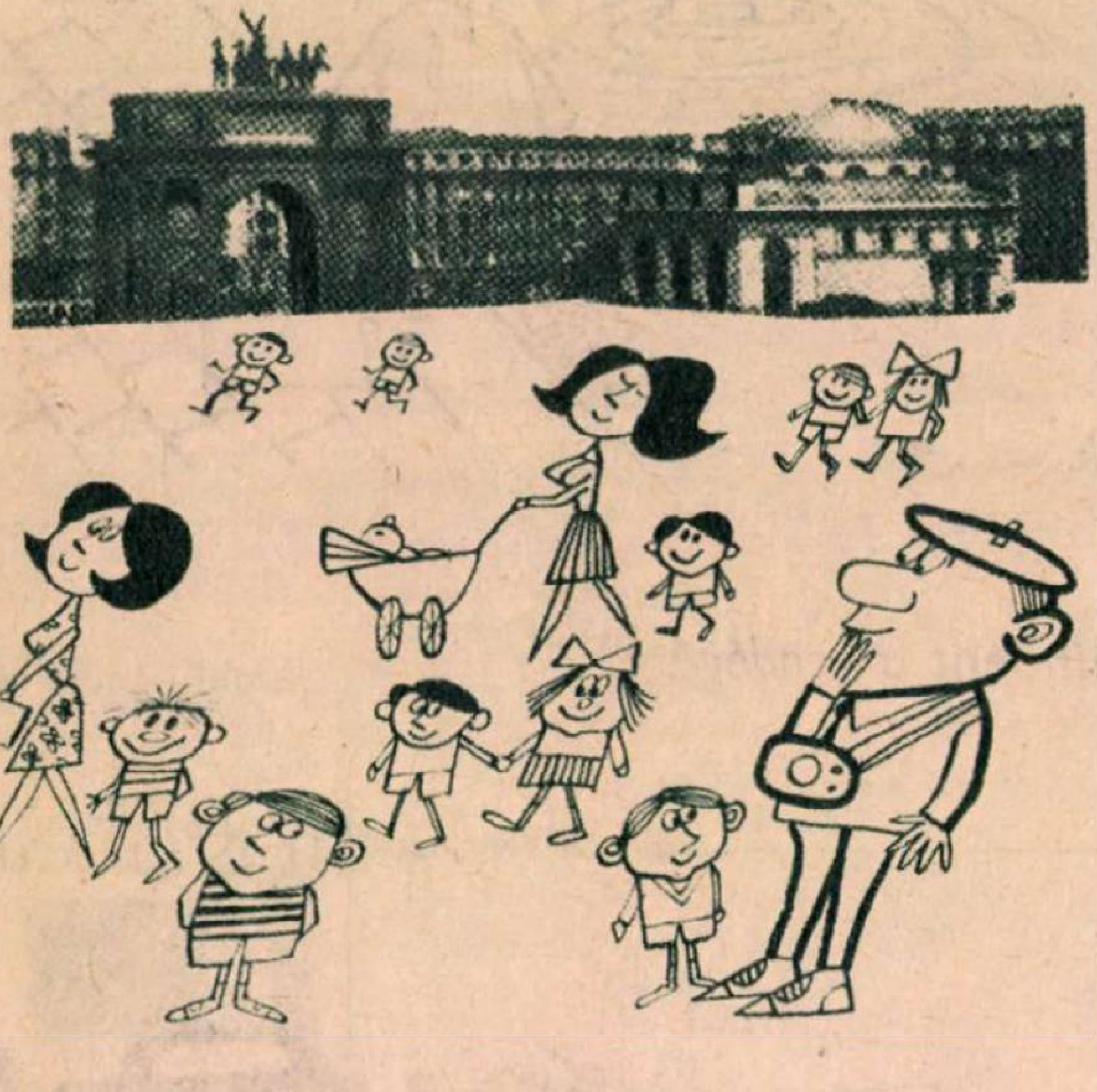

– Le a kalappal, pedig itt fehérek az éjszakák!

A RÉSZEGESEK BÜNTETÉSE: UTCASEPRÉS

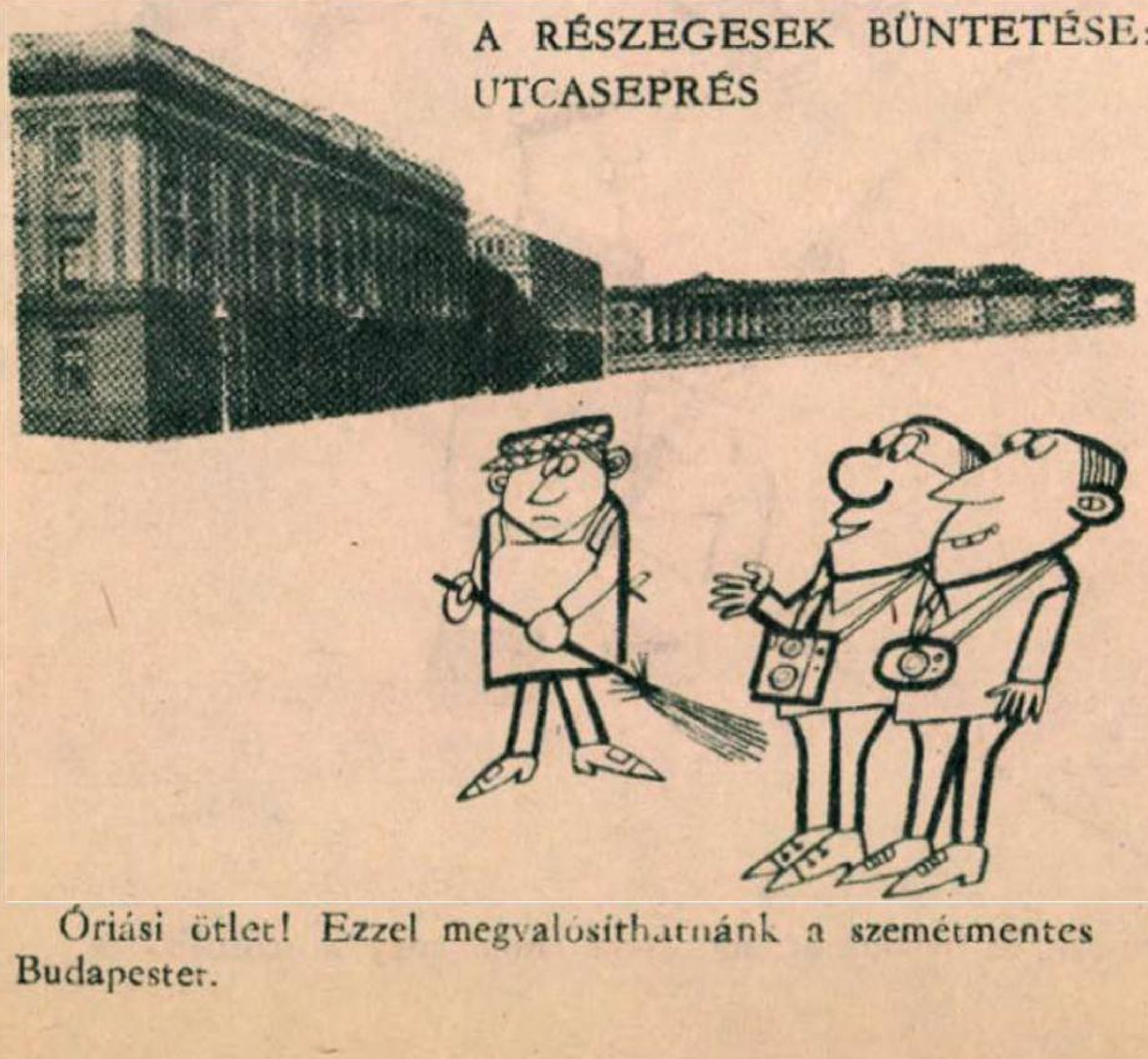

Óriási ötlet! Ezzel megvalósíthatnánk a szemétmentes Budapestet.

HÁROM PÉLDA

Rengeteg útleírás jelenik meg manapság – többnyire folytatásokban – a magyar sajtó hasábjain. Okos, tanulságos riportok, tudósítások a világ legkülönbözőbb tájairól. Csak . . . csak talán lehetnének egy kicsit sokkal izgalmasabbak, valamivel lényegesen érdekesebbek, némileg ezerszer színesebbek.

Az a gyanúm, hogy a magyar sajtó világjáró munkatársai bizonyos körülmények között olykor nem a legalkalmatosabb kérdéseket teszik fel.

Így képzelem:

1.

A jegesmedve körülsziszimatolt, aztán a jégtábláról lomhán belevetette magát a vízbe. Pár perc múltán már ott állt a parton. Gyanakvó pillantással vette szemügyre az alacsony jégkunyhót, melynek még alacsonyabb nyílásán gyenge füstcsík szállldogált kifelé. Közelebb cammogott, tüdejét teleszívta levegővel, és bömbölt egy nagyot. Meg is lett a hatása! Két férfi mászott ki rémülten a kunyhóból és eredt futásnak. Az egyiknél puska volt, a másiknál golyóstoll és notesz. A mackó rövid tűnődés után az utóbbit vette üldözőbe. Ez látszott kövérebb falatnak, és néhány lépés után amúgy is hasra esett . . . A sarkvidék ura már lendítette rettenetes mancsát, amikor lövés csattant. A jegesmedve elsápadt, a szívéhez kapott, és összeroskadt.

A puskás férfi odaszaladt, és aggódva vizsgálta meg társát, nem történt-e valami baja?!

Amaz felült, megigazította szemüvegét, és így szólt:

– Olvasóinkat tehát elsősorban az érdekli: hogyan alakult az átlag eszkimó reáljövedelme 1957 és 63 között? És az adózási kötelezettsége? És milyenek itt a részletfizetési feltételek?

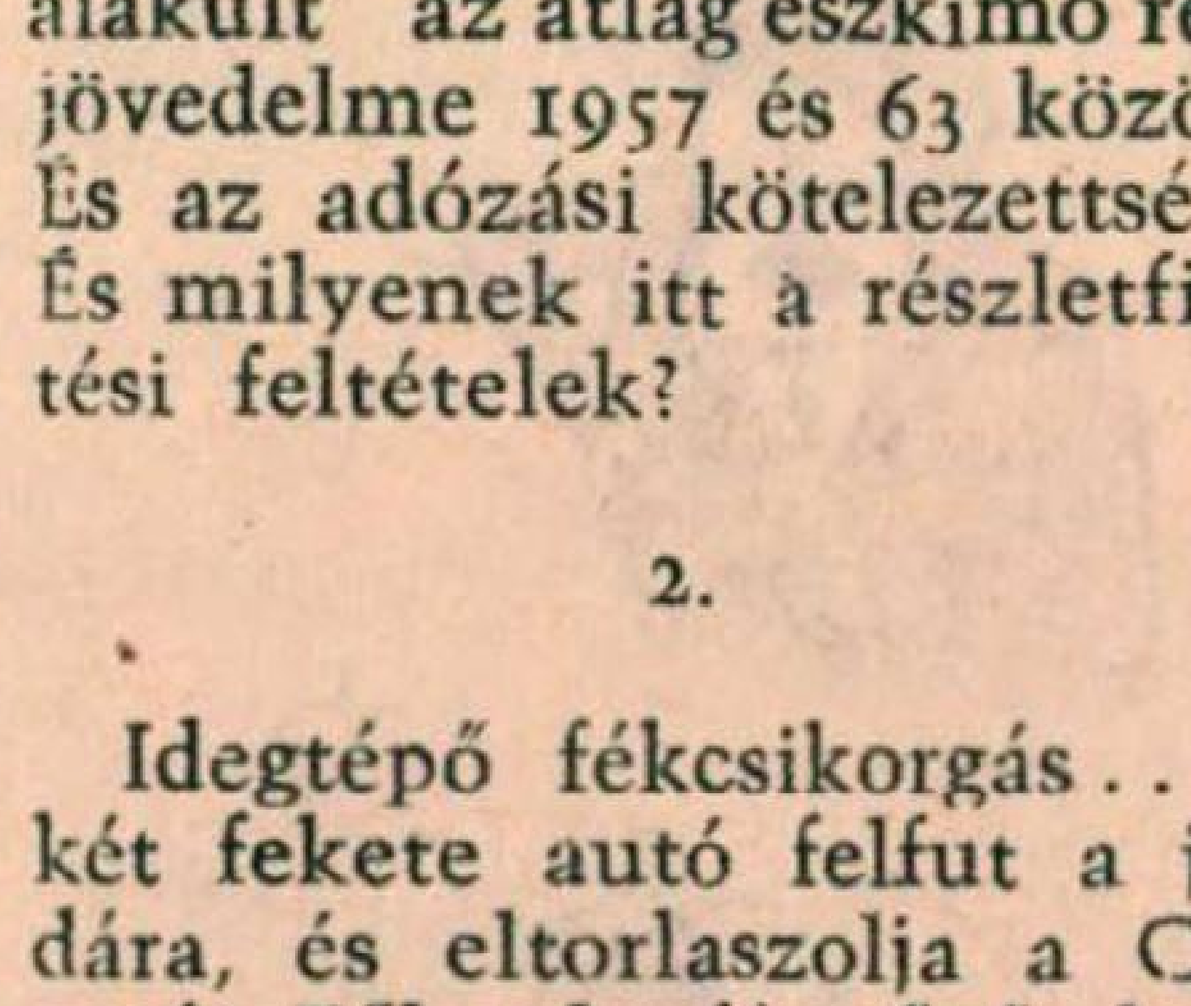

2.

Idegtépő fékcsikorgás . . . a két fekete autó felfut a járdára, és eltorlaszolja a Chicagói Főbank fényűző bejáratát . . . Álarcos gengszterek ugranak ki a kocsikból, robbannak be a pénzintézetbe . . . A két sofőr géppisztollyal tartja sakkban a kővé dermedt járókelőket . . . Társaik már futnak is vissza, hónuk alatt száz millió dollár . . . Bevetik magukat az autókba . . . Felbőgnek a motorok . . . Gyors létszámellenőrzés . . . Mi ez?! . . . Ragyás Bill hiányzik! Hol van Bill?!

Billt egy köpcös, szemüveges férfi tartóztatta fel. Kezében golyóstoll és notesz.

– Befejezésül még csak néhány apró kérdést – néz a zavartan topogó bandita szemébe. – Mit tud ön Shakespeare-ről? Mi Franciaország fővárosa, és mi a kedvenc tévé-műsora? Általában, elégedett-e az amerikai szakszervezetek kulturális tevékenységével?

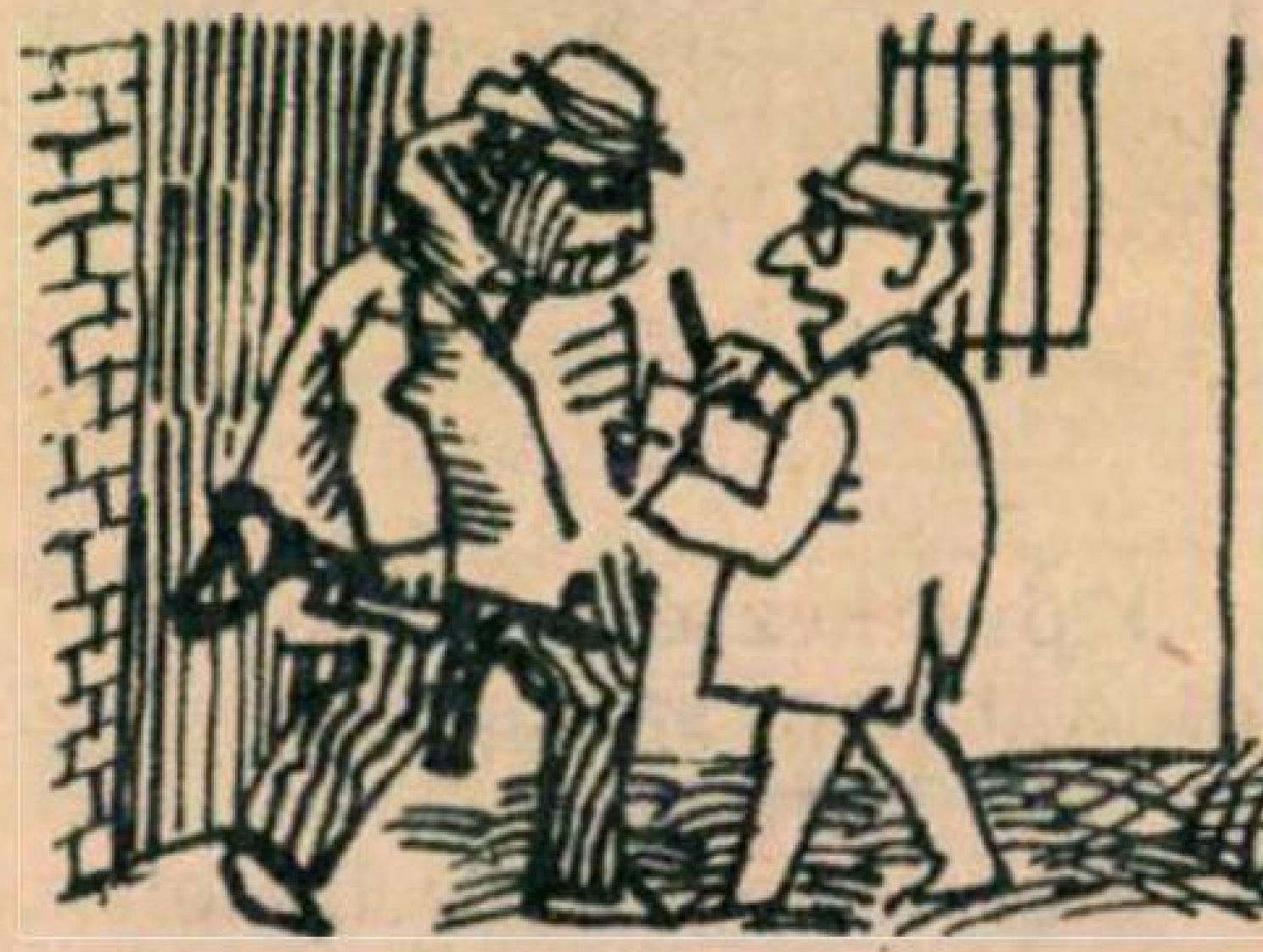

3.

Roggyant térdekkel, magas, őszülő halántékú, szmokingos fiatalember lép ki a Monte Carló-i játékkaszinó kapuján. Lazán lecsüngő jobbjában gyöngyház nyelű revolver.

Lassan felbukkan a nap vörös korongja. Pirkad.

A szmokingos férfi hunyorogva néz a napba, aztán szederjes tekintetét végighordozza a csodás kert fáin, nyesett bokrain . . . Búcsúzik . . . Már emelné is halántékához a fegyvert, amikor valaki ráköszön:

– Bocsánat a zavarásért, látom, hogy ön most ráér, adna nekem néhány felvilágosítást?

A szmokingos bágyadtan, de udvariasan bólint, pillantása a semmibe réved.

– Lapom olvasóit legfőképpen az itteni kisparasztság szociális helyzete foglalkoztatja – vesz elő a jövevény golyóstollat és noteszt. – Aztán a szálastakarmány betakarításának módszerei, a gépi silózás, az önitatós borjúnevelés, és az erősen korlátozott szavazati jog. Igaz, hogy a monacói nők egyáltalán nem választhatnak?

Kürti András

MÉRGES KIS VERSEK

CIVETTA

Estefelé, mikor sötétedik,
lustul a férfinép, a nő pedig
akkor lesz frissebb, kacérabb, szebb,
beszédesebb, és veszélyesebb.
(Civetta — ez Itáliába lent
baglyot, és kacér nőt jelent.)

ÍRÁS A FIÓKBAN

A mű, mely fiókban ül merengve,
akár az elsüllyedt hajó:
szerényen hallgat, lapul — ha gyenge.
De mekkora lármát csap, ha jó!

ÉLET

Mindenki mindennap célba vesz, és
életed szünetlen védekezés;
örök készenlétben vagy, támad a sok
bosszúság, baleset, bacillusok;
és míg pénzt adsz ki, vagy félreteszel,
azt hiszed élsz. Pedig védekezel.

FLÖRT EGYKOR ÉS MOST

Halk udvarlás volt, bók, a hölgyek
arcán lopott csók, rózsák, versek...
— Ma azt a viszonyt hívják flörtnek,
amiből nem születik gyermek.

SÜRGÖNY EGY ESKÜVŐRE

Nászútra Velencébe szálltok?
Ó, ifjú pár, ti lángoló csacsik:
inkább Grönlandban nászolnátok,
ott eltart egy éj öt-hat hónapig!

Török Rezső

Sajtókonferencia előtt

Erdei Sándor rajza

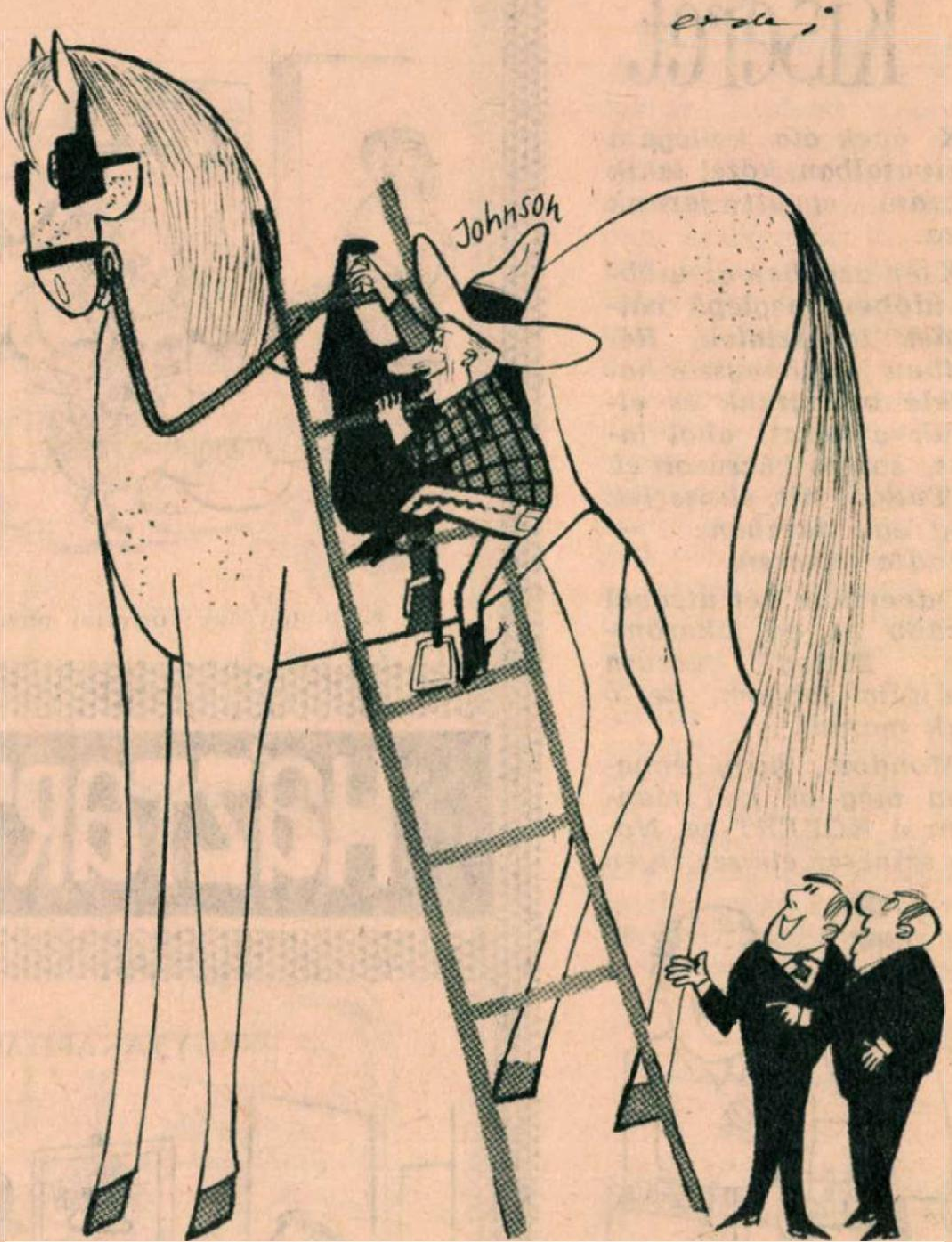

– Úgy látszik, az elnök már megint Vietnamról akar beszélni!

A pesti utcán

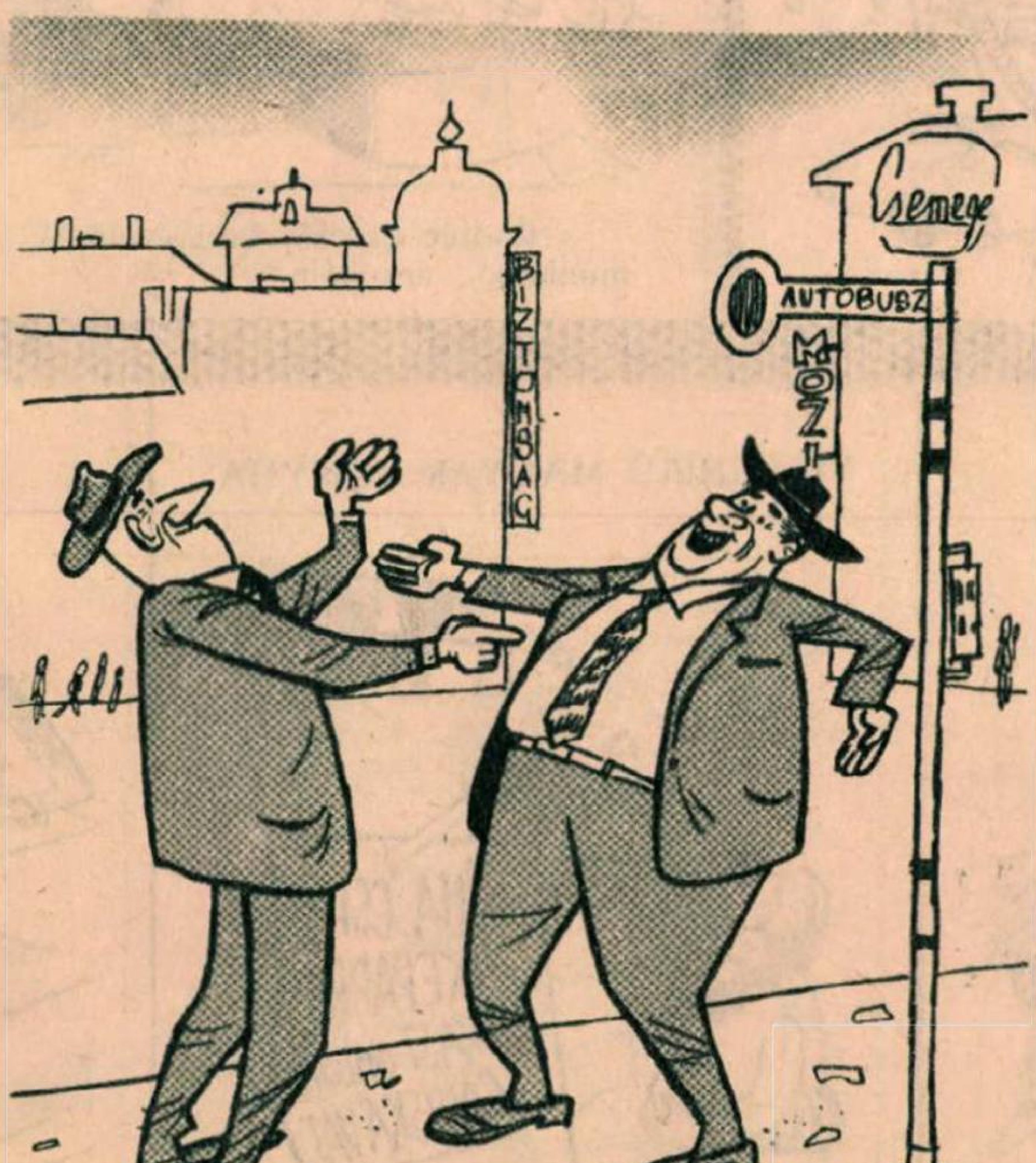

– Szervusz, öregem! Negyven éve nem láttalak. Hol élsz?
– Torontóban.
– Érdekes, én is!

SZILÁNKOK

KENYÉRIRIGYSÉG

Fővárosban élő ember vagyok. A napokban egy kis vidéki községben jártam. A helybeli péknél csodálatosan jó kenyeret vásároltam. Ezért is szeretném, ha a vidék közelebb kerülne a városhoz.

FIGYELMEZTETÉS

Aki képes önállóan megfejteni egy keresztrejtvényt, még nem biztos, hogy zseni.

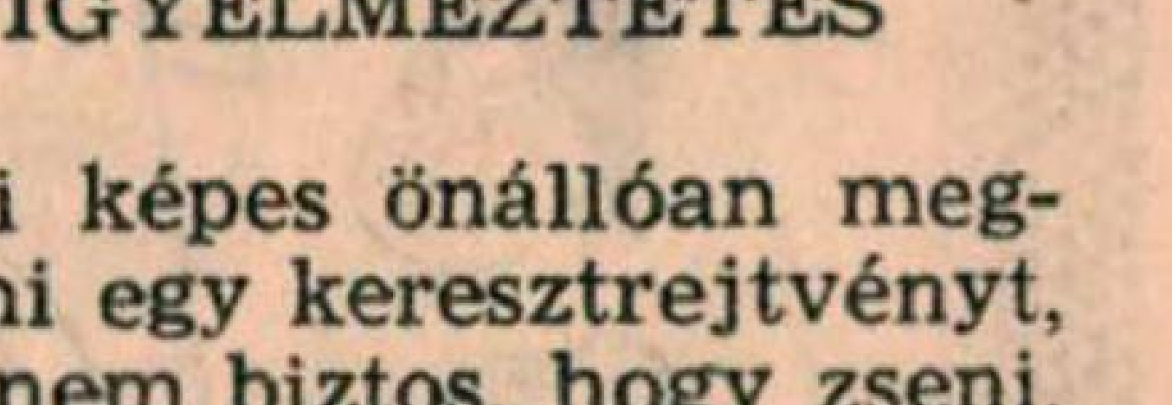

ÁLOM

Egész éjjel arról álmodtam, hogy Icával kéz a kézben jártunk, virágos réteken és önfeledten csókolództunk. Reggel aztán felébredtem. De szép, hogy csak álom volt!

SZÍNHÁZBAN

Ülök a színházban. Folyik az előadás. Szomszédom odamutat az egyik színészre:

— Nézd, hogy megjátssza magát!

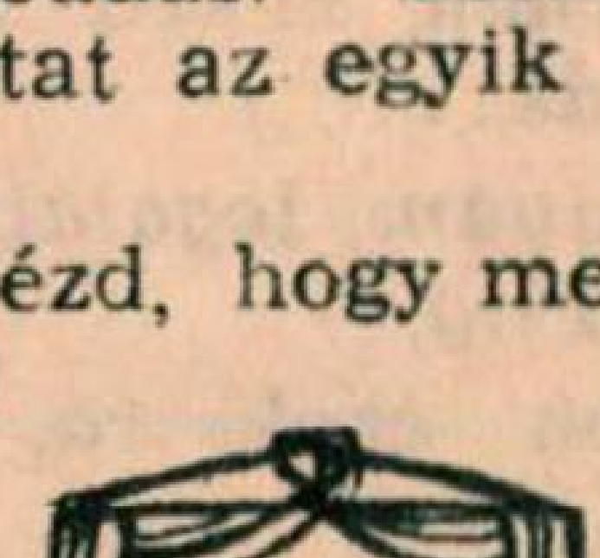

NAGYKÉPŰSÉG

Egy ismerősöm dühösen így fakadt ki a munkahelyén:

— Nem téphetem szét magam. Én is csak két ember vagyok!

G. Sz.

Kelletlen Kíséret

X. évek óta kollégám a hivatalban, közel lakik hozzám, együtt járunk haza.

X-en azonban az utóbbi időben meglepő változást tapasztalok. Régebben valahányszor hazafelé ballagtunk és elértük a házat, ahol lakott, sosem búcsúzott el.

— Tudod, mit, elkísérlek még egy darabon... — mondta lelkesen.

Odaértünk két utcával arrább az én lakásomhoz. Esmeg búcsúra nyújtám jobbom, de ő csak marad.

Mondom, hogy énnekem még be kell mennem a KÖZÉRT-be. Nosza szívesen elkísér, ilyen kis kitérő neki meg se kottyan. Onnan még visszakísért a lakásomhoz, s csak jó sokára került sor a búcsúra.

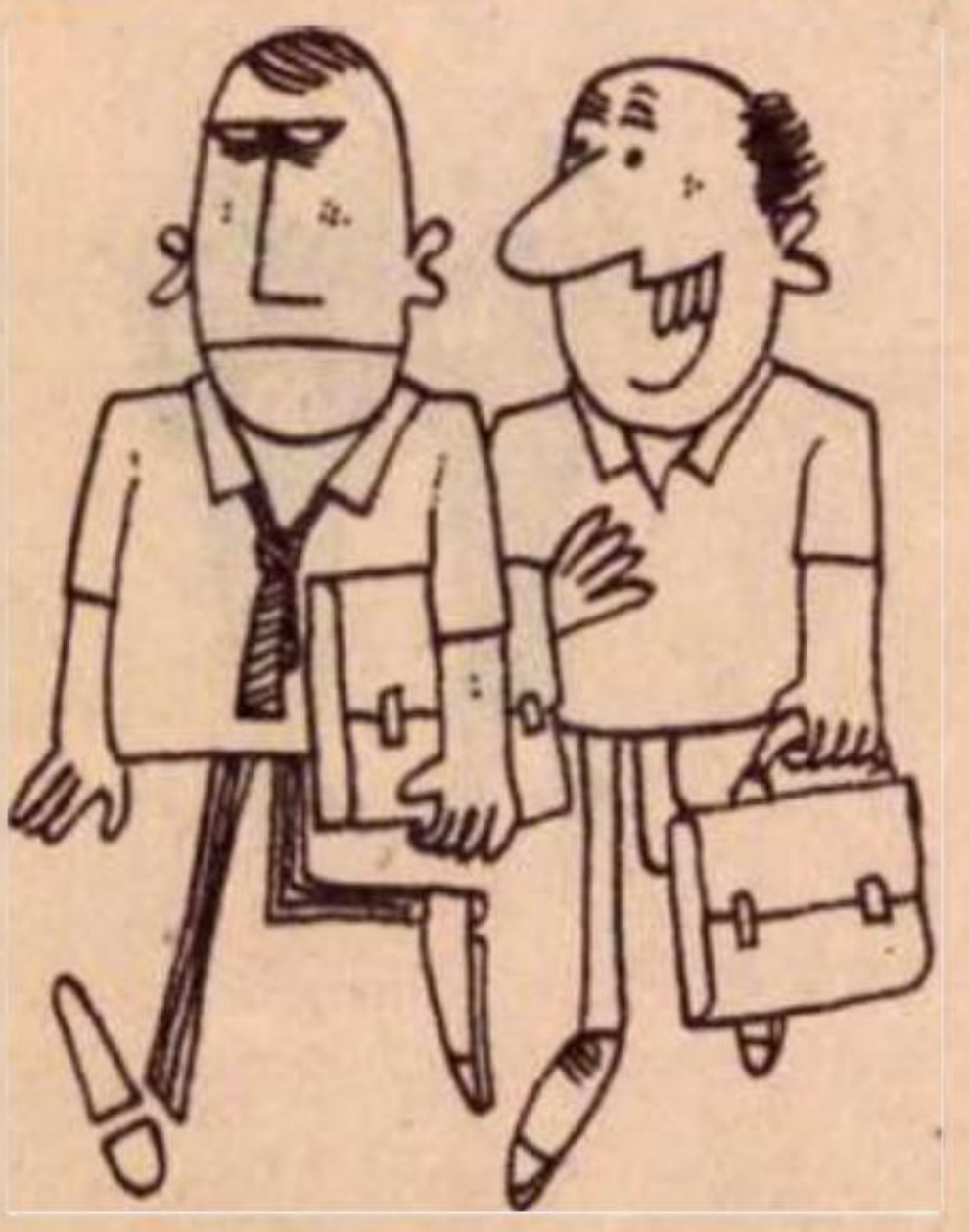

Ilyen kitartó, hű kolléga volt X.

Mi történt vele újabban, meg nem foghatom...

Még mindig együtt járunk haza. De most alighogy az ő lakásához érünk, már igyekszik lerázni.

— Tovább nem megyek, innen neked már egy ugrás...

Mondanám, legalább a KÖZÉRT-ig.

— Nem érek rá, ne haragudj...

Mi több, már azon is rajtakaptam, hogy el akart osonni a hivatal elől, mielőtt beérném, nyilván azzal a szándékkal, hogy ne kelljen együtt hazamennünk.

Hogy mióta tapasztalom rajta ezt a furcsa változást?

Azóta, hogy autót vásárolt és azon járunk haza.

— novo —

HÁZTARTÁST VEZETÜNK...

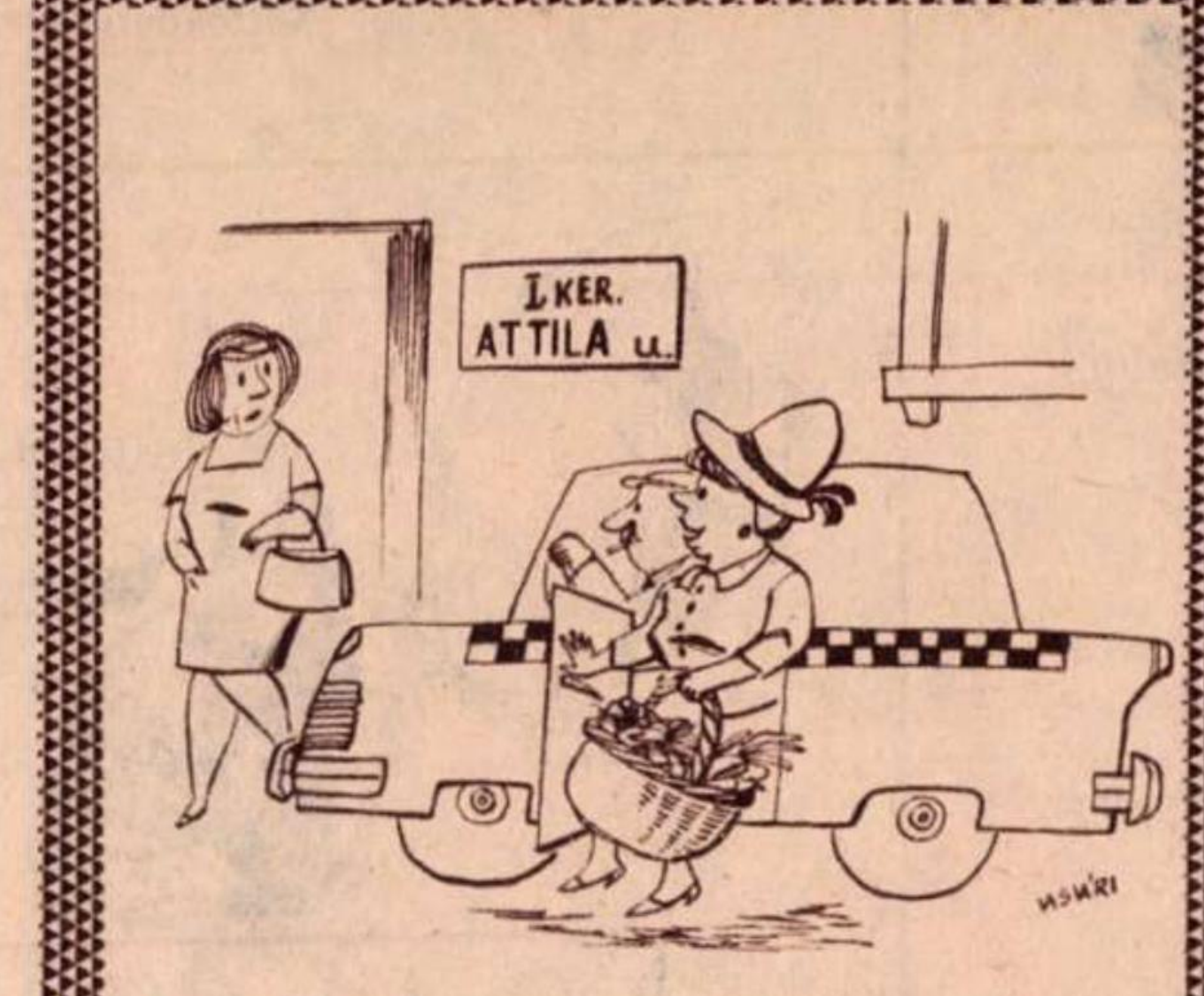
I. KER.
ATTILA u.

– Kispesten egy forinttal olcsóbb a bab!

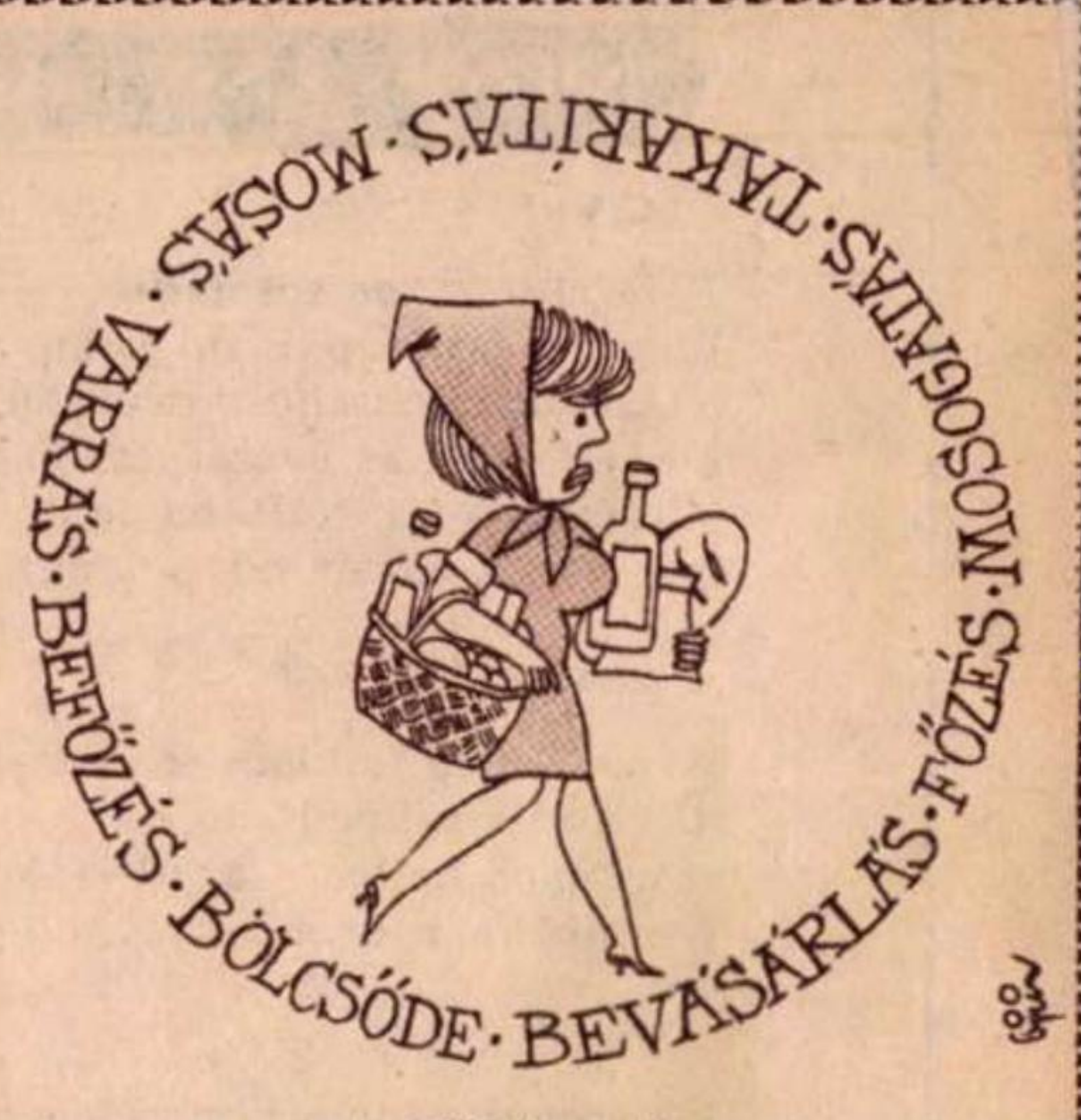
MOSÁS · TAKARÍTÁS · MOSOGATÁS · FŐZÉS · BEVÁSÁRLÁS · BÖLCSŐDE · BEFŐZÉS · VARRÁS ·

A BŰVÖS KÖR

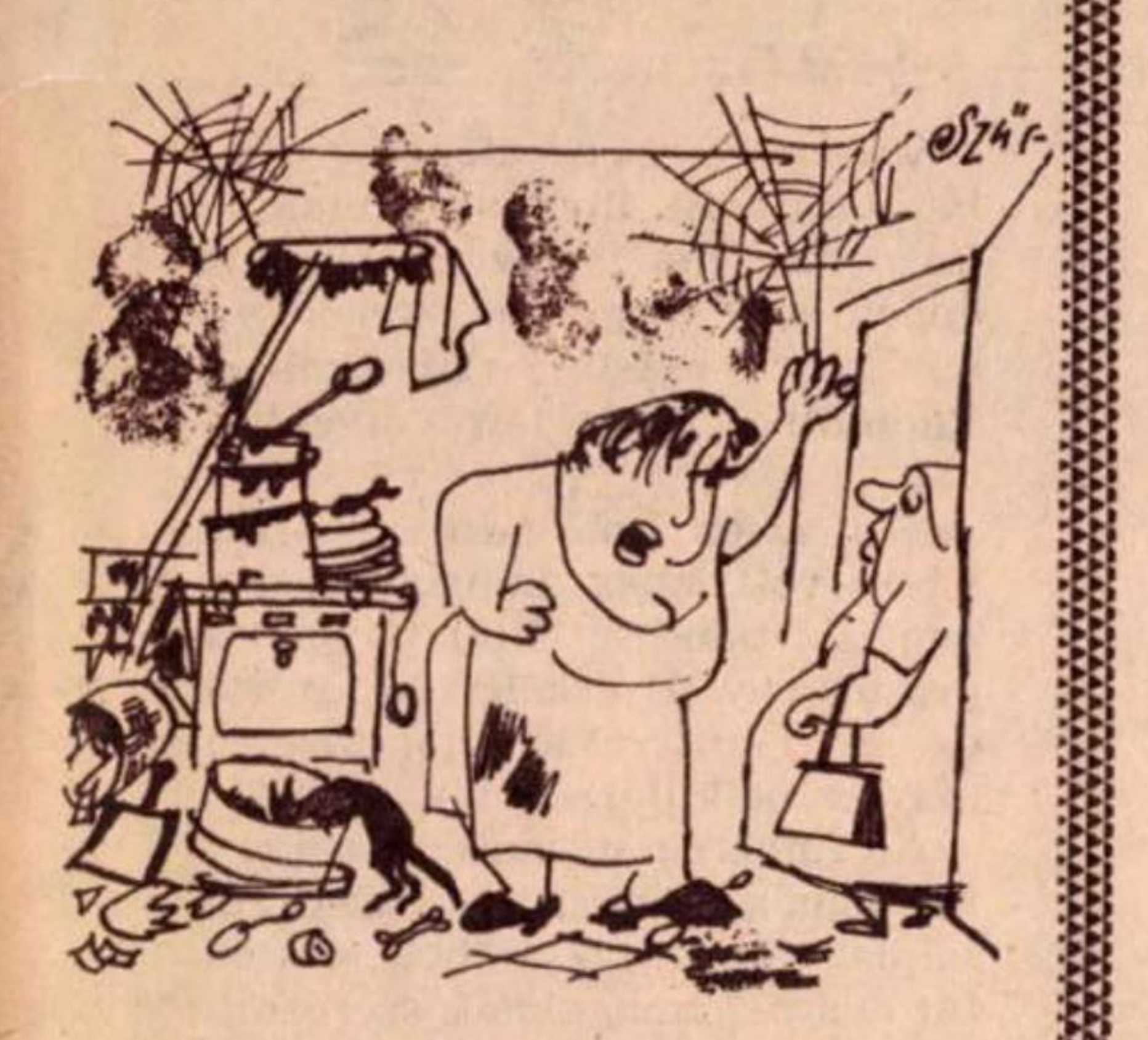

– Én magam vezetem a háztartást!

EBÉD UTÁN

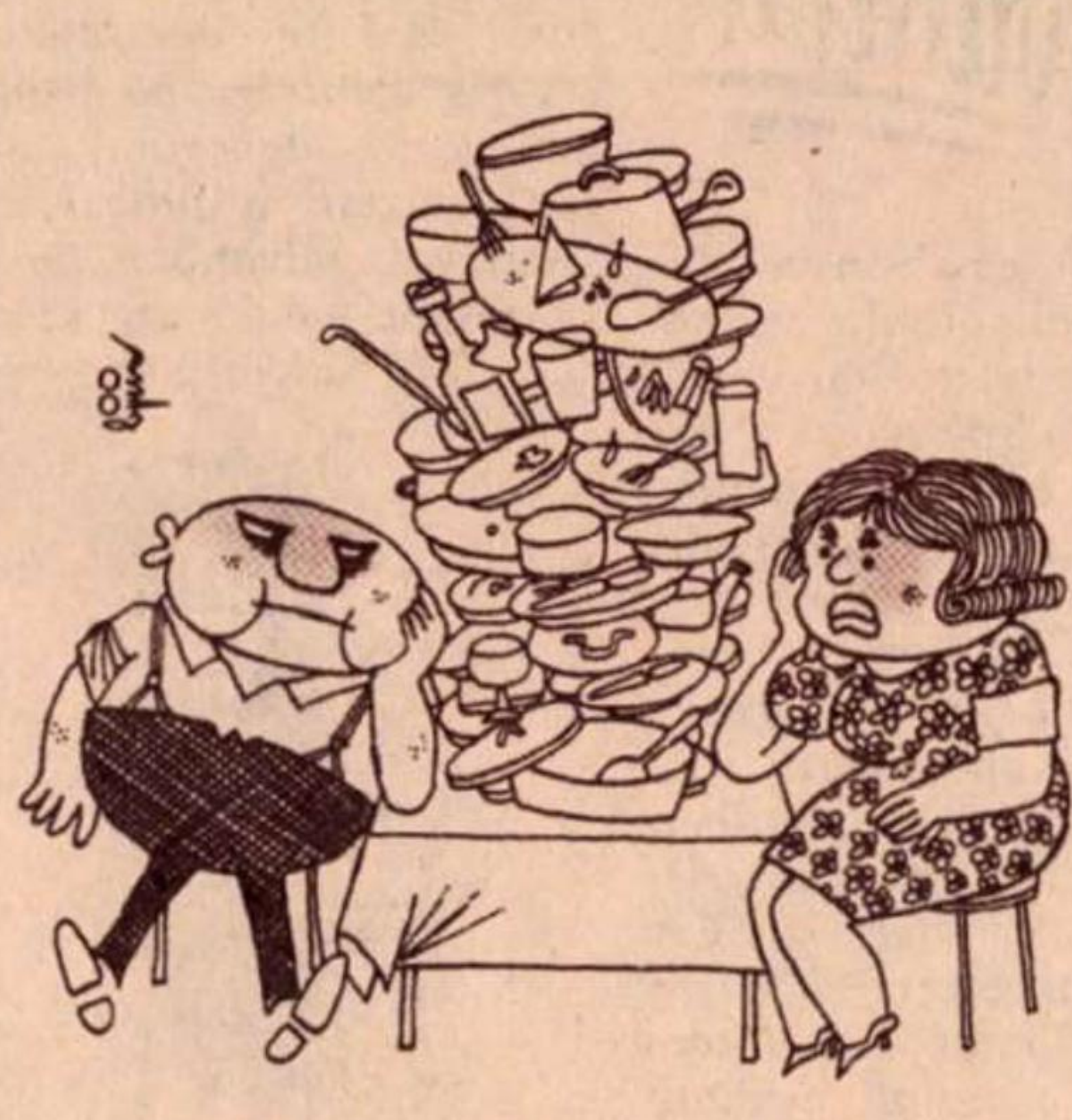

– Hogy tudtuk ezt mind megenni?

NAGYTAKARÍTÁS

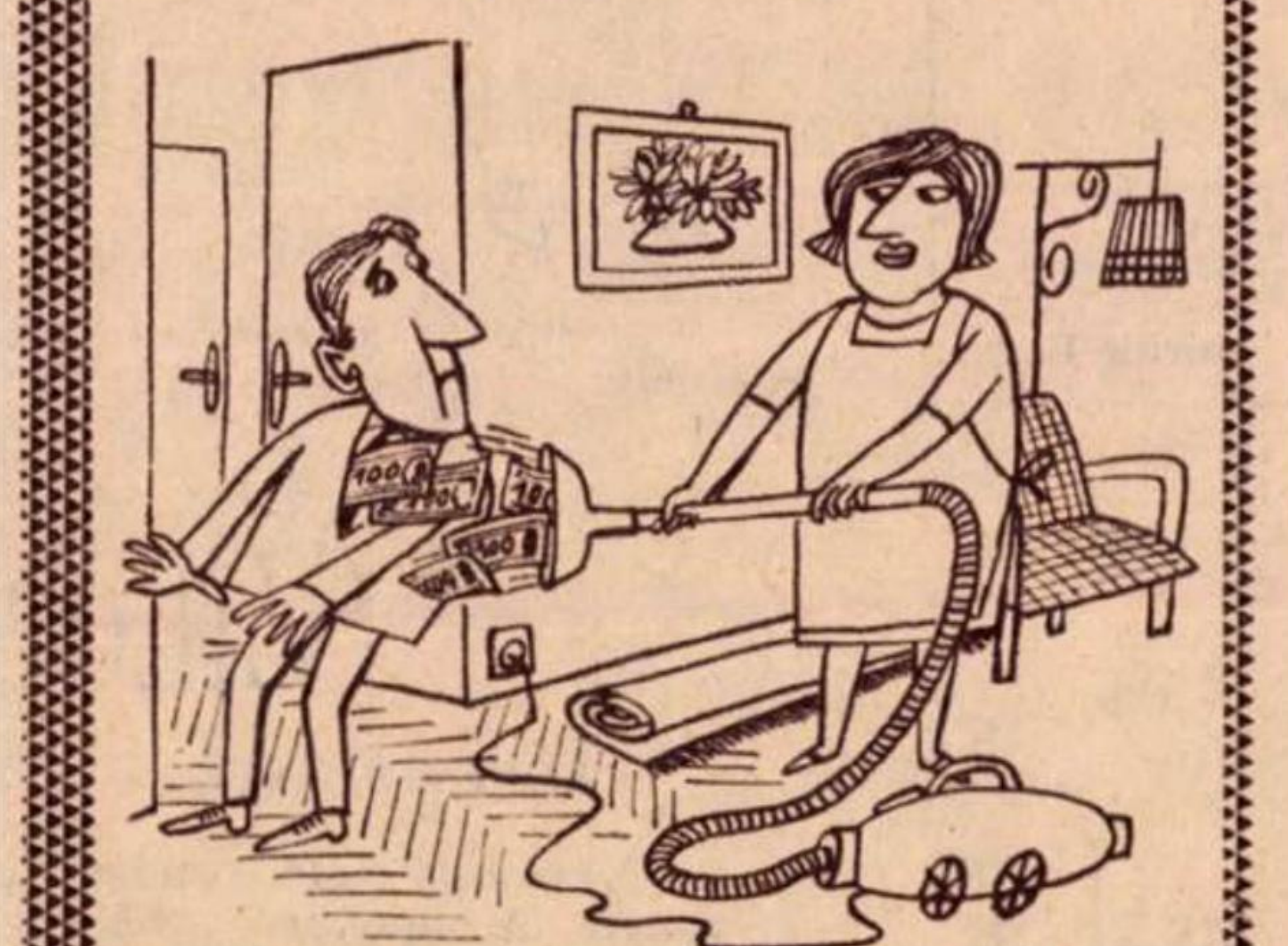

TÁBOROZÁS

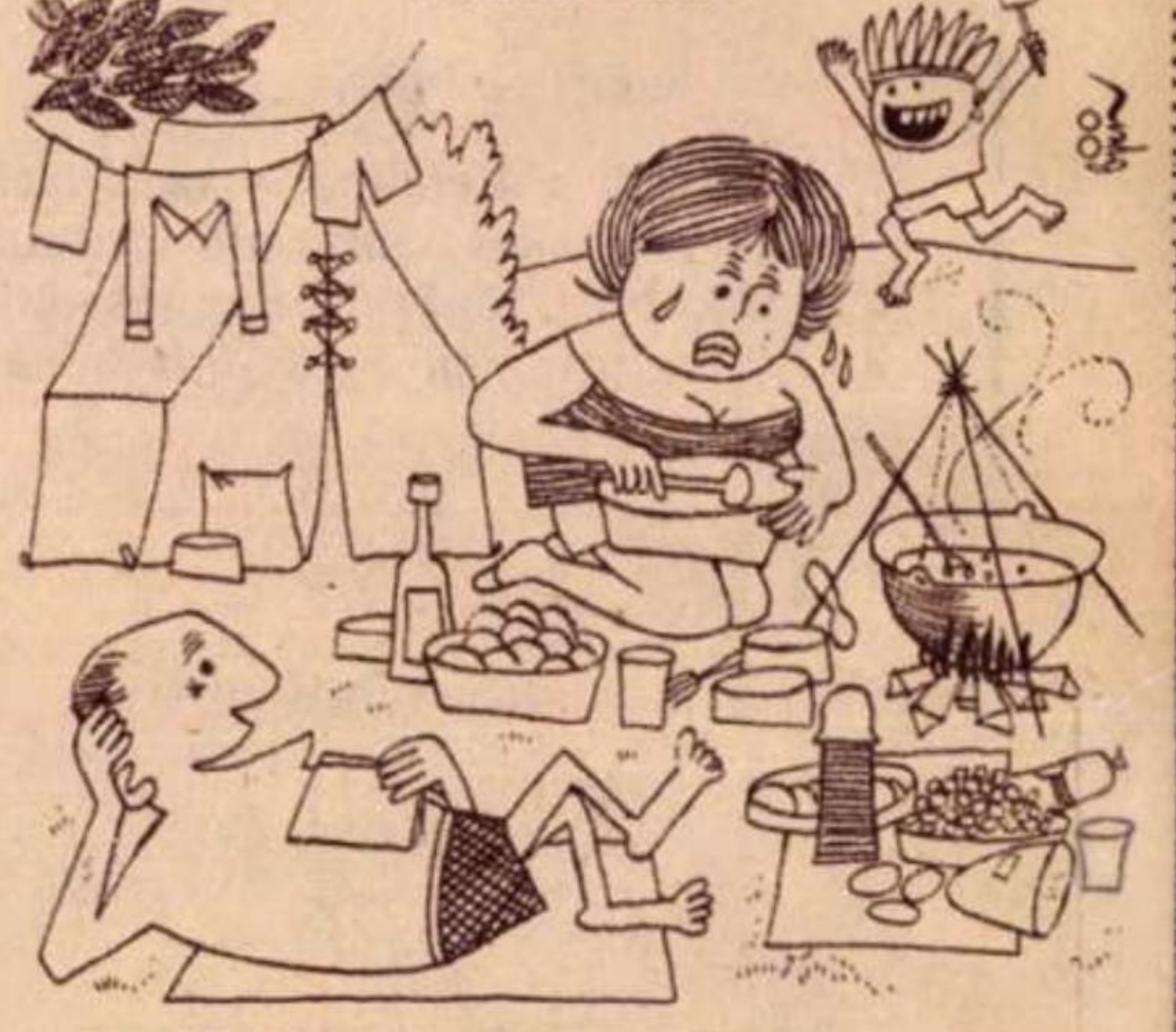

– Rádfér egy kis kikapcsolódás a házimunkából, anyukám...

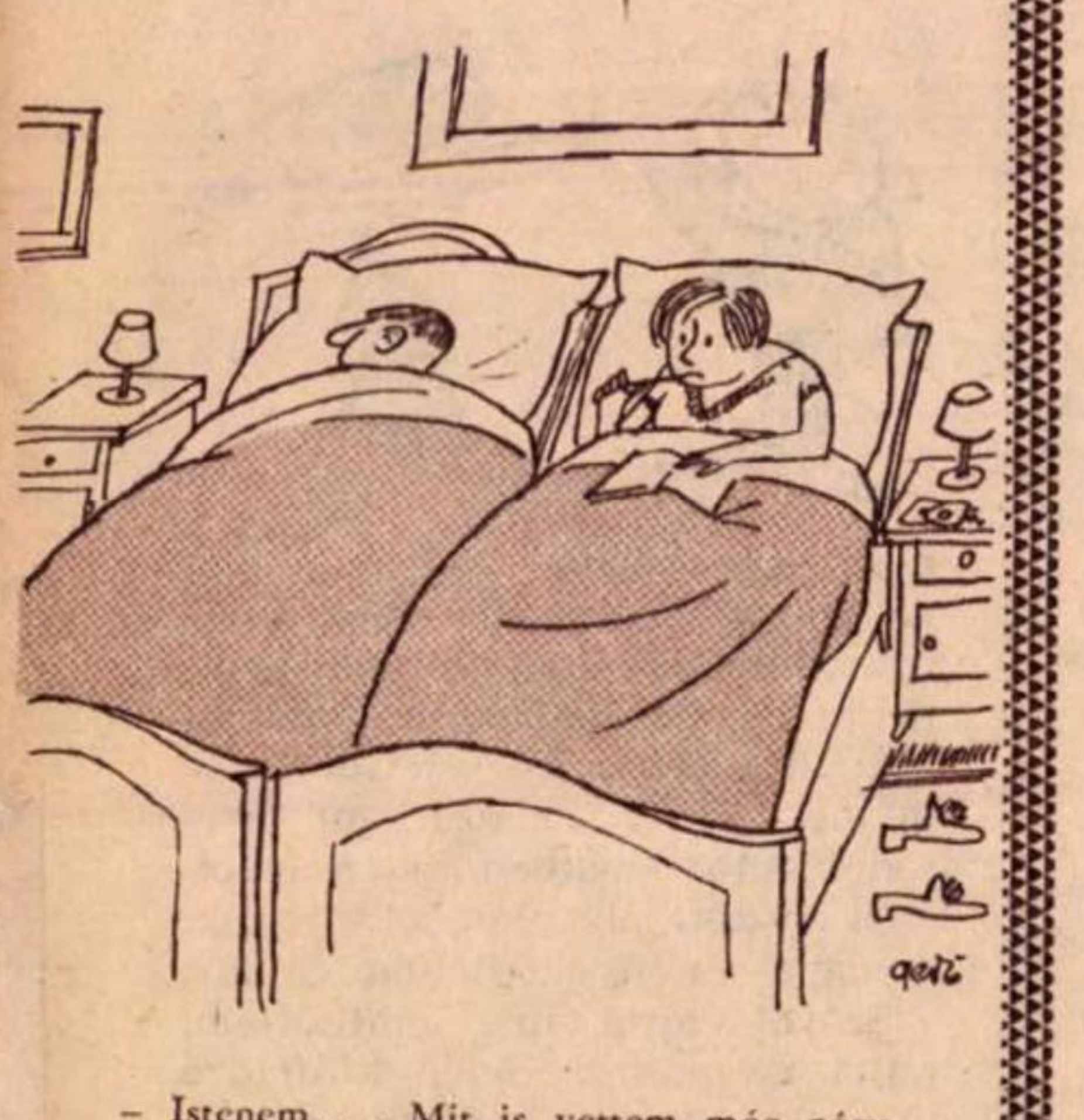

– Istenem... Mit is vettem még négy forintért?

ÜVEGBEVÁLTÁS

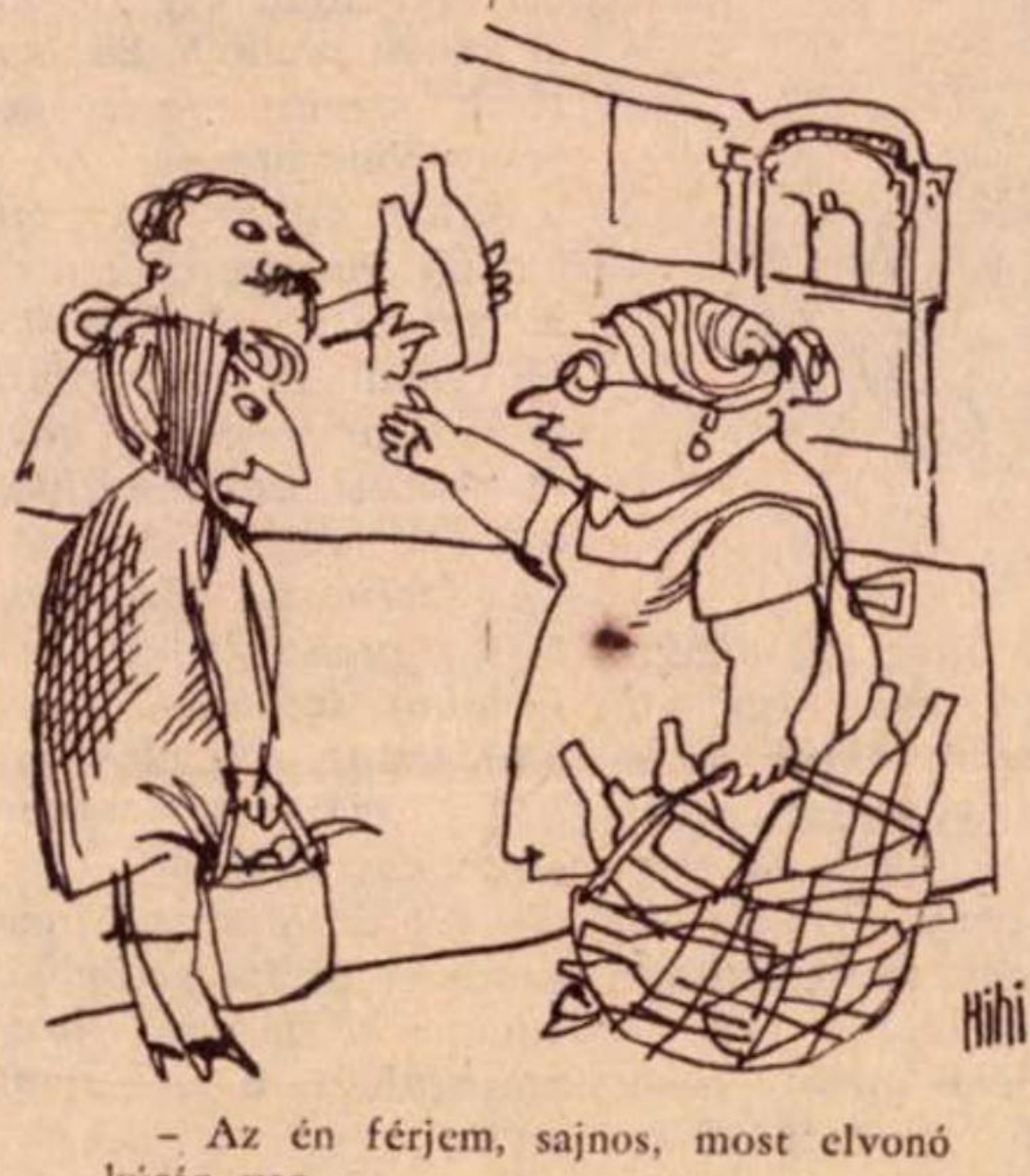

– Az én férjem, sajnos, most elvonó kúrán van...

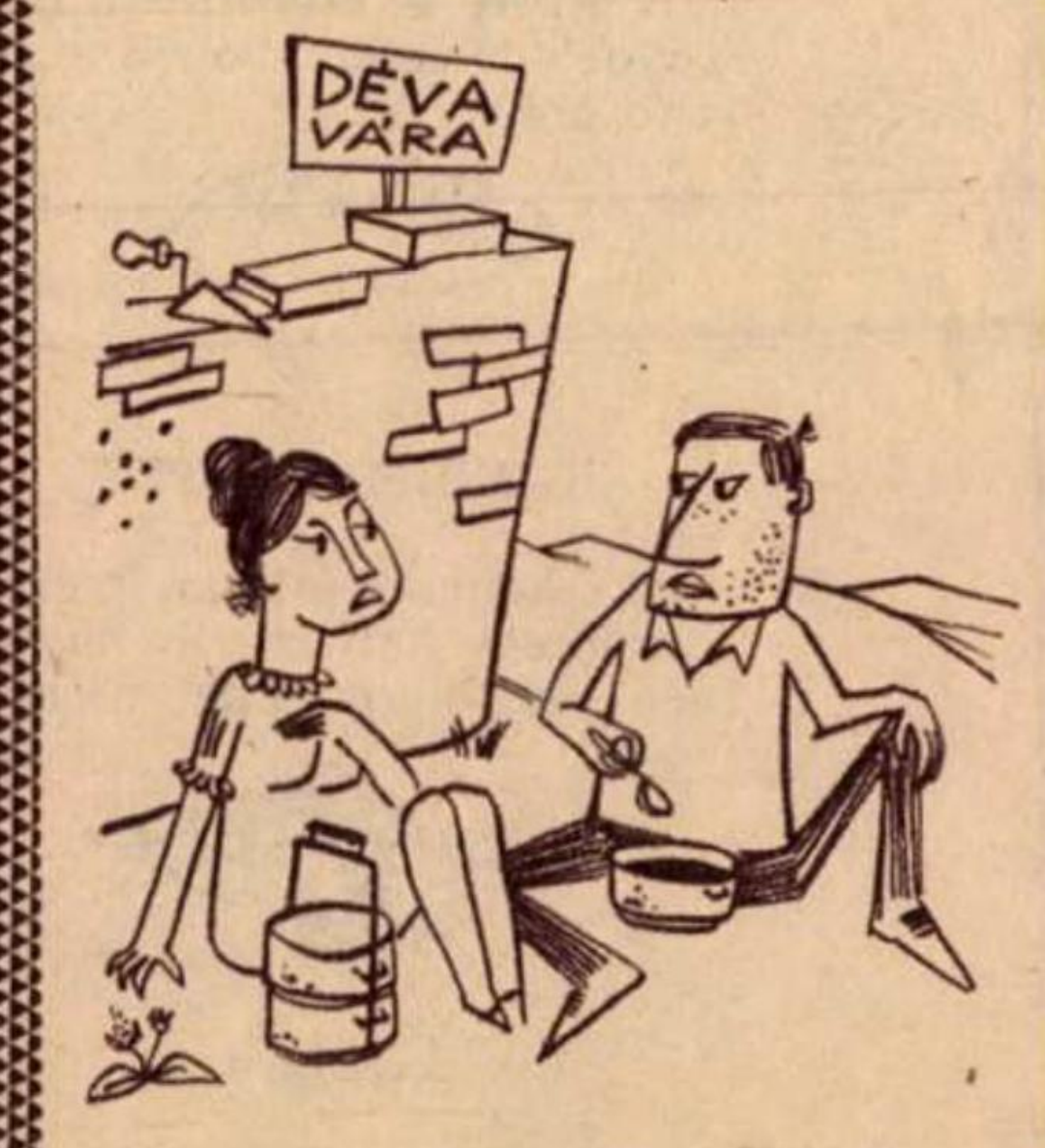

Kőműves Kelemen: Már megint spenót! Meglátod, anyjuk, ezt egyszer még megkeserülöd...

VILÁGHÍRŰ MAGYAR KONYHA

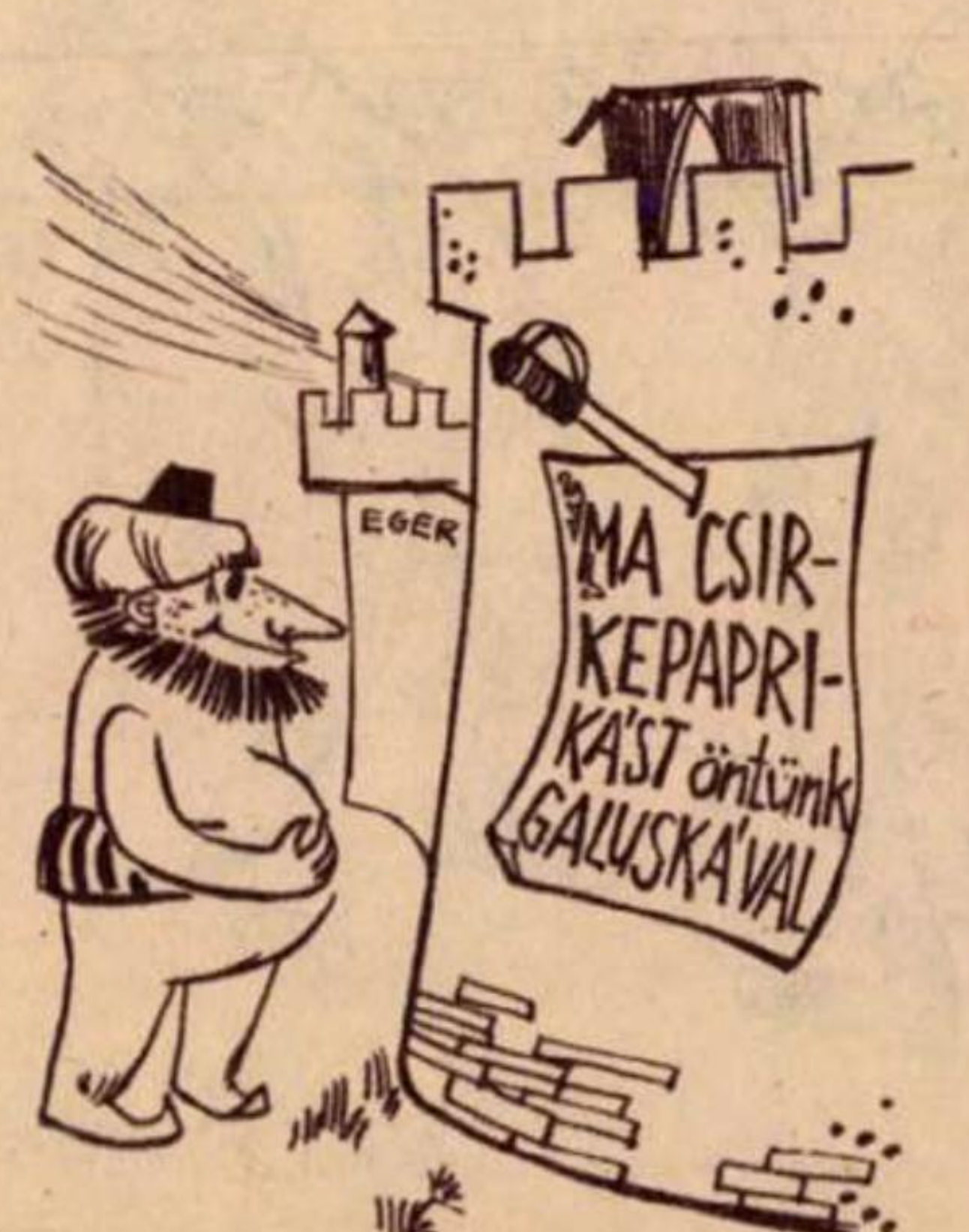

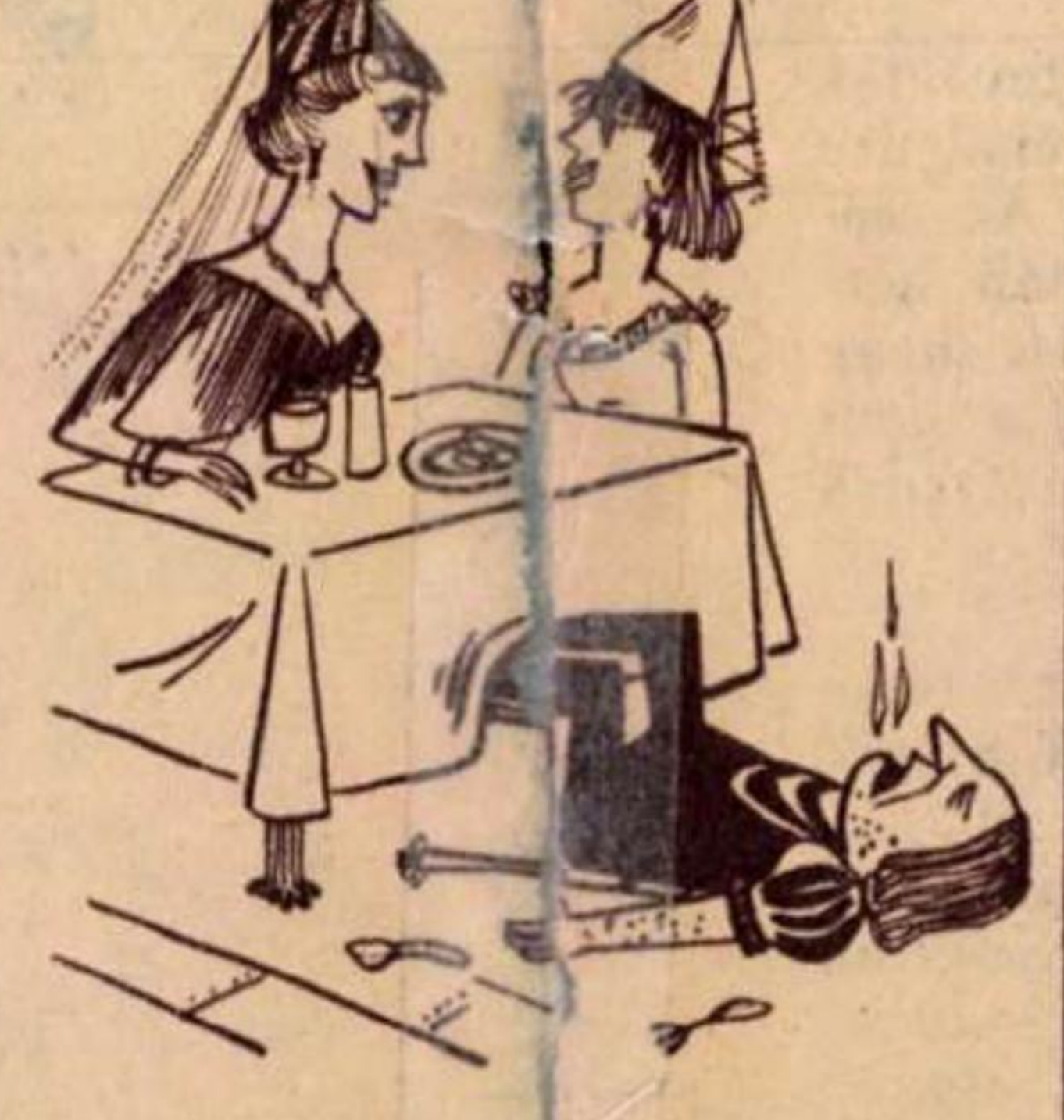

Borgia Lukréci: Tudod, szívem, a férjem imádja a méregerős dolgokat...

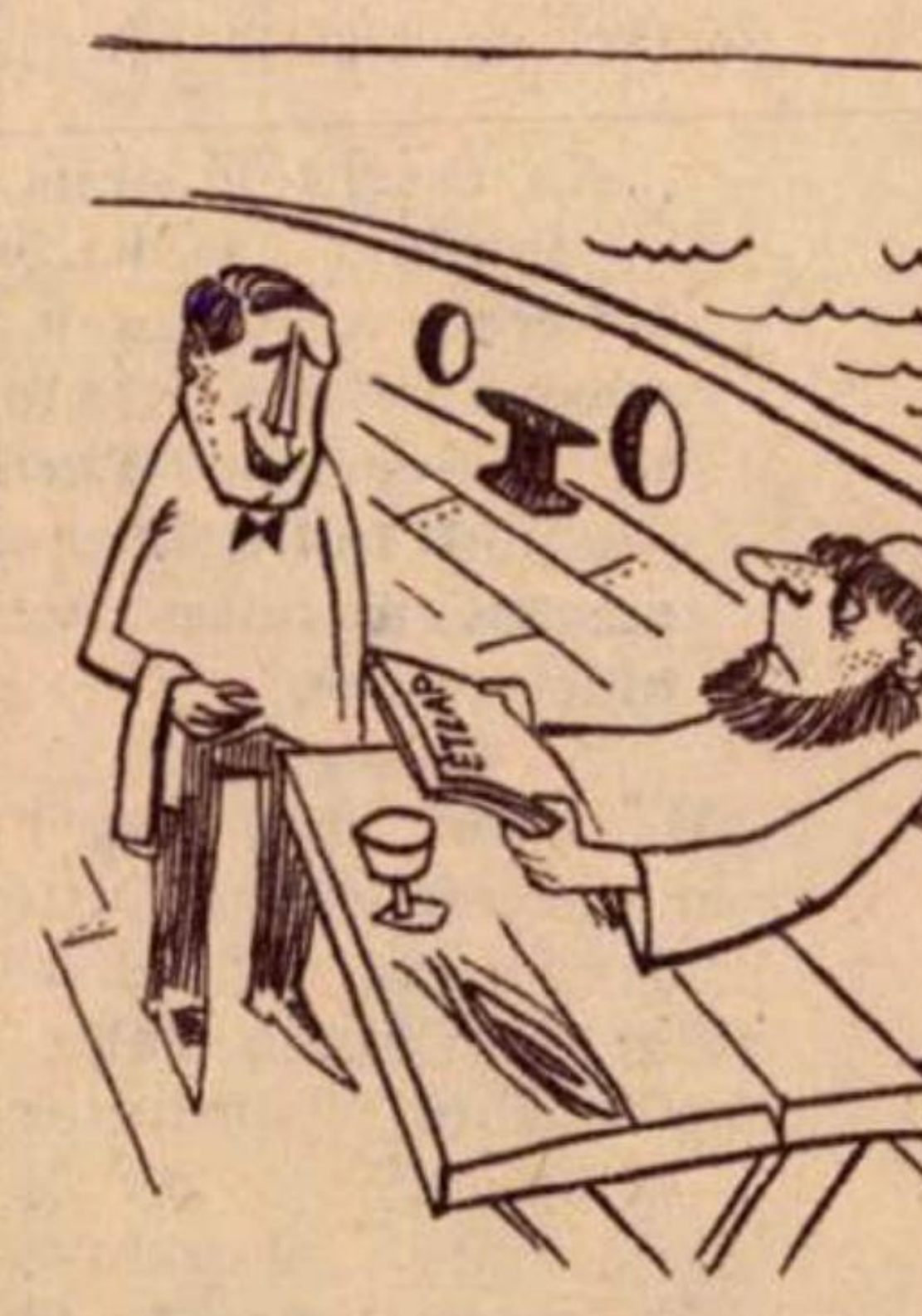

– Töltött galamb már kétszer volt. Tessék talán rinocéroszt rendelni...

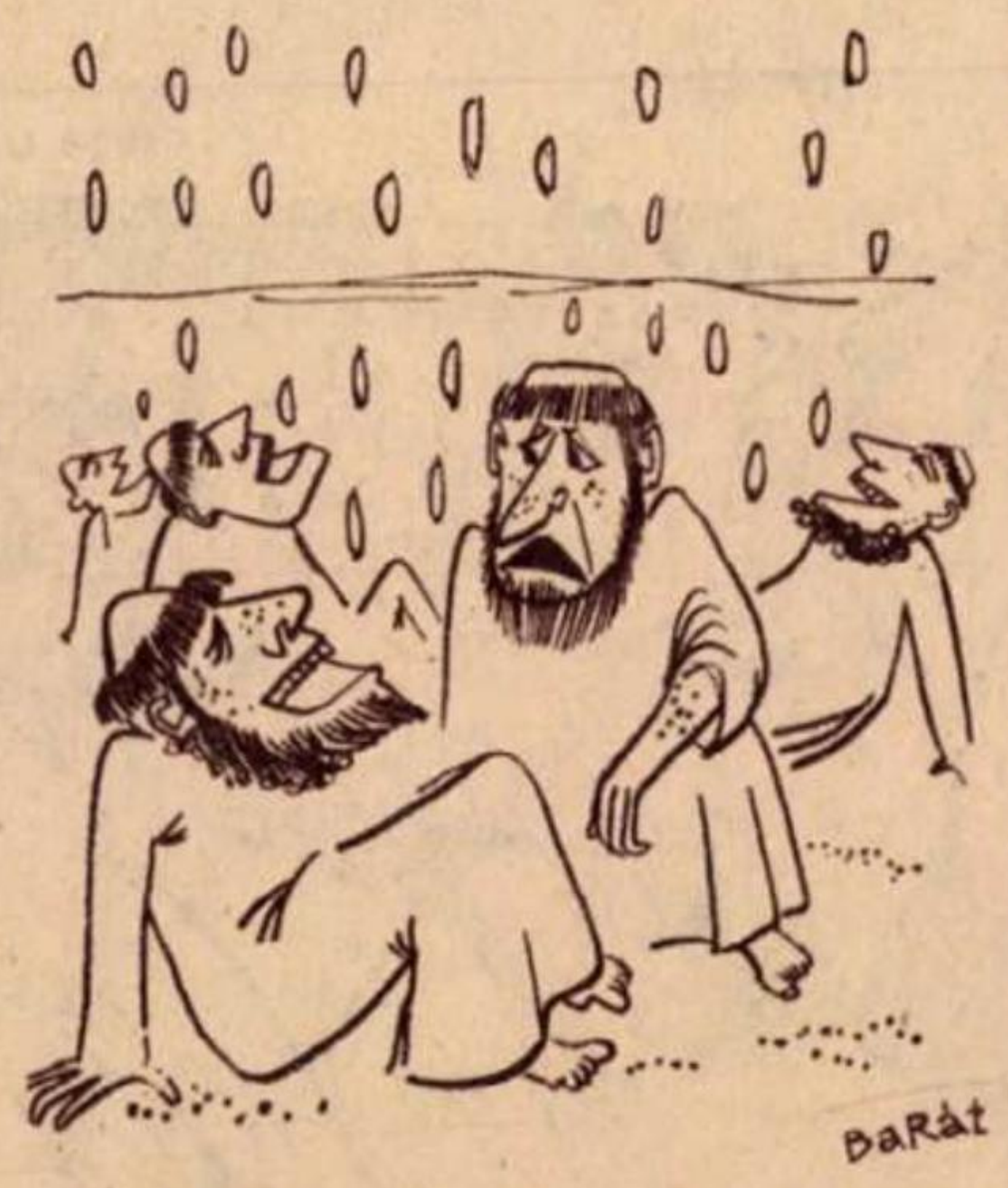

– Milyen egyhangú itt a koszt! Mindig csak manna...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

CSAK SZÁRAZON!

Ez a különleges ruhaakasztó a háztartási boltokban kapható 4,60-ért. Színes műselyemmel burkolva. Ügyes dolog ez a műselyem-burkolás, mert nem szálkásodik ki, nem kell félni, hogy kitépi a ruhát. Én is vettem hármat a Bajcsy-Zsilinszky út elején.

Sajnos, csak addig örülhettem neki, amíg a feleségem a kimosott új nyári ruháját rá nem akasztotta. Száradás után ugyanis gyönyörűen kirajzolódott a ruhára az akasztó borítóselymének piros-kék mintája. Még szerencsénk volt, hogy ezt a szerencsétlen csíkot a Patyolat gyönyörűen el tudta tüntetni. Ha már ilyen „festői" természetű a burkolóanyag, miért nem adnak hozzá egy utasítást, amely tudatná a kedves vevővel: nedves holmit ne akasszon rá, mert fest?

D—zs.

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Kiss és Nagy találkoznak. Kiss dicsekszik:

– Végre sikerült megoldanom a legalapvetőbb problémámat. Nekem már nincs többé gondom.

– Hogyan?

– Felfogadtam ma egy embert, aki magára veszi az összes gondjaimat. Ezért havi háromezer forintot fizetek neki.

– És honnan veszed a háromezer forintot?

– Látod, ez lesz az ő első gondja.

*

Jóskát véres kocsmai verekedés miatt hárombavi börtönre ítélték.

– Az ítéletet egyelőre felfüggesztem – mondja neki a bíró. – Ha egy bizonyos idő leteltéig nem keveredik újabb verekedésbe, nem kell leülnie a büntetést.

– És mennyi időről volna szó, kérem – kérdi rosszat sejtve Jóska.

– Egy fél évről.

– Na – sóhajt fel megkönnyebülten –, addig talán még kibírom.

Divatrevü

Már a szálló ajtajánál baj volt: nem akartak beengedni.

– Olyan zsúfolt a hall, hogy meg sem lehet mozdulni – igyekeztek eltanácsolni, de én nagy gyakorlatot szereztem a villamoson, és ide is sikerült befurakodnom.

A nézők száma pedig egyre gyarapodott. Sok széken ketten ültek, az ablakmélyedések megteltek, és amikor megkezdődött a divatrevü, többen már a földön, törökülésben is elhelyezkedtek.

Miközben egymás után vonultak fel a manekenek, még mindig özönlöttek a vendégek. Pedig ekkor már szigorú őrség állta útját az érkezőknek. De a pesti ember leleményes, ha olyan helyre kell bejutnia, ahová nem akarják beengedni. Nem is csodálkoztam, amikor Kemenesit pincérkabátban pillantottam meg. Jó trükk – gondoltam –, de még nála is jobban imponált nekem Kőváriné, akivel egy házban lakom. Ez a Kőváriné alacsony, kövér, csúnya nő. Mindenáron ott akart lenni a divatrevün, ezért, amikor ki akarták tuszkolni, hirtelen elhatározással fellépett az emelvényre és jobbra-balra fordulva, kecses mozdulatokkal végigment a nézők előtt. A bemondó, hogy megmentse a helyzetet, így konferált:

– Egyszerű szürke őszi kosztüm, alacsony, erős testalkatú, középkorúnál idősebb nők részére.

A zsúfolt teremben közben tumultuózus jelenetek játszódtak le. Egy szőke, magas nő kacagni kezdett, mert a pálmára ült, és a rostok csiklandozták. Egy mérges ember, aki intézkedéseiről ítélve nyilván az igazgató volt, a csillárról zavart le egy nézőt, majd az egyik asztal tetejéről kergetett el egy öttagú családot. Azután kizavart egy villanyszerelőt, akiről kiderítette, hogy maszek divatszalonja van, és csak azért állított be létrával a szállóba, hogy végignézhesse a divatrevüt. Persze, a rendcsinálás nem ment könnyen, az igazgató végül is megunta a dolgot, leült egy székre, és egy ideig ő is a ruhákat nézte, no meg a csinos manekeneket gusztálta. Néha felállt, és figyelmeztetett egy-egy vendéget, ha azok ráültek a dobogóra, és akadályozták a próbakisasszonyok felvonulását.

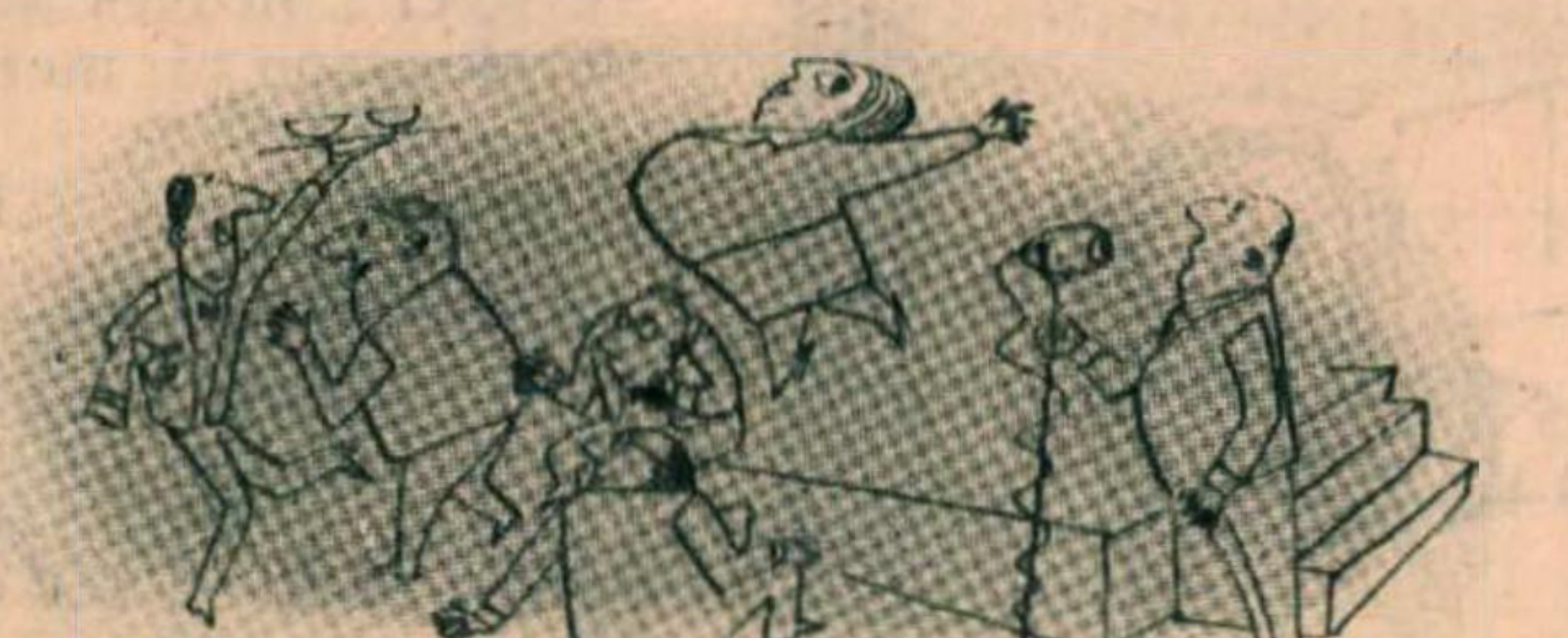

Amikor valaki egy széket tolt elém, azután

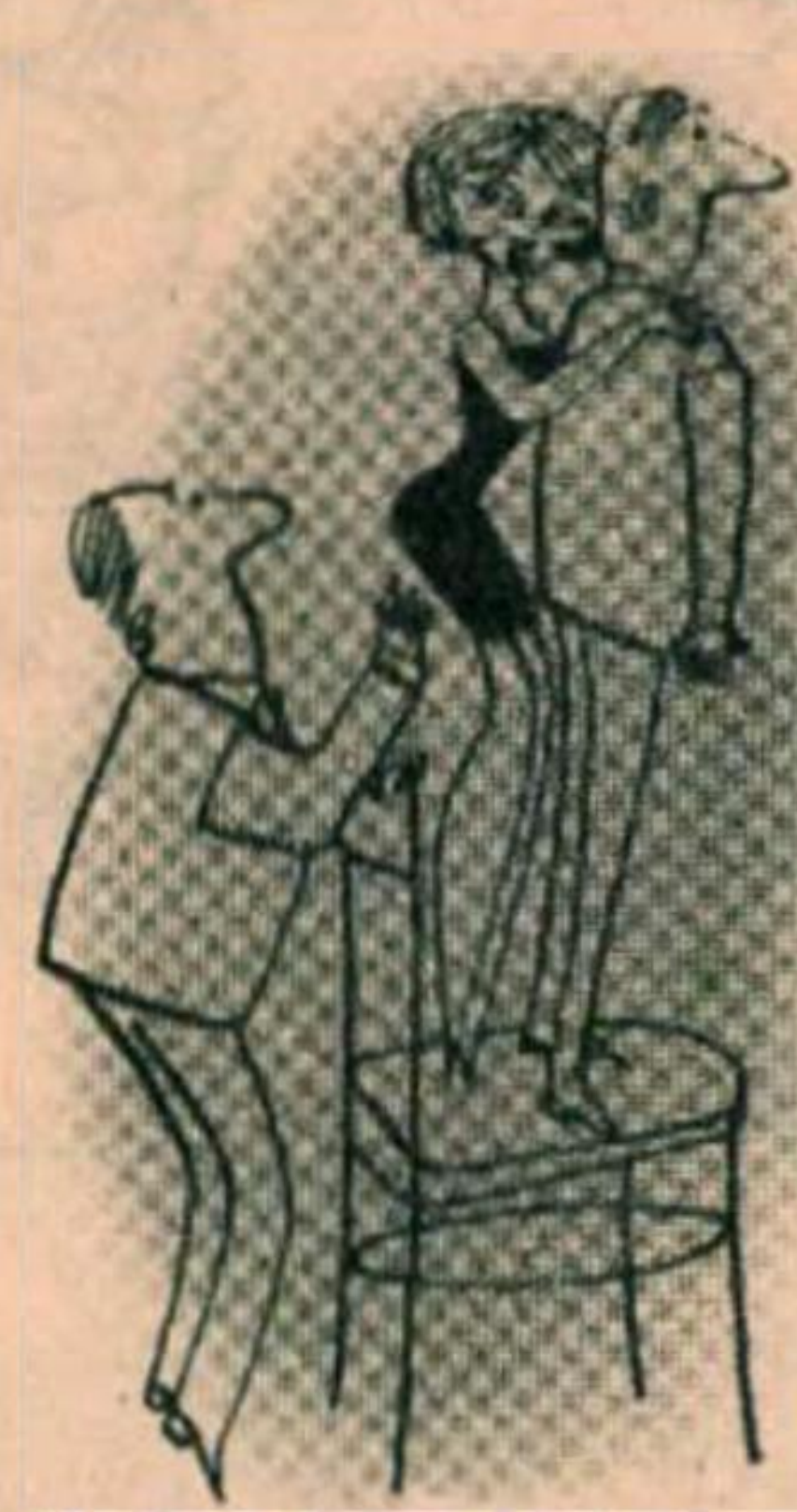

feleségével együtt ráállt, úgy, hogy én semmit se láttam, odafordultam az igazgatóhoz:

– Kérem, csináljon rendet! Idetettek egy széket, és ketten ráálltak. Én nem látok semmit, a széket pedig tönkreteszik.

A megszólított egy pillanatig habozott, azután megérintette a széken álló férfi lábát. Az megfordult, és amikor meglátta, hogy ki bökdösi, örömmel kiáltott fel:

– Szervusz, Szepezdi! Mit csinálsz itt? Hiszen ilyenkor fogadóórád szokott lenni a rendelőben!

Az „igazgató" csendesen válaszolta:

– Ne áruld el senkinek, a szálló új igazgatójának adtam ki magam, hogy megnézhessem a divatrevüt...

Palásti László

Londoni lovak

Volt nekem egy elég rossz jóbarátom, akit Robinak hívtak, és talán még ma is így hívnak, csak éppen nem magyarul, hanem valamelyik másik világnyelven. Tudniillik disszidált ötvenhatban...

Nos, az én Robi barátom olyan vásott volt, hogy az még sihederben is ritkaság. Kitalált az imposztor egy új erkölcsi kategóriát és azt kultiválta úton-útfélen: „Érdek nélkül rossznak lenni!"

Az emberek ugyanis, tisztelet a kivételnek, érdekből rosszak. Hatalmat, vagyont, ésatöbbit, ésatöbbit akarnak maguknak szerezni, s ráadásul milyen csúnya eszközökkel! Robi azonban érdek nélkül volt rossz, magáért a rosszaságért. Még csak azt sem lehet mondani,

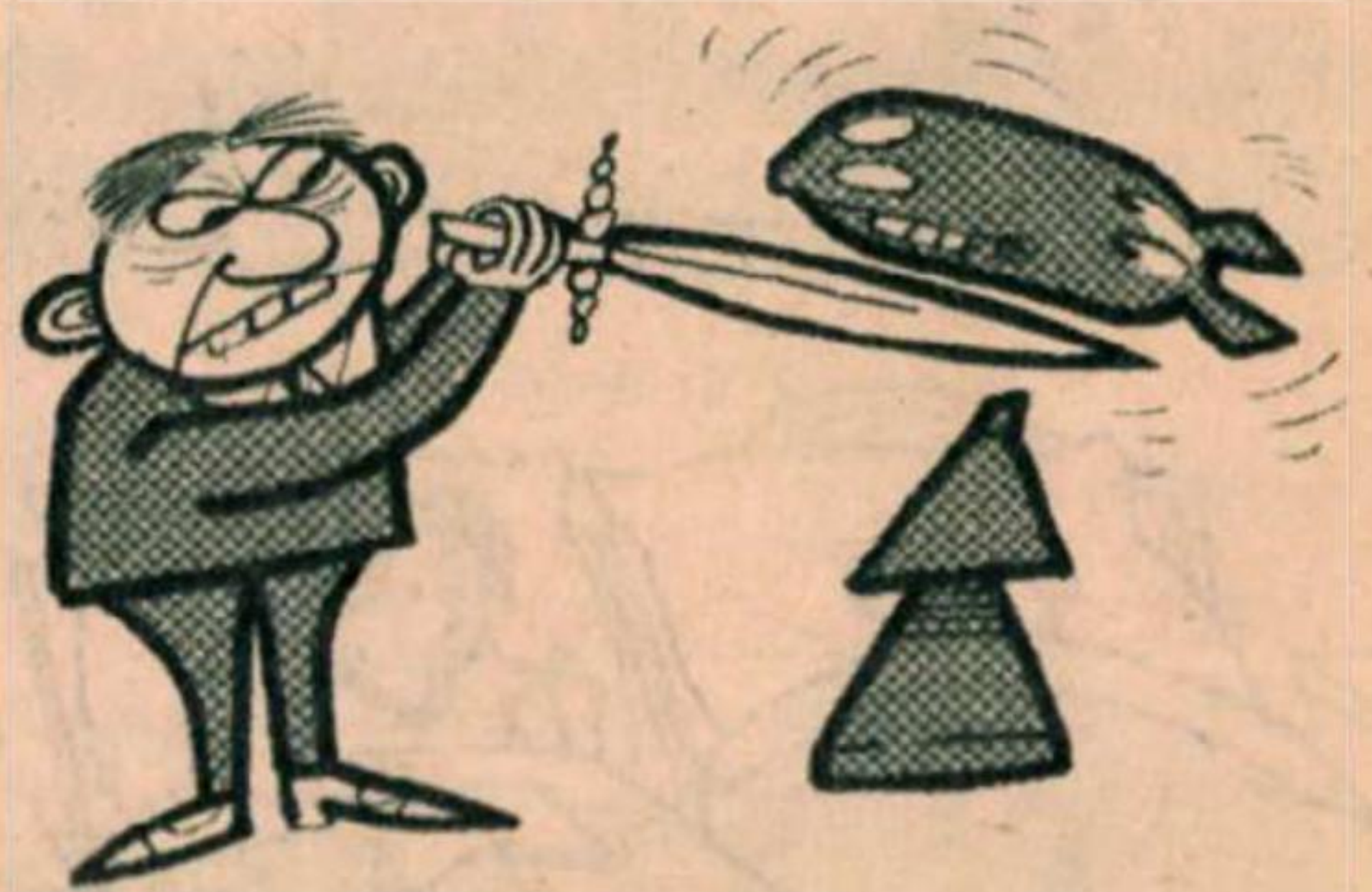

hogy a káröröm vágya fűtötte volna, mert cselekedeteinek hatását számos alkalommal nem is ellenőrizte. Őt tökéletesen kielégítette az a tudat, hogy tettével valakinek kiadós bosszúságot, szerencsésebb esetben komolyabb kárt okozott. Ilyenkor jobb lett az étvágya és nyugodtabban aludt.

Szóval, mint már említettem, pajtásom annak idején külföldre távozott. Azóta se hallottam felőle. Pedig igazán érdekel, hogy mi van vele. Vajon még mindig olyan pernahajder-e, mint volt?

Nos, nemrég érdekes dolgot olvastam az újságban:

> **Az összes ló fejét levágták a londoni sakkszövetségben ismeretlen tettesek. A szövetség titkára izgatottan kérte a Scotland Yardot, hogy azonnal indítsák meg a nyomozást a tettes személyének kiderítésére.**

Képzelem, a jó öreg Yard kopói már jónéhányszor átfésülhették ez ügyben az angol fővárost, természetesen hiába. Talán még pszichológushoz is fordultak, hogy mi a véleménye: vajon gyerekkori susztermatt okozhat-e ekkora aberrációt? Persze én rögtön megfejtettem a rejtélyt: Robi ellátogatott Londonba...

d—th

Féltékenység

Szegő Gizi rajza

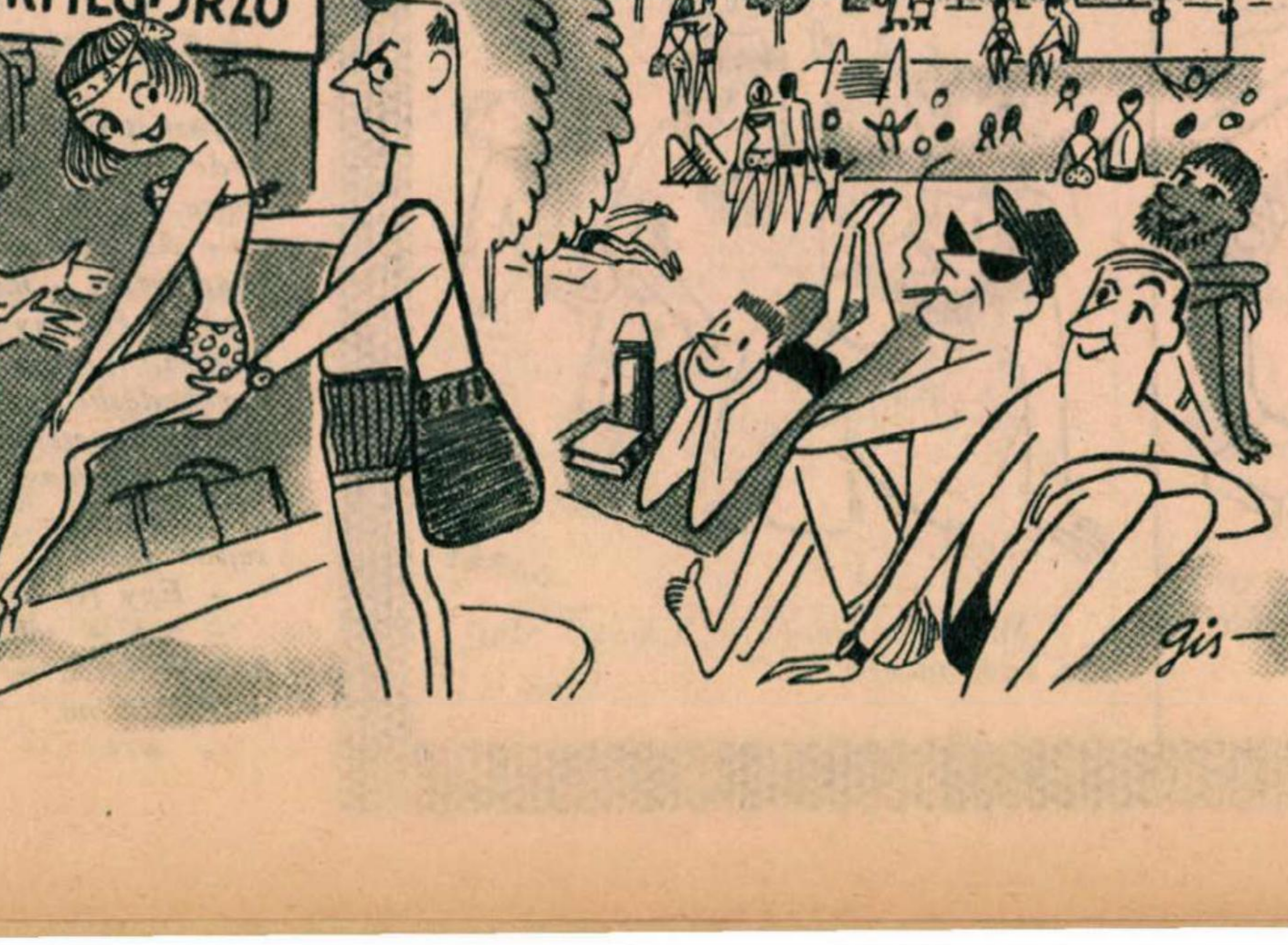

Ezzel szemben

Minden támogatást megkap, Dulácska kartárs! — jelentette ki a Vaskalap és Szemellenző Gyár igazgatója, és bátorítóan ropogtatta meg új munkatársa vállát. — Maga lesz a mi vállalatunk függetlenített, belső revizora és kérlelhetetlen arkangyala, pallosjoggal és korlátlan ellenőrzési hatáskörrel. Csak nézzen jól körül, fedje föl bátran a hibákat, keresse meg a felelősöket és tegyen jelentést! Jó munkát! — Azzal átnyújtott Dulácskának egy elektronmikroszkópot, egy pallost meg a páncélszekrények kulcsait, és utána is integetett.

Dulácska munkához látott. Vizsgálódott, elemzett, számított, megfigyelt, tárgyalt, korholt, dicsért, ellenőrzött, egyeztetett, tépelődött — és jelentett:

— Igazgató kartárs, bajok vannak! Vaskalapjaink és szemellenzőink drágán és lassan készülnek, elavultak és tele velük a raktár. Az emberek ma már bukósisakot, szalmakalapot és napszemüveget hordanak, kiröhögik a mi gyártmányainkat. A főkönyvelő sikkaszt, a raktáros lop. A konyhán rossz a koszt, a fiatalok munka helyett erőszakoskodnak a nőkkel, a fejlesztés vontatott, a leépítés elsietett . . .

— Elég, elég! — szakította félbe az igazgató. — Ez egyoldalú és hebehurgya módszer! Maga csak a hibákat sorolja, de elmegy az eredmények mellett és fölöslegesen izgatja magát. Elfelejti, hogy vannak elmaradott országok, ahol a mi szemellenzőink nagyon is újak lehetnek. Komplexen kell látni a dolgokat! Persze hogy sikkaszt a főkönyvelő, ezzel szemben ügyesen manipulál a megmaradt pénzzel! Nem mondom, a raktáros is elvisz néha pár platinalemezt. De hány becsületes emberünk van, aki még a talált tárgyakat is visszahozza! És a koszt, ugyan! Az emberek már megszokták, hogy rossz, minek ezt piszkálni? A fiatalokat pedig egyenesen hagyja békén! Akad közöttük, természetesen, aki határozottan lép föl a nőkkel szemben, viszont sokkal több az olyan nő, aki önként enged nekik. Ezek összetett dolgok, és nem magára tartoznak! Dolgozzék higgadtabban, és ne általánosítson! — fejezte be az igazgató, és elvette Dulácskától a pallost.

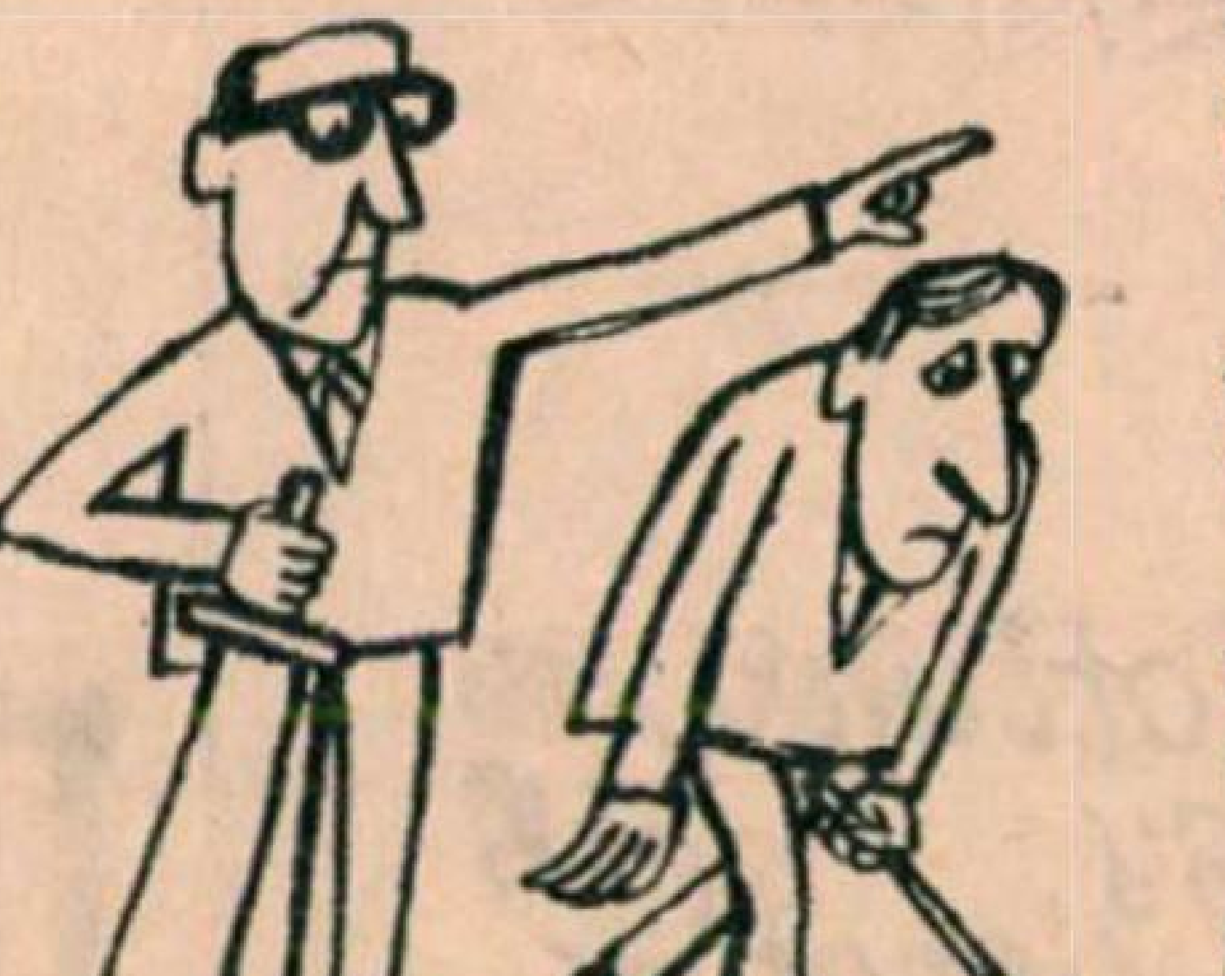

— Itt van inkább ez a nádpálca. Nem kell mindjárt lefejezni az embereket! — mondta csitítóan.

Dulácska fogta a nádpálcát, tovább dolgozott, higgadtan és konkrétan. Beszélgetett, nézelődött, szöszmötölt, morfondírozott, mérlegelt, olykor fejet csóvált — és újra jelenteni akart, de csak az igazgató harmadik helyettese fogadta:

— Kérem, szépen — panaszolta —, újabb hiányosságok! A folyosókon szanaszét hevernek a selejtes vaskalapok, az emberek ülnek rajtuk és snapszliznak. A portás meg csak alszik a fülkéjében, az jön-megy, aki akar! Az udvar piszkos és poros . . . — csinálni kéne valamit!

— Nézze, Dulácska, hagyja már abba ezt a világmegváltást! — intette le az igazgató harmadik helyettese. — Minek üti bele mindenbe az orrát? Mit gondol, miért tároljuk a selejtet a folyosón? Azért, mert az új vaskalapok szépen föl vannak slichtolva a raktárban, azokon nem lehet snapszlizni! A portást meg ne fúrja, legyen szíves! Hogy ki mikor alszik, az mindenkinek a magánügye! Ma már nem szólunk bele az emberek időbeosztásába! Nagy a jövés-menés, az igaz, ezzel szemben gondolja meg: hányszor voltunk mi is gyárlátogatáson, a szomszéd üzemben?! Az udvar meg pláne nem a maga dolga! Tudhatja, milyen kormos ez a nagyvárosi levegő! Majd fölsöpri az udvart is valaki, ha itt lesz az ideje!

Azzal az igazgató harmadik helyettese visszavette a nádpálcát.

— Fölösleges ezt folyton suhogtatni — mondta. — Nem kelt jó hatást.

Dulácska fogta magát, kiment a mellékhelyiségbe és szomorúan elszenderedett. Két hét múlva arra ébredt, hogy feje fölött halk sustorgással zubog a tartály. Bement a számlázásba, és megszólította a titkárnő ötödik helyettesét:

— Kezitcsókolom . . . Odakint elromlott a tartály . . . Ha lehetne . . .

— Unjuk már az észrevételeit! — förmedt rá a titkárnő ötödik helyettese. — Egyébként a papírkosárban talál használt indigót . . .

Dulácska tépést csinált ingéből és öntevékenyen megcsinálta a tartály tömítését. Mire készen lett, pont benyitott a hivatalsegéd hetedik helyettese. Dulácska vigyázzba állt és jelentette, mi történt.

— Na látja, fiam, mégiscsak lehet magát használni valamire! — mondta a hivatalsegéd hetedik helyettese. — Ezzel szemben jobban vigyázhatna a ruhájára!

Azzal a hivatalsegéd hetedik helyettese barátságosan Dulácska nadrágjába törölte a lábát.

Kaposy Miklós

LE A BÜROKÁCIÁVAL!

CSAPOT-PAPOT ELFELEJTEK: A KÓCMADZAG IS MEGTESZI

Minden újságban megjelent a vészes figyelmeztetés: „Akinek a lakásában csepegő vízcsapot találnak, szigorúan megbüntetik". Nálam csöpög a csap. Megszorítom. Most már nem csurran, csak cseppen. A közeli szerelő azt mondja: „Ezért, kérem nem érdemes házhoz mennünk." Na jó. Akkor hát: majd megcsinálom én! Ám csak megcsinálnám. Mert: „Huszonötös kulcs nincs – mondják a vasasboltban. – „Ezt különben is csőfogóval szerelik." A csőfogó ára kétszerese a büntetésnek. Hát akkor inkább csepegjen? Nem! Törvénytisztelő polgár vagyok. Megragadom franciakulccsal, s kalapáccsal nagyot csapok a csapra. Mozdul! Lecsavarom. A csap azért csepeg, mert – amint csapszaknyelven mondják – „fáradt" az alátét. Én is fáradt vagyok, de diadalmasan viszem a csapot a vasasboltba. Alátétet kérek. Nincs. Minden van, ami a szakmába vág. Csak alátét nincs. „Talán a Lenin krt. 86 alatt." Gyerünk. Az óriási boltnak vagy húsz osztálya van. Vízvezeték. Ez az. „Alátétünk nincs." A vezetőhöz is bemegyek. „Százféle olyan cikkünk van, ami – nincs". Mosolyog. „Talán a Batthyány téren." *Itt csakis* vízvezeték-alkatrészt árulnak. A két eladó tízóraizik. „A kedves vevő még nem is reggelizett, s ebédelni se lesz ideje. „Jó étvágyat!" – s mutatom ezt a kis gyűrűt, amellyel engem a nyomorúság eljegyzett. „Alátétünk nincs. Talán az Otthon Áruházban." Potom félórácska, s már ott is vagyok. Az „Ezer apró cikk" osztályon *van* alátét! 20 *fillér*. De nem megy rá a csapra, pedig a csap szabványos csap. Egy vevő megszán: „A Teréz-templommal szemben, abban a vízvezeték-szaküzletben". Nem kaptam ott se. Hazaérkezve az *én* „ezer aprócikk-fiókomra" rogytam. Kócmadzag akad a kezembe. Égi jel? Mi lenne, ha felkötném magam? Aztán csak röhögnék, amikor jönnek beszedni a büntetést a csöpögő csapért. Bár sovány vagyok, s most is szépen fogytam, de úgy nézem, hogy ez a madzag mégse bírna meg. S ekkor! A végső szükség tanácsot adott: leszedek egy kis szöszt a madzagról s rátekerem a csapra. Sikerült! Becsavartam és nem csöpög! Csaptársak! Ime, díjtalanul engedem át az ötletemet mindannyiuknak. Ám gondosan a vitrinbe rakom, ami megmaradt a kócmadzagból. Mert sose lehet tudni, mikor lesz az is hiánycikk.

György Ferenc

MODERN CSALÁDI DRÁMA

— Képzeld — újságolta szomorúan a fiatal újságíró —, a feleségem elköltözött a szüleihez, és magával vitte a gyereket is.

— Váltok?

— Rosszabb. Tatarozzák a házat, és pár hétig nem lesz víz a lakásban!

Siker

Várnai György rajza

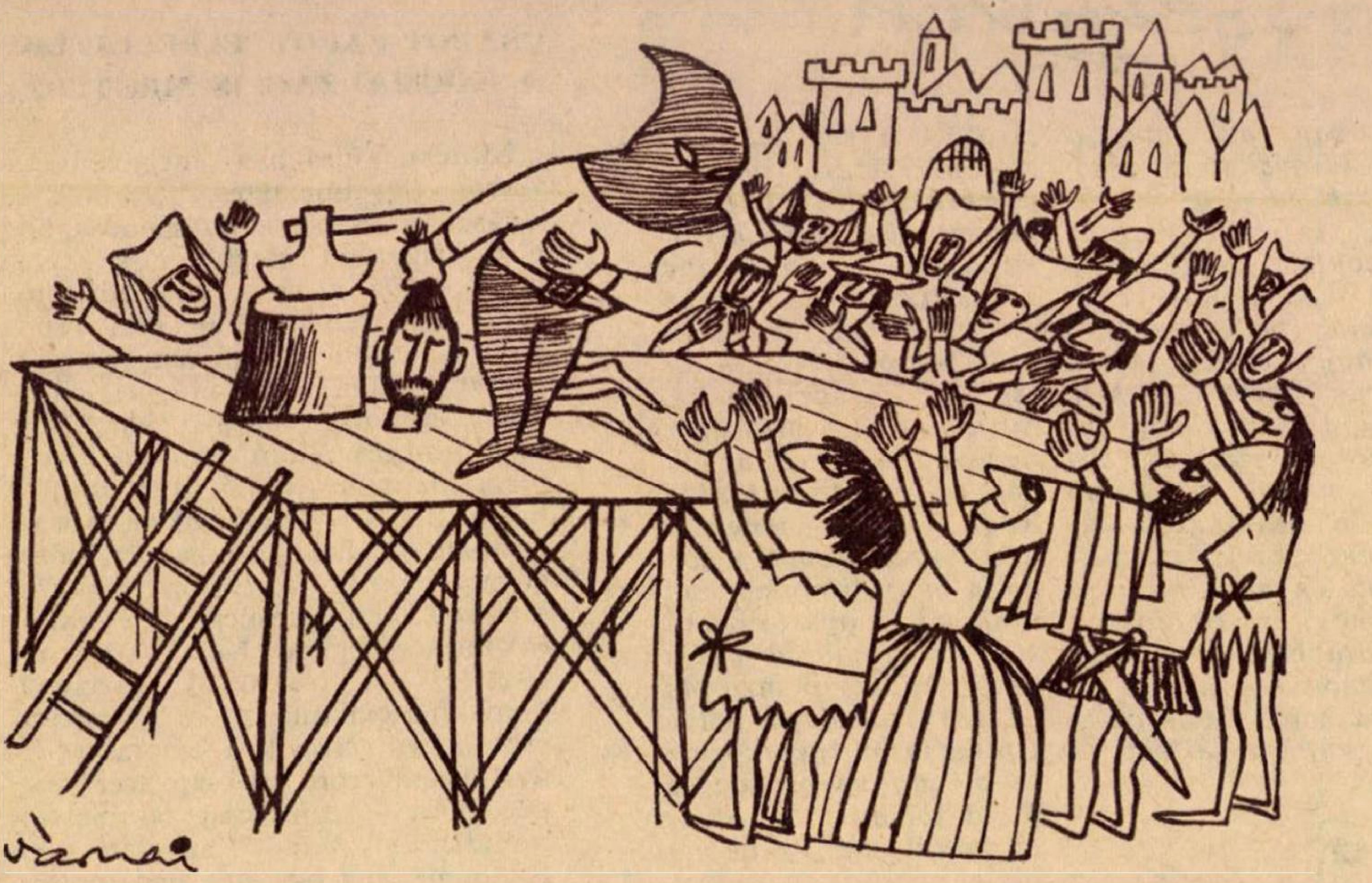

Igényesség

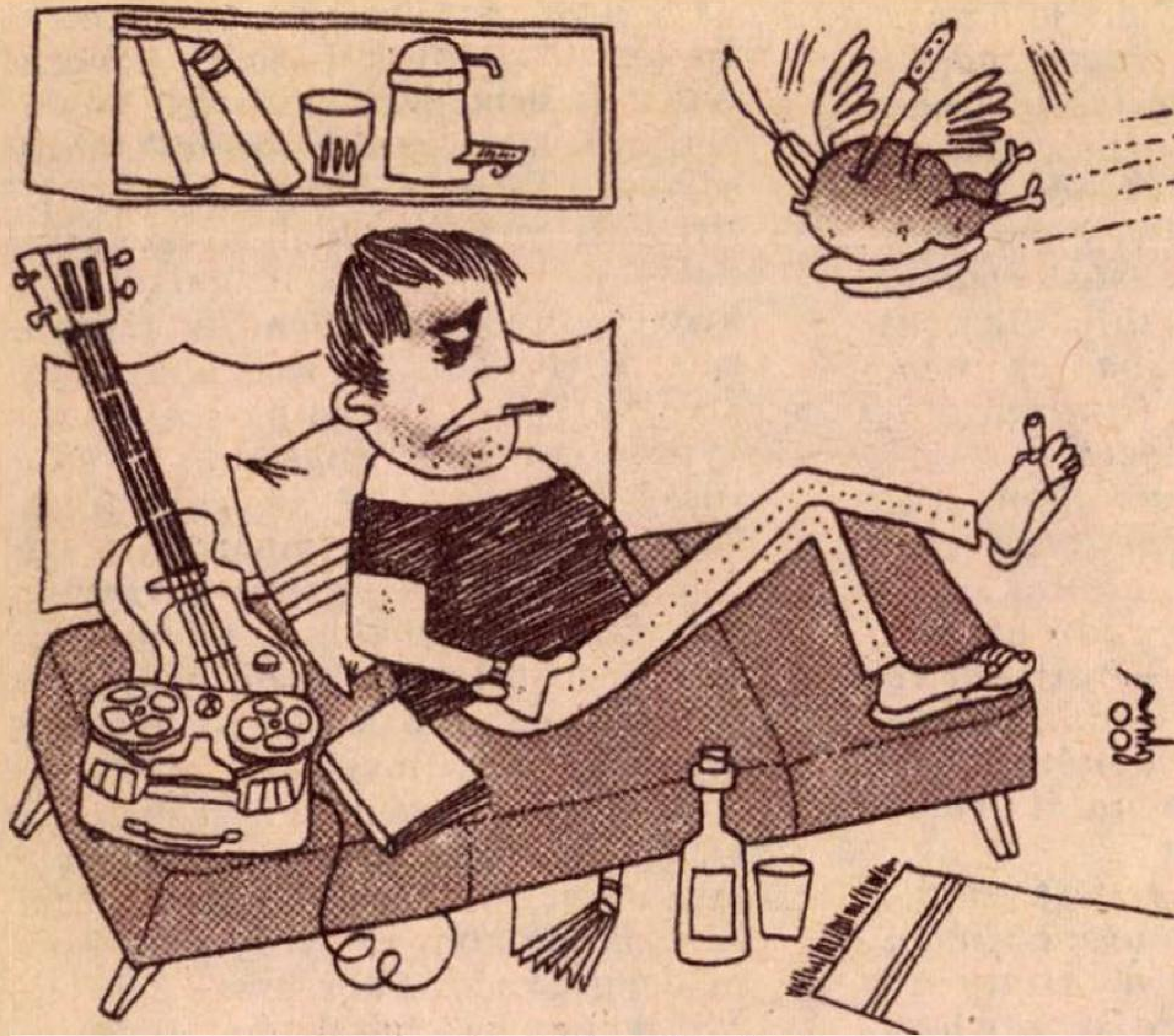

– Unom már a sült galambot! ...

Információ

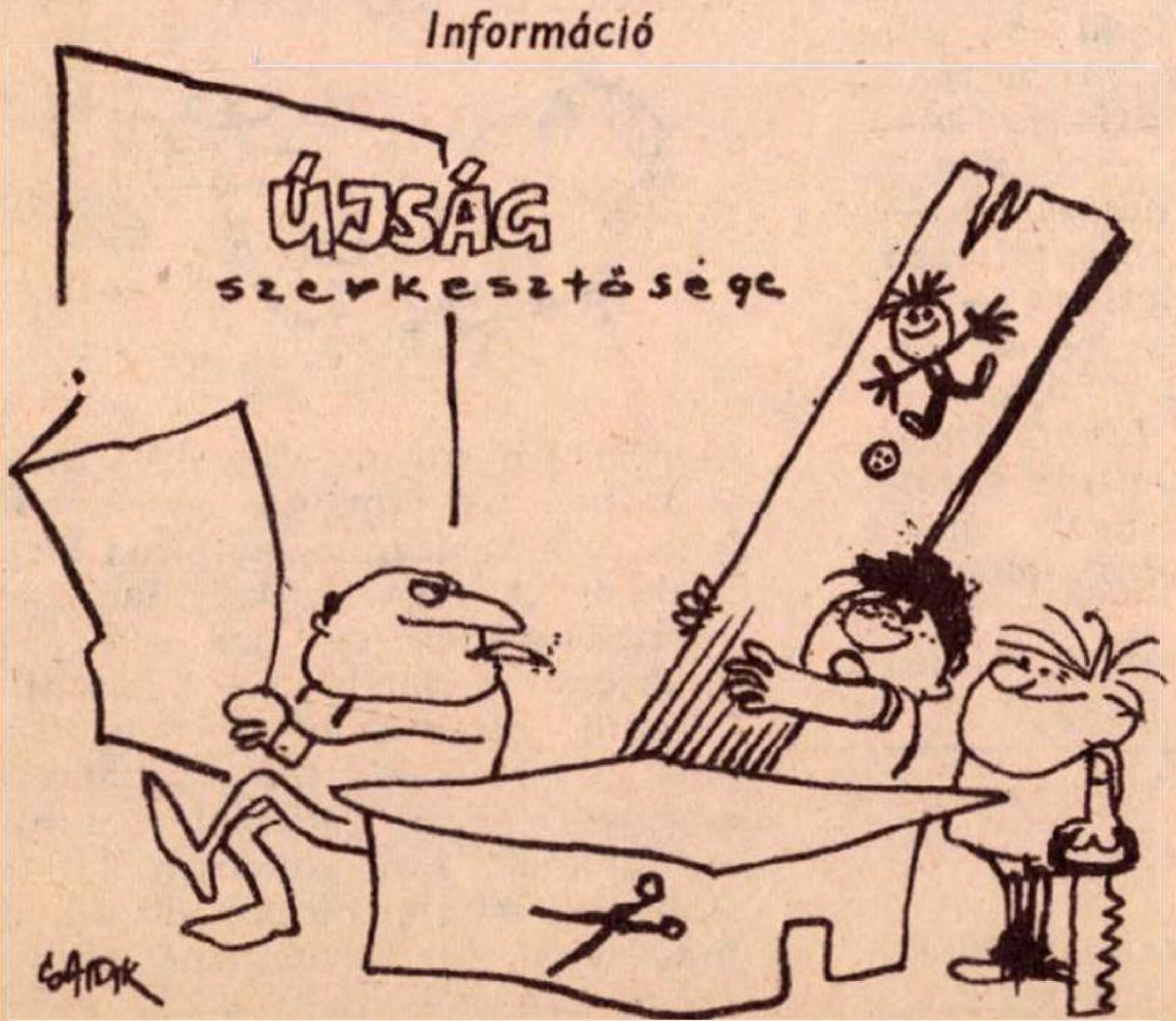

– Önök szoktak fiatal művészektől rajzokat közölni?

Hallottunk egy viccet...

Egy közhivatalban ésszerűsítésre került sor. Elbocsátották mind a hat portást, felvettek helyettük két oroszlánt az Állatkertből, és kijelölték a helyüket, hol őrizzék a bejáratokat.

Négy hétig remekül ment minden, a hivatal őrzése csak pár kiló marhahúsba került, és a közönség is kizárólag valóban fontos ügyekkel zavarta a hivatal munkáját.

A negyedik héten aztán kitört a cirkusz. A büfé előtt kávéért sorbaálló dolgozók egy nap észrevették, hogy a büfé egyik félreeső zugában az egyik oroszlán eszi a büfésnőt. Természetesen azonnal kiszállt a Rendőrség és az Állatkert illetékesei, majd a két fenevadat, erős fedezet mellett, visszaszállították az Állatkertbe.

Amikor a két oroszlán végre magára maradt ketrecében, az ártatlan oroszlán nagy dühösen korholni kezdte társát:

– Mi ütött beléd? Miért csináltad ezt? Arany életünk volt a hivatalban.

– Ne haragudj – mondta a másik –, nem értem ezeket az embereket. Megettem négy főosztályvezetőt, és a kutya sem kereste őket. Ki a fene gondolta volna, hogy egy büfésnőből ekkora botrány lesz?

(Soós)

E heti hirdetéseink

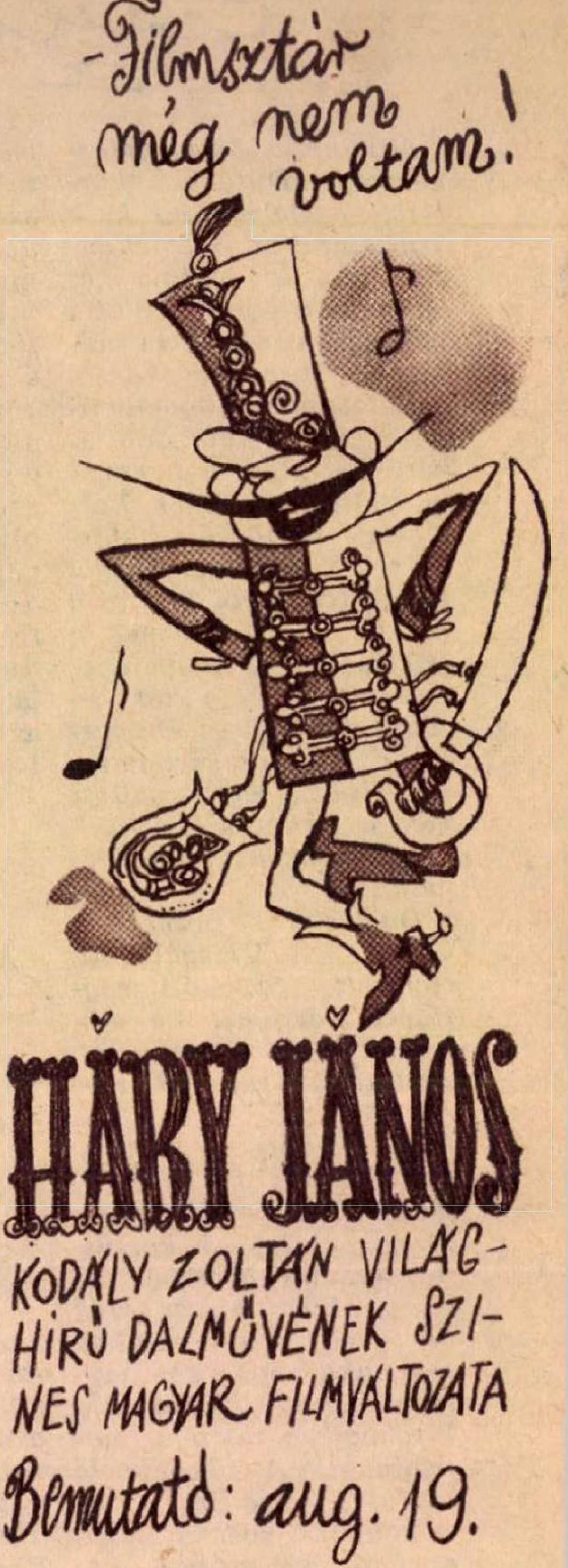

– Filmsztár még nem voltam!

HÁRY JÁNOS

KODÁLY ZOLTÁN VILÁGHÍRŰ DALMŰVÉNEK SZÍNES MAGYAR FILMVÁLTOZATA

Bemutató: aug. 19.

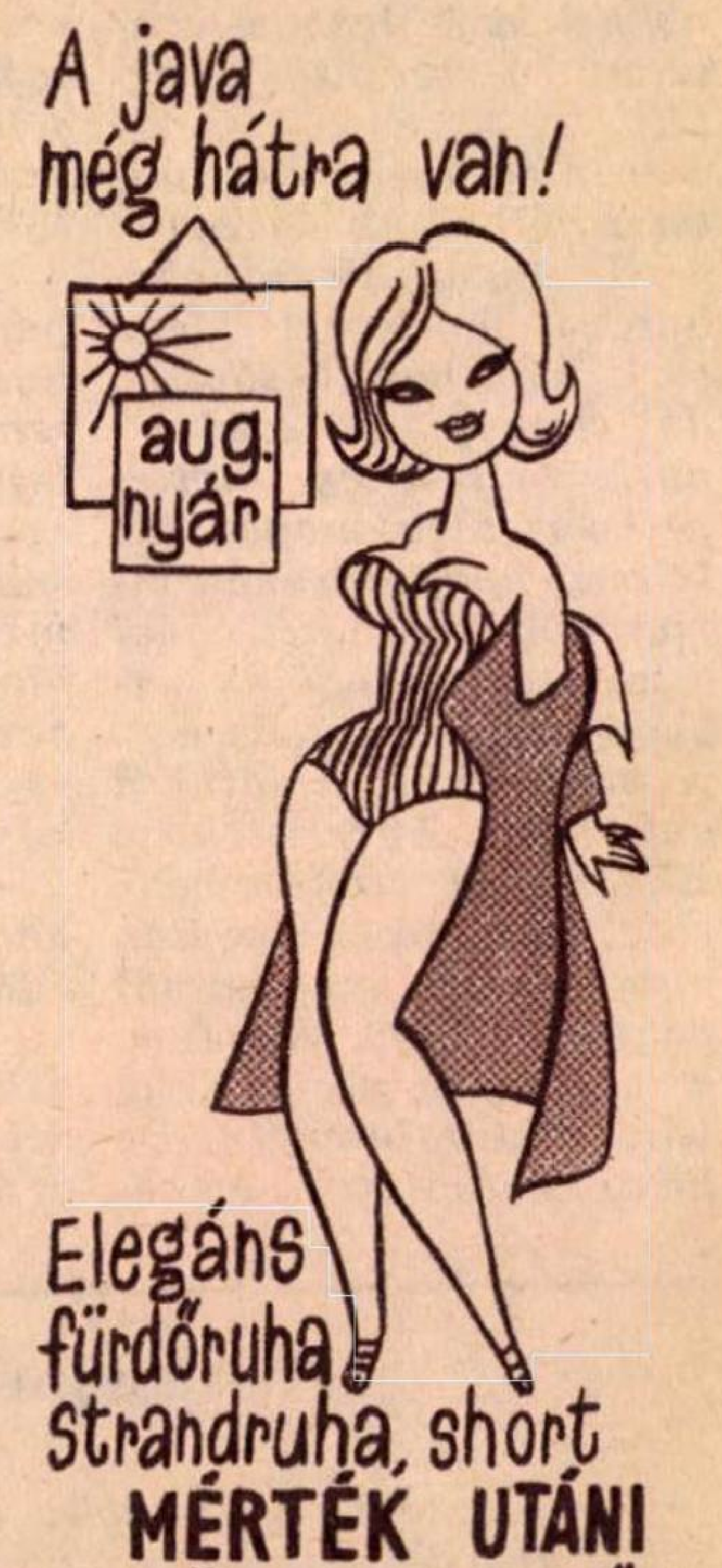

A java még hátra van!

aug. nyár

Elegáns fürdőruha strandruha, short MÉRTÉK UTÁNI SZÖVETKEZETEKBŐL

Pesti tudósítónktól

Véleményem szerint a szúnyog nem okos állat. Pöffeszkedésében saját magának is bajt okoz. Mivel nem elégszik meg azzal, hogy megcsípi az embert, hanem diadalittasan zümmög is hozzá, ezzel elárulja helyét, s alkalmat ad bizonyos szerény méretű védekezésre. Nem egy szúnyog rohant a vesztébe azzal, hogy vérszívó tevékenységén kívül még meg is akarta alázni áldozatát.

Nem tudom különben, ki a felelős ezeknek a kellemetlen rovaroknak a létéért, de annyi bizonyos, hogy a szúnyogoknak hervadhatatlan érdemük van az ateizmus terjedésében.

*

Hogy az ébresztőóra egyike a legkegyetlenebb találmányoknak, ez a tény az alábbi kis párbeszédből is kiderül:

– Hallottad? Olcsóbb lett az ébresztőóra!

– A hüvelykszorító is?

f. l.

Tervteljesítés

Balázs-Piri Balázs rajza

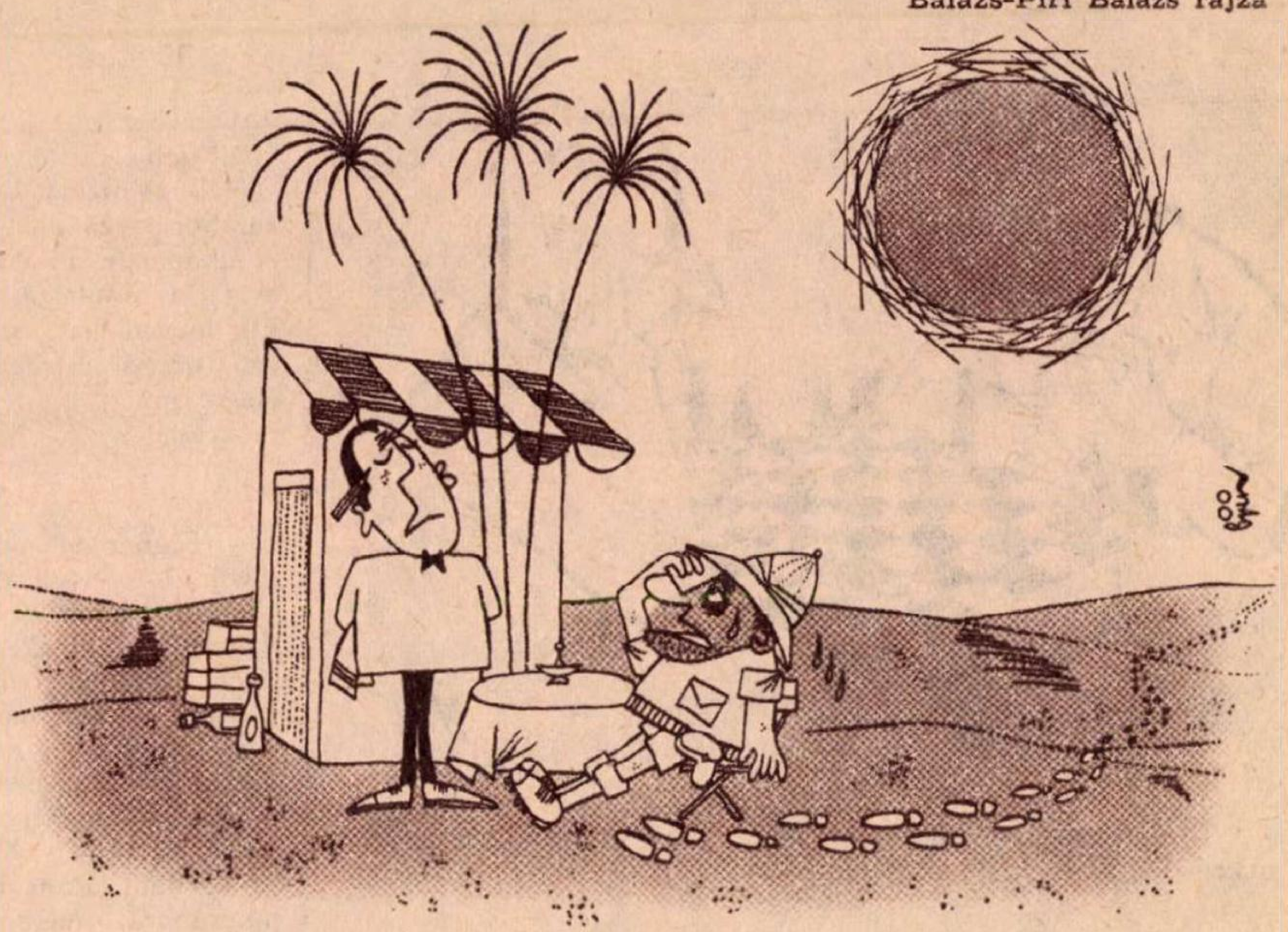

– Csak rövid italunk van, kérem . . .

Indulás külföldre

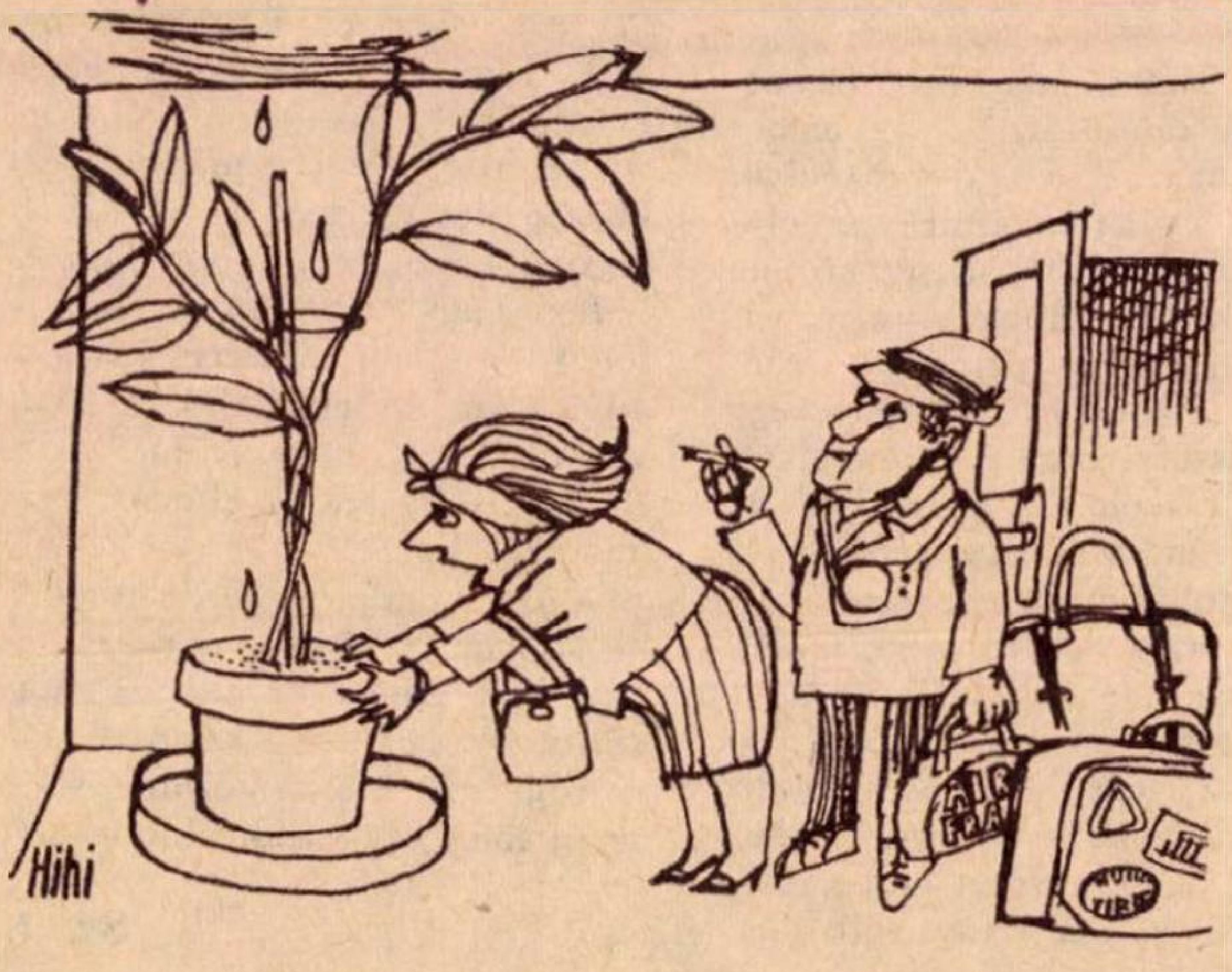

– Így legalább a fikuszom nem fog elszáradni . . .

Abszolút modern hajviselet

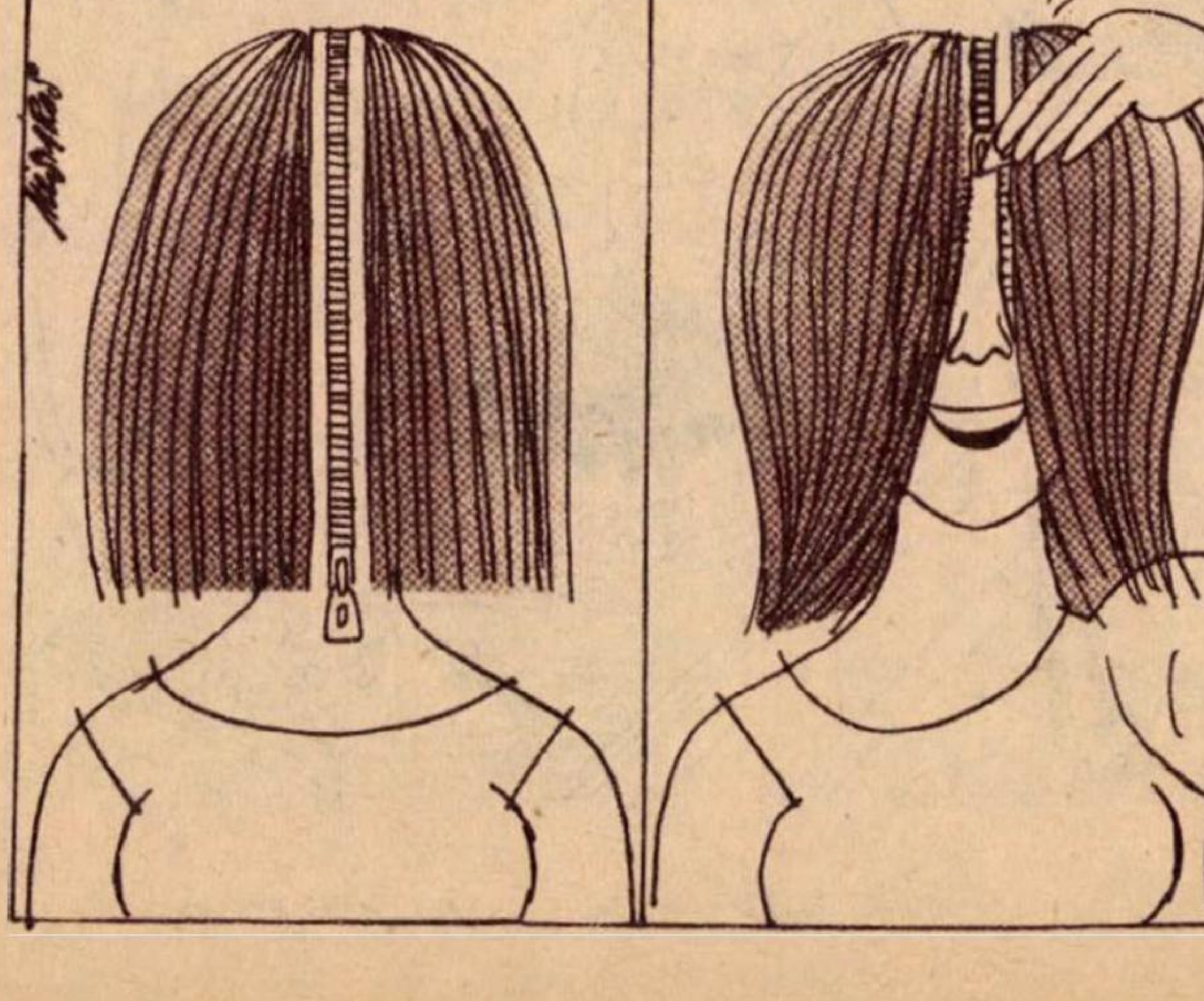

VÁRAKOZÓ ÁLLÁSPONTON

A minap találkoztam Oltári barátommal, akivel amolyan enyhe beszélő viszonyban vagyok. A kölcsönös üdvözlés után megkérdeztem: hol tölti az idén a szabadságát, Oltári uram?

– Az idén én vagyok a soros várakozó – mondta Oltári nagyot sóhajtva.

– Nem értem – tátottam rá a szájam, mert valóban nem értettem.

– Tudja – válaszolt mosolyogva, bölcshöz illő szerénységgel –, nekem csupán huszonnégy munkanap szabadságom van. A feleségemnek úgyszintén. Nos, idők során rájöttünk arra, ha az év közben adódó várakozásokra felváltva veszünk ki egy-egy napot, szétforgácsolódik a négy hetünk, márpedig inkább pihenek én minden második évben négy hetet magamban, mint a feleségemmel kettőt . . . Hiszen értjük egymást.

– Hiszen értem – bólintottam megértéssel –, csak . . . izé . . . Olyan sok önöknél az évi várakozni való?

– Olyan! Nem hiszi? Számoljunk csak! Kezdem – és ökölbe szorított ujjai közül kipöckölte a hüvelykujját. – Minden évben egyszer szállít a Tüker. Előfordult már, hogy ez két napot igényelt, de maradjunk csak egynél. Azután gáz van a lakásban. Egy nap a tűzhely, egy nap a kifújás. Van hűtőszekrényem is. Ha jól megy, ez is futja egy napból, ha hasonlóképp a televízió és a rádió. Négy napomba kerül a villamos forróvíz-tárolóhoz szerelt villamos felhúzású kapcsolóóra, mivelhogy azt minden negyedévben felülvizsgálják. A vízcsap is meghibásodik olykor – mondjuk, egy nap. Térre néz a lakásunk. Ablaktörés egy nap. Kéményseprő egy nap, a házkezelőségnek is akad évente egy-két napi munkája, vagy néznivalója. Várjunk csak, mi van még . . .

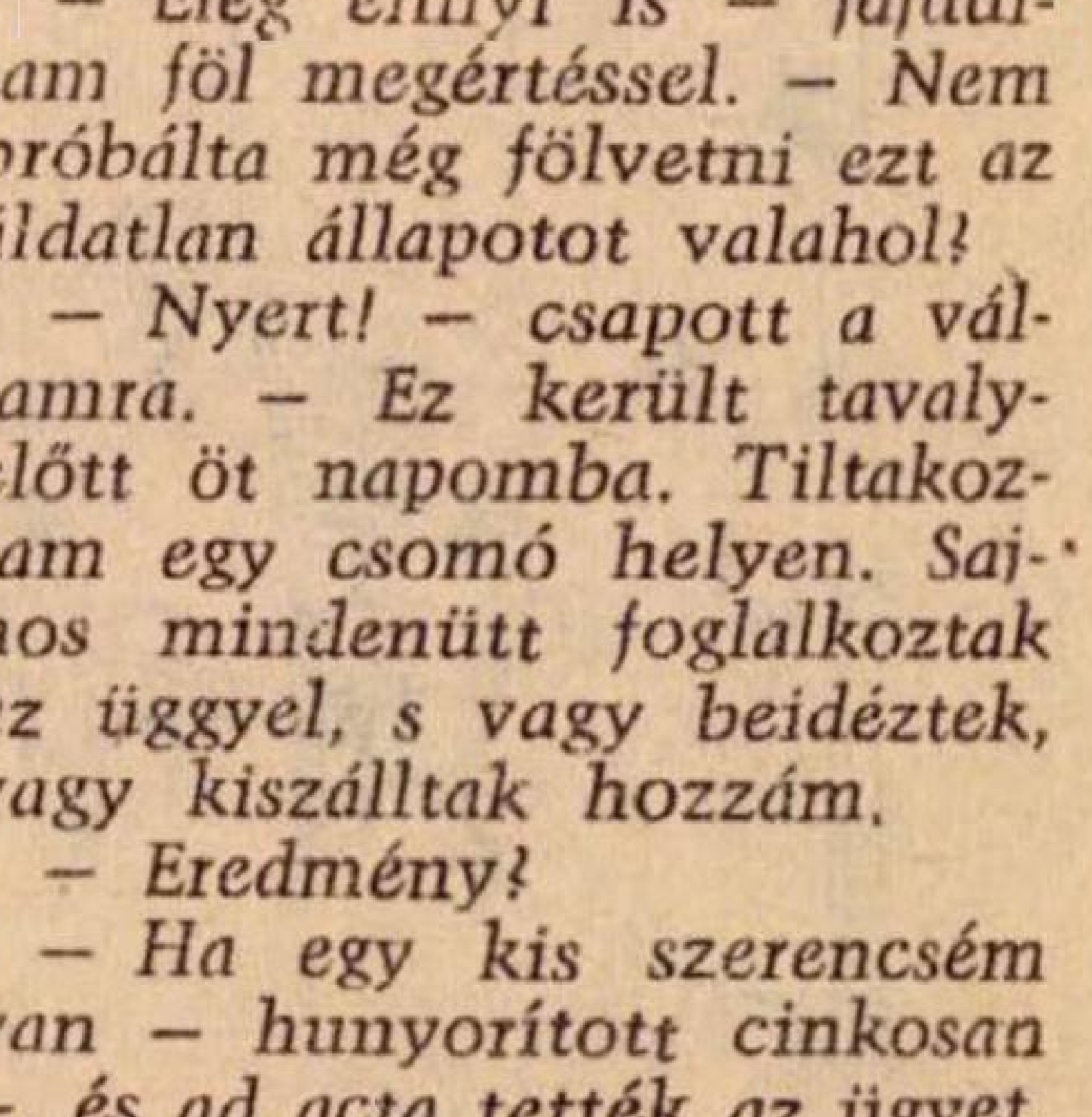

– Elég ennyi is – jajdultam föl megértéssel. – Nem próbálta még fölvetni ezt az áldatlan állapotot valahol?

– Nyert! – csapott a vállamra. – Ez került tavalyelőtt öt napomba. Tiltakoztam egy csomó helyen. Sajnos mindenütt foglalkoztak az üggyel, s vagy beidéztek, vagy kiszálltak hozzám.

– Eredmény?

– Ha egy kis szerencsém van – hunyorított cinkosan –, és ad acta tették az ügyet, akkor marad az idén háromnégy napom.

Sólyom László

Két téesz-elnök

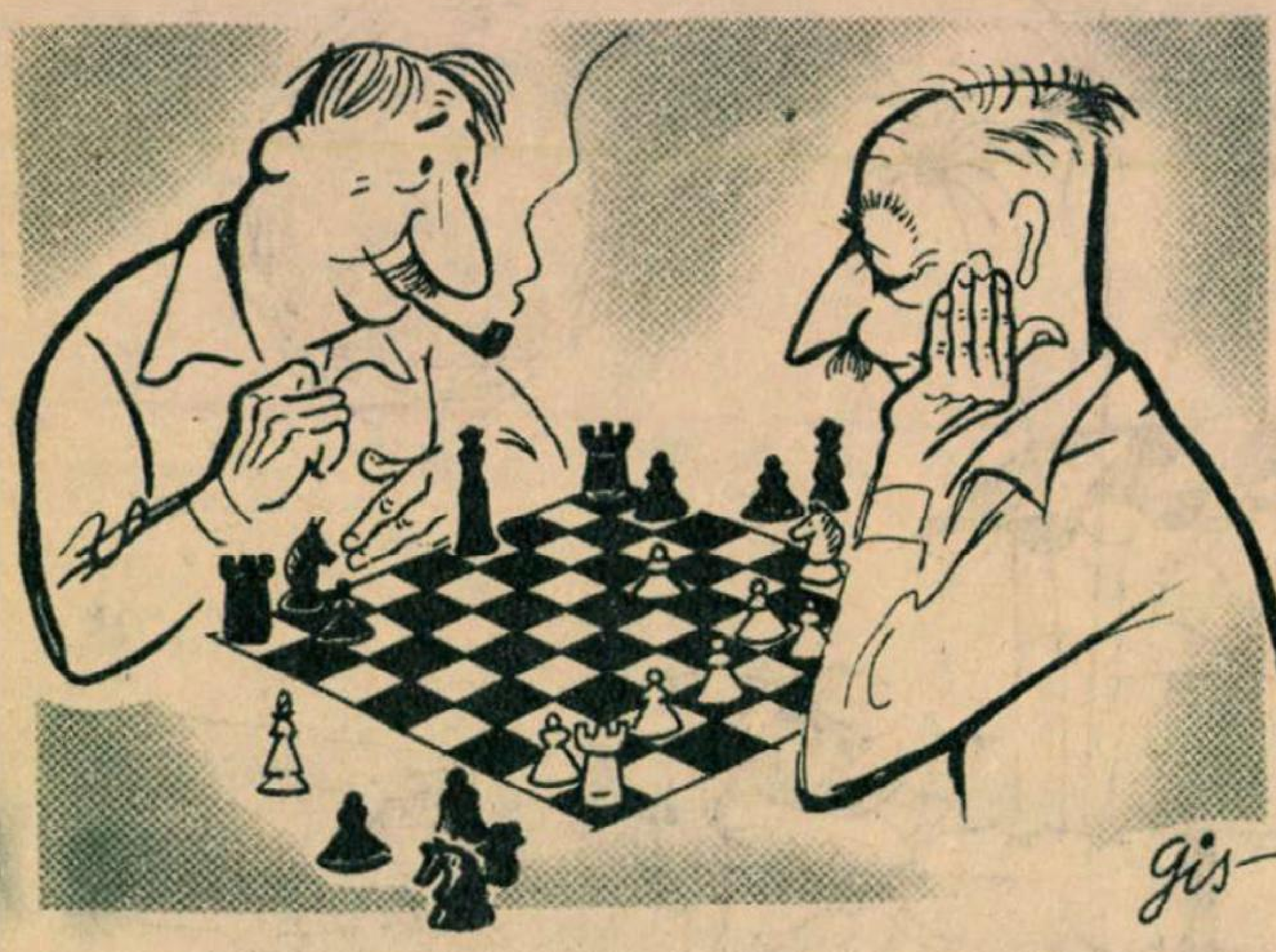

– Rettenetesen irigyellek, neked több parasztod van, mint nekem . . .

Tájékozatlan szegedi lakos

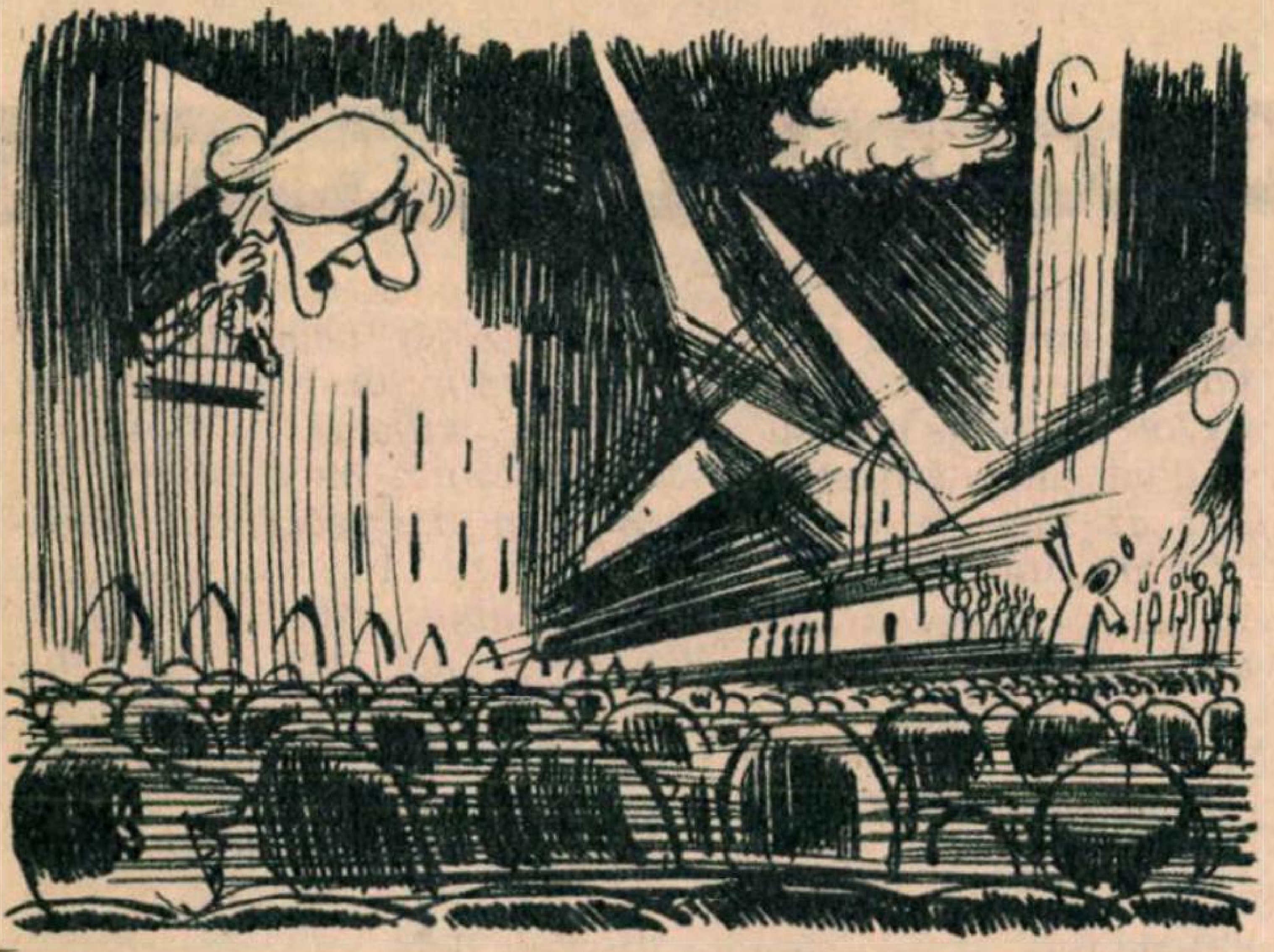

– Tíz óra már elmúlt!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

LÁNC, LÁNC . . .

Tatarozzák a szomszéd házat, kívül-belül. Érthető hát, hogy ez a fő beszédtéma, s reggelente az autóbuszmegállónál várakozva, el-elkap egy-egy szomszéd, s beavat a tatarozás rejtelmeibe. Elmondom hát, mit mesélt el egy ismerősöm tegnap, s mit egy másik ma.

1.

– Tegnap délután, ahogy hazajövök, az előszobában, a nyitott vécéajtóban ott áll a vízvezetékszerelő, és élénken csóválja a fejét. Kérdem tőle, mi baj. „Uram – azt mondja –, ezt nem hittem volna.” Mármint micsodát? – kérdem ismét, mert most már érdekel az ügy. „Hát azt – folytatja –, hogy egy ilyen jó karban tartott lakásban alumíniumból legyen a lánc.” „Miért, miből legyen?” – lepődtem meg, mire a szerelő szeme kerekre tágult. „Miből, uram, miből? Hát rézből. Nem mondom, a boltban ugyan nem kapni rézláncot, de nálam véletlenül van. Ha az úr ad ilyesmire, ugyebár.”

Gondoltam, nem minden héten van tatarozás, és az ember ne vesszen össze a dolgozókkal. Nekem ugyan megtette az alumíniumlánc, dehát üsse kő, ne mondják rám, hogy smucig vagyok. Jöjjön a rézlánc – döntöttem, s elhatározásomnak egy kézfogással adtam nyomatékot, minek folytán a kezemből az övébe vándorolt egy szemérmes zöld bankó. Nos, a szerelő elsietett, majd néhány perc múlva visszatért. Néhány pillanat alatt leakasztotta a régi láncot, feltette az újat. A jól végzett munka büszke érzésével a küszöbről még egyszer megszemlélte művét, majd távozott.

Amiért pedig elmondtam ezt az esetet, az az, hogy mint megtudtam: nem is igaz, hogy nem kapni rézláncot. Na, mit szól hozzá?

2.

– Á, jó, hogy találkozunk, szerkesztő elvtárs! Ezt írja meg, ezt a pazarlást, amit tatarozás címén véghezvisznek. Tegnap is mi történt. Délután, ahogy hazajövök, a vécében bíbelődik egy szerelő. Kérdem, mit csinál ilyenkor, munkaidő után. Azt mondja, be ne mószeroljam a művezetőnél, hogy ilyenkor dolgozik, de csak most jutott eszébe egy munka, amelyet ma el kellett volna végeznie. Ő már ilyen ember: ami mára ki volt adva, azt ma végzi el. És ahogy beszél, látom, leakasztja a vécéláncot, és másikat tesz a helyére. Kérdem tőle: mire jó ez? Hiszen két évtized óta jó egészségben használtuk a régi láncot! „Nem úgy van az, uram – feleli. – Ami egyszer ki van adva, azt mi megadjuk a kedves lakóknak, mert az jár.” Ezzel be is fejezte és elment. Na, mit szól hozzá!

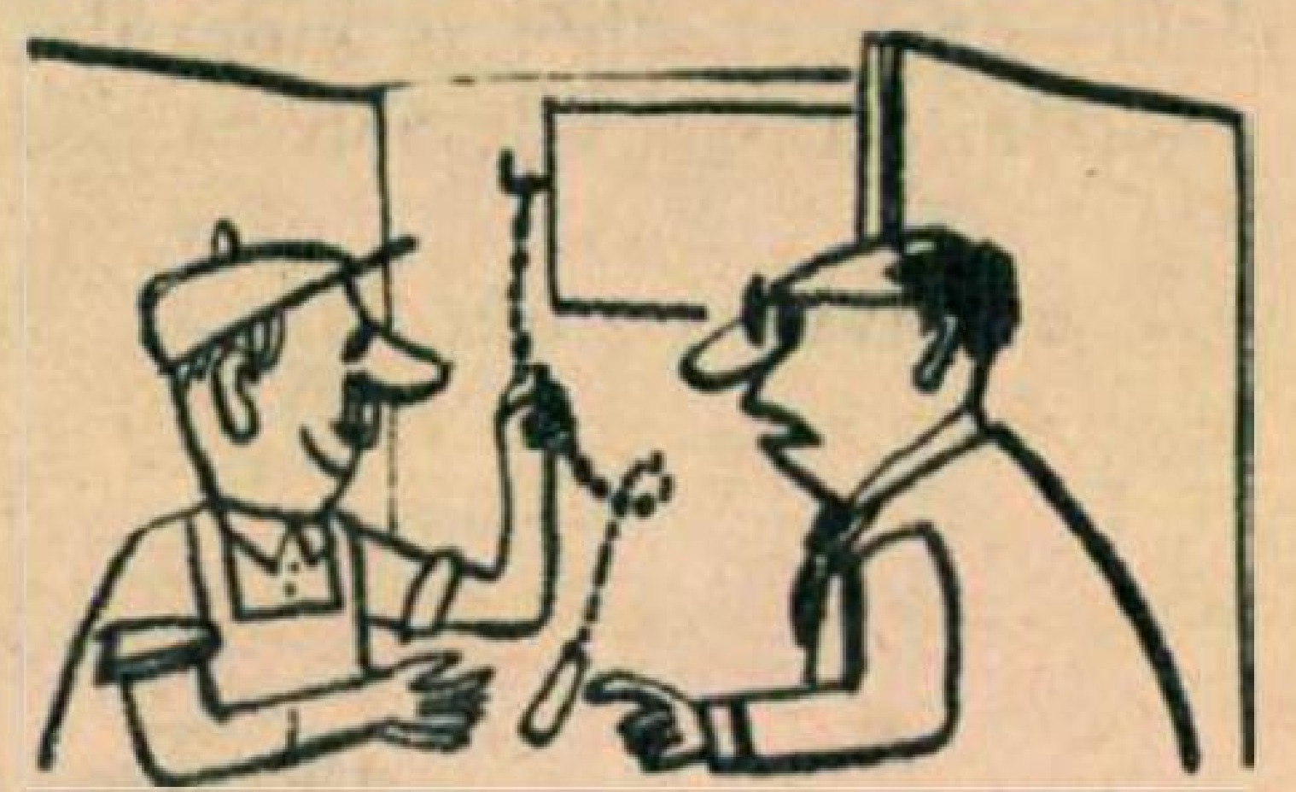

– És mondja – kérdeztem –, milyen lánc volt a maguké?

– Hát éppen ez az! – válaszolta indignáltan a szomszéd. – A régi egy kitűnő rézlánc volt, az új meg egy vacak alumínium.

Sz. J.

Haladó fodrász

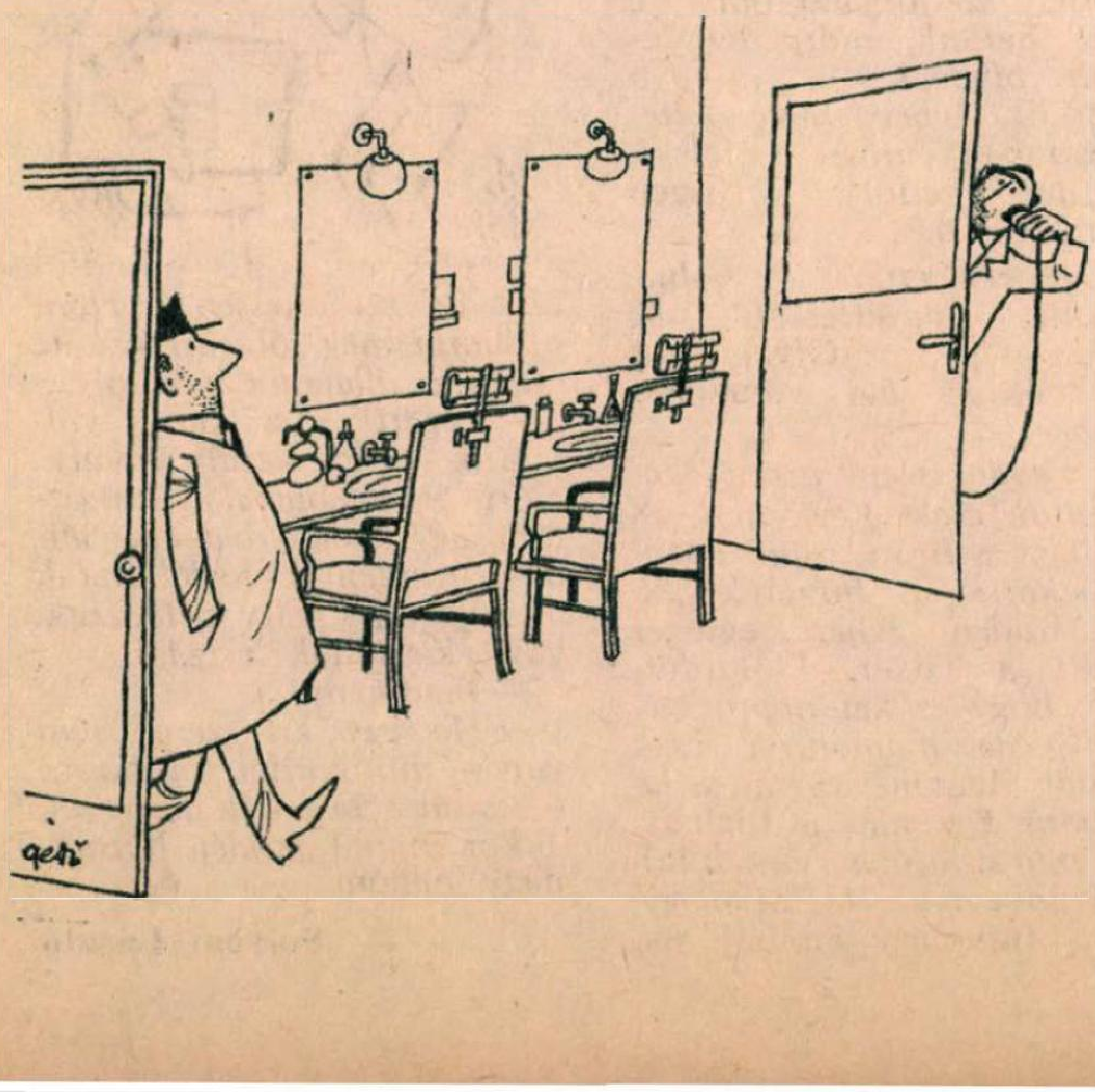

Nehéz probléma

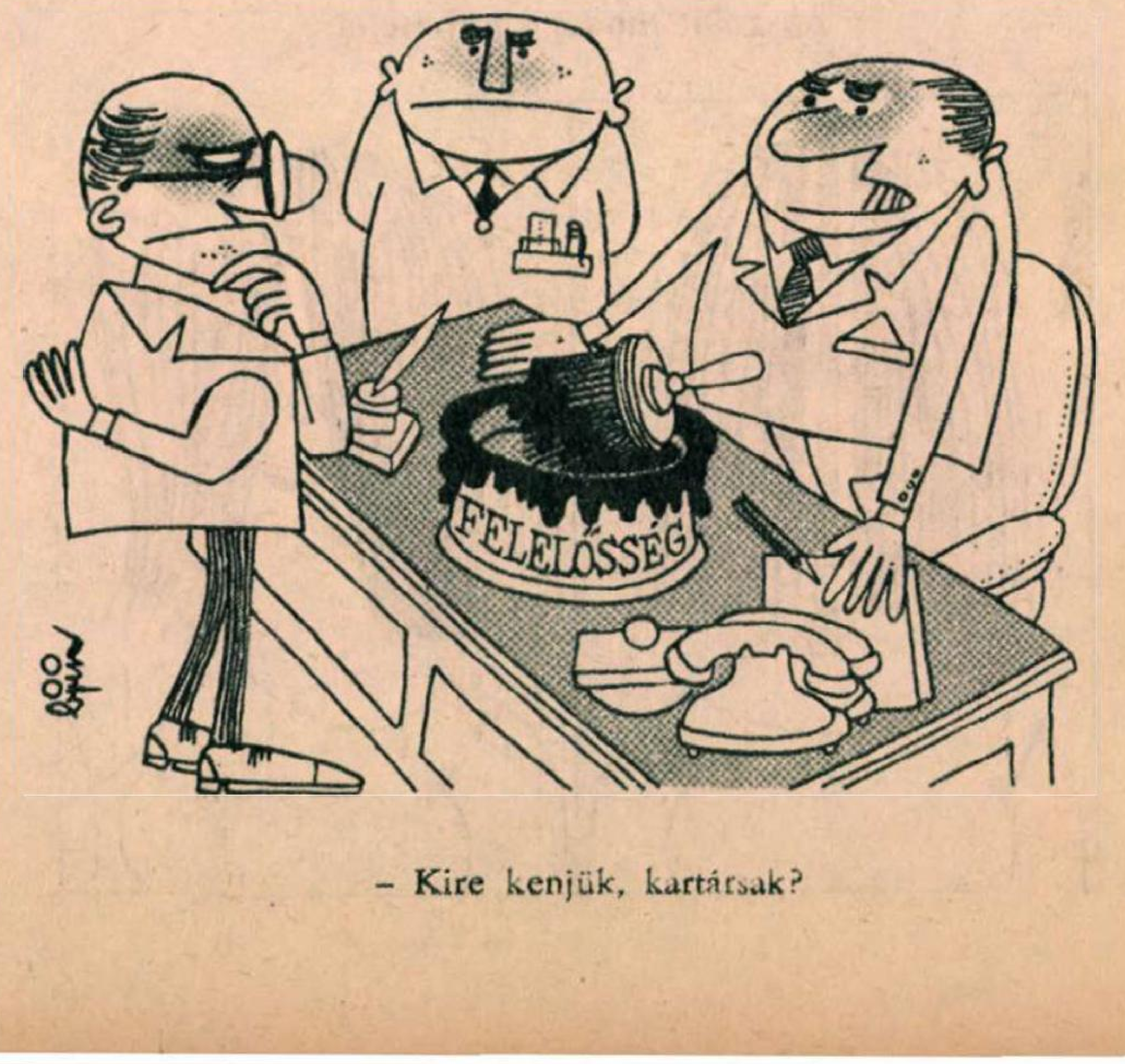

– Kire kenjük, kartársak?

Ellenőrzés

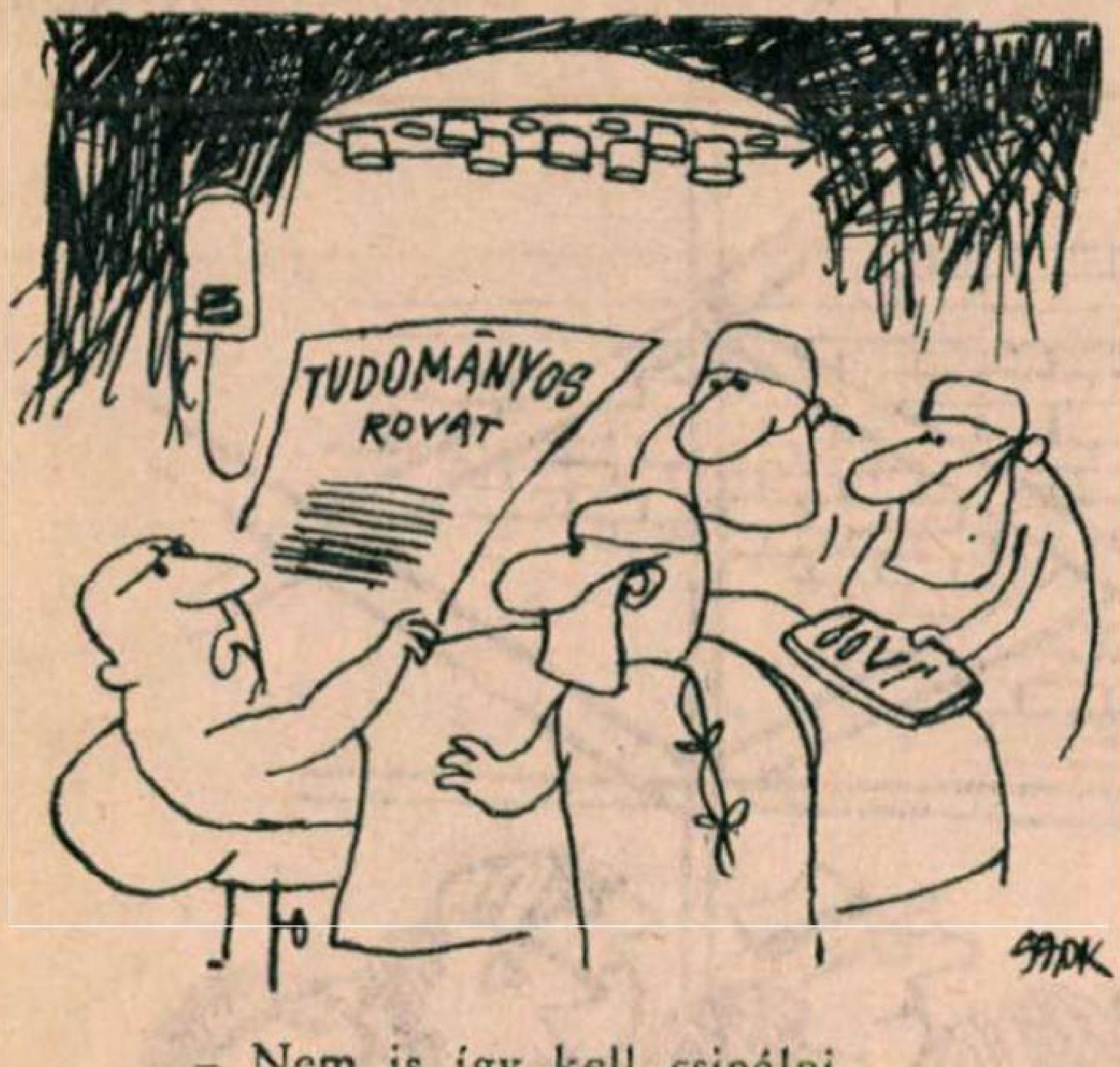

– Nem is így kell csinálni...

Főnöki előkészület

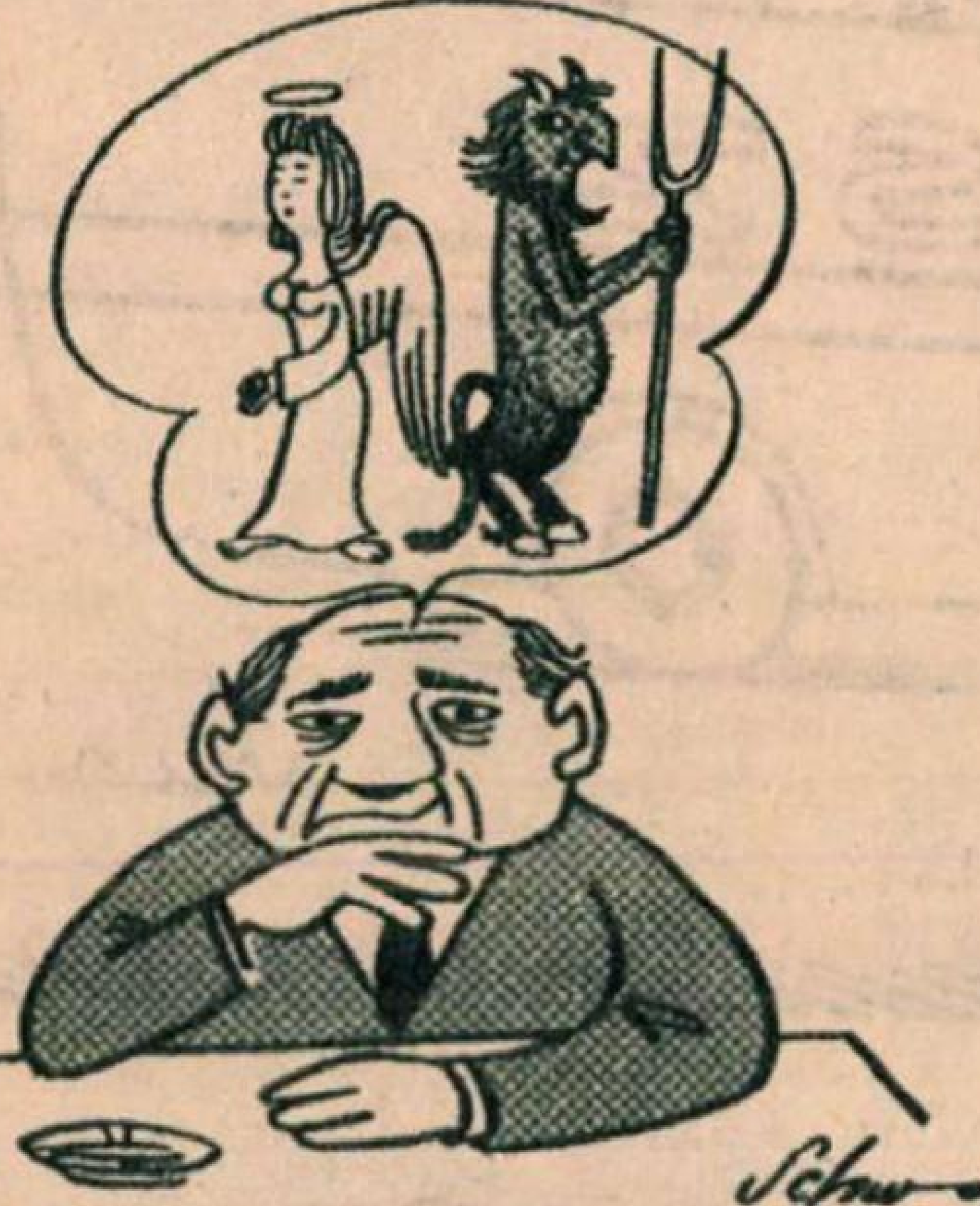

– Holnap milyen legyek a hivatalban?

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Voltak-e már közvetlen életveszélyben?

Tatarozzák a házunkat! Azt hiszem, ezzel mindent megmondtam...

D. F.

Voltam, de szerencsére még az utolsó pillanatban meg tudtam magyarázni a költőnek, hogy félreértett, és isteninek tartom a versét.

F. L.

Igen, egyszer húszéves korombannvalaki meg akart ölni egy nő miatt, de szerencsére közbejött a második világháború.

(f—p)

Kilenc forint húsz fillért tett ki a számla. Elszántan vártam, hogy a tízesemből a pincér visszaadjon.

G. Sz.

Amióta a doktor Kildare sorozat megindult a tévében, szüntelenül úgy érzem, hogy életveszélyben forgok.

K. A.

Igen. Apám fiatal korában elhatározta, hogy agglegény marad.

M. Gy.

1932-ben történt, Berlinben. Szőke Szakáll, a kitűnő komikus egy alkalommal felvett Hispano kocsijára, és úgy száguldott vele, hogy még a tűzoltóautót is megelőzte. Célhoz érve, fogvacogva gratuláltam ügyességéhez, mire kijelentette: egy hét múlva jöjjek el vele kocsikázni, amikor már autóvezetői jogositványa is lesz...

P. L.

Voltam. Máricusban egy meteor hullott a Góbi-sivatagba. Ha akkor ott megyek el alatta, ma már kampec nekem.

S. P.

Hogyhogy voltam? Vagyok. Születésem perce óta.

(t.)

IMPORT HUMOR

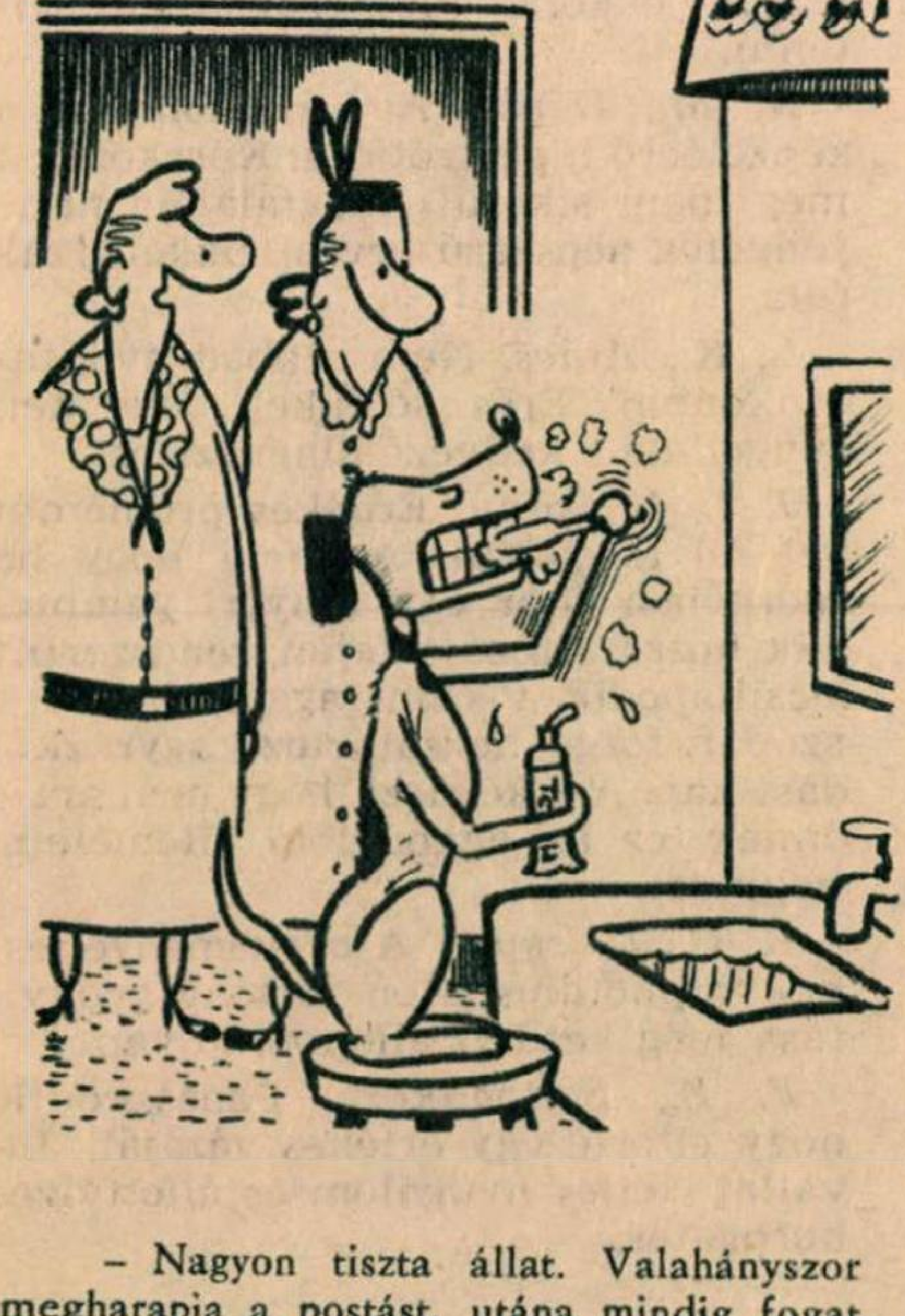

– Nagyon tiszta állat. Valahányszor megharapja a postást, utána mindig fogat mos...

AVATÁS

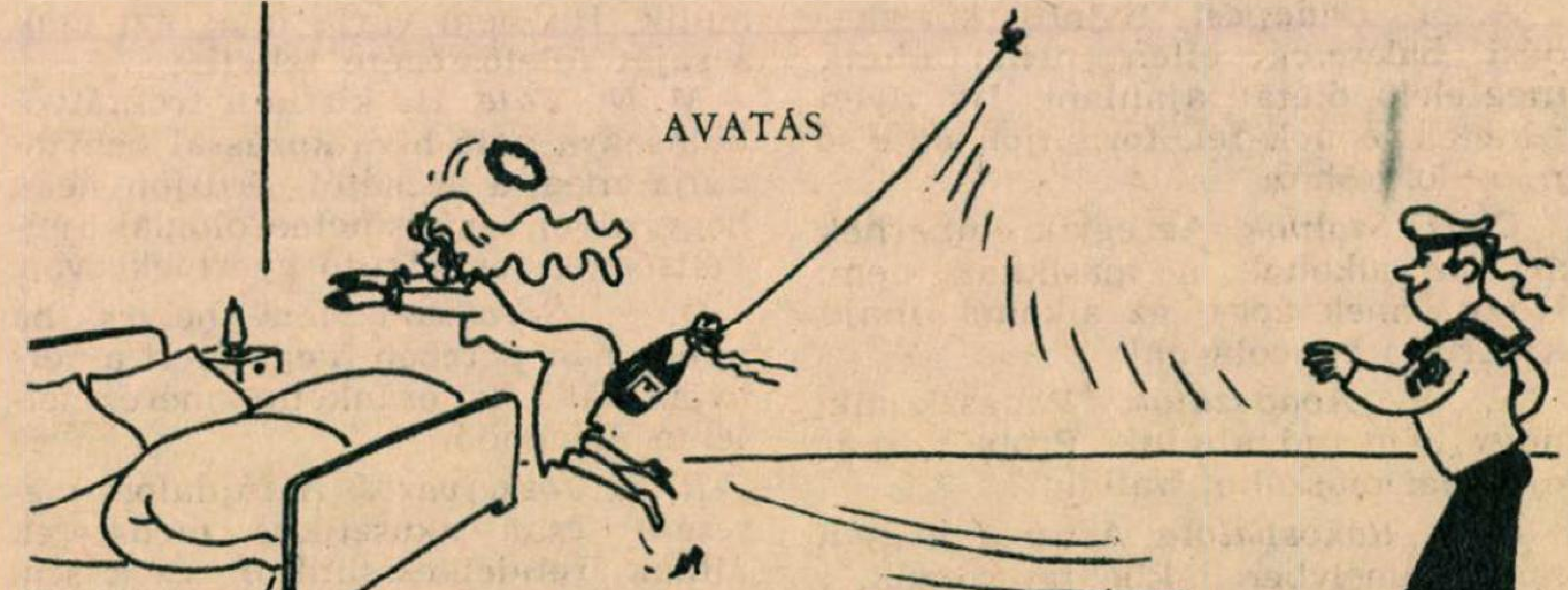

A VADNYUGATON

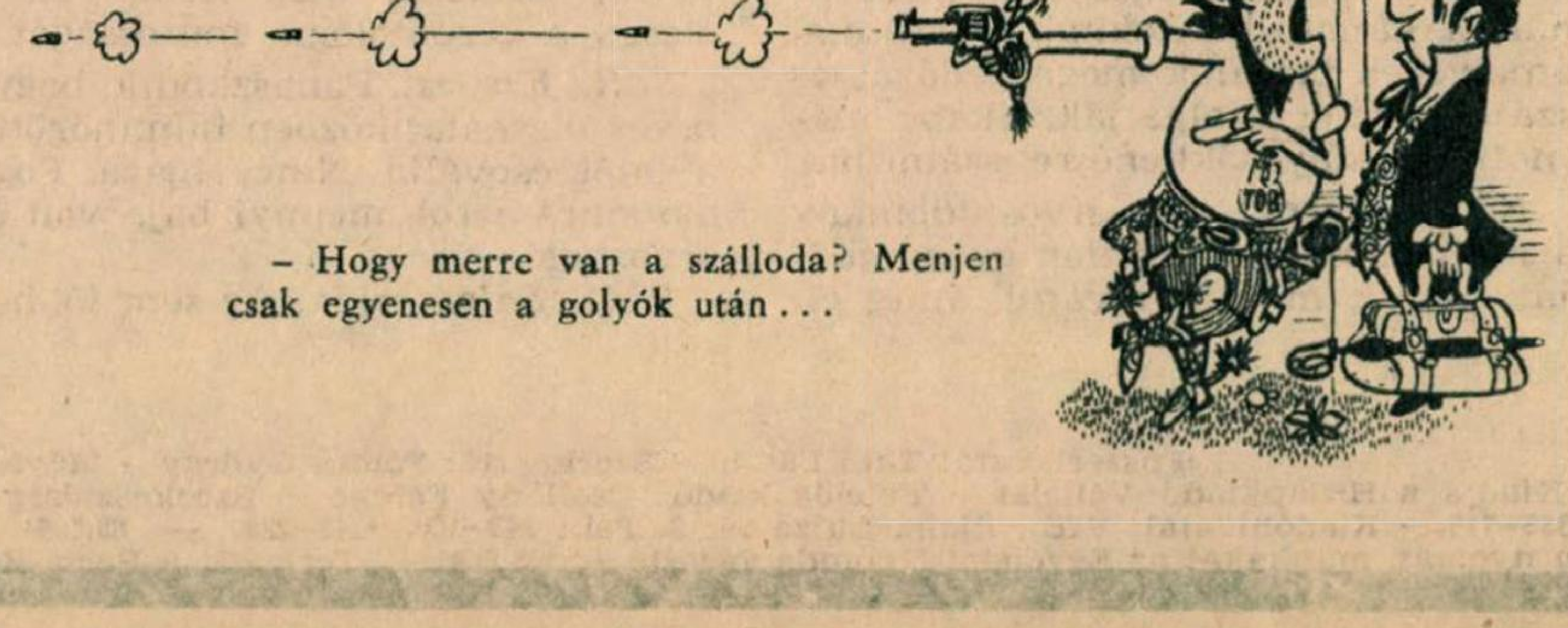

– Hogy merre van a szálloda? Menjen csak egyenesen a golyók után...

Dolgozik az idegenvezető

Várnai György rajza

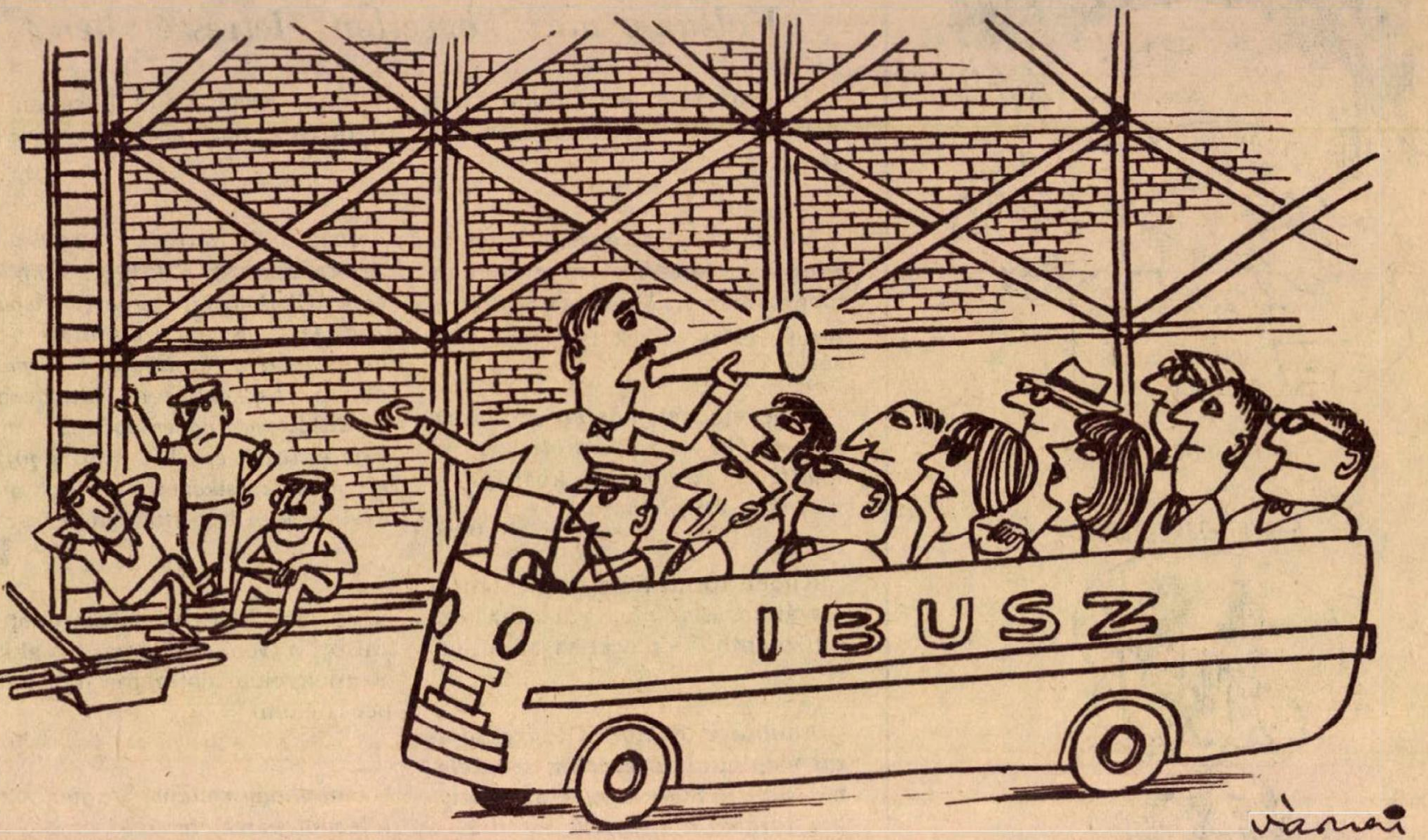

– Tévednek, hölgyeim és uraim! Ez itt nem sztrájk, ez munka…

ORVOSI ÜZENETEK

A. B., Budapest. Sajnos, közlekedési balesetek ellen nem tudunk megfelelő diétát ajánlani. Ha ilyen tünetek lépnek fel, forduljon az első mentőorvoshoz.

C. D., Szolnok. Az egyik embernek árt az alkohol, a másiknak nem. Hogy önnek árt-e az alkohol, majd kiderül a boncolásnál.

E. F., Abádszalók. Panaszkodik, hogy nem tud aludni. Próbált már éjszakai műszakot vállalni?

G. N., Rákospalota. Azt írja, hogy a házat, amelyben lakik, tatarozzák, s emiatt gyakran fáj a feje, néha rendkívül élesen. Biztos benne, hogy jól körül szokott nézni, miközben elhalad az állványok alatt? Tégla és másféle törmelék gyakran idéz elő traumatikus fejpanaszokat.

I. J., Mocsolád. A hatásos fogyókúra néhány mozdulat kiiktatásán alapszik. Ha csökkenteni tudja azoknak a kézmozdulatoknak a számát, amelyek a táplálék megragadását és szájhozvitelét szolgálják, akkor számottevő súlycsökkenésre számíthat.

K. L., Csepel. Az orvostudomány a náthának csak egyetlen gyógymódját ismeri: meg kell várni, amíg elmúlik. Ha nem várja meg, ezt csak a saját felelősségére teheti.

M. N., Tata. Ha kisfia a frontátvonulásokra való hivatkozással nem tanulja meg a leckéjét, örüljön neki, hogy ilyen orvosmeteorológiai műveltséggel rendelkező gyermeke van.

O. P., Soroksár. Nem helyes, ha minden öt percben megméreti a vérnyomását. Az óránkénti mérés teljesen elegendő.

R. S., Józsefváros. A fájdalom mérésére csak akusztikus módszerek állnak rendelkezésünkre, ezek sem megbízhatók, mert az ordítás nagyságrendjének megállapitása csak szubjektív eltérésekkel történhet.

T. U., Balatonaliga. Van védekezés a hajhullás ellen, de teljesen eredménytelen.

U. T., Adony. Az, hogy önt nyolcvanéves korában eltiltották a maratoni futástól, még nem veti fel élesen a gerontológia fontosságát.

S. R., Kispest. Panaszkodik, hogy az orvos vizsgálat közben hümmögött és a fejét csóválta. Nincs igaza. Fogalma sincs arról, mennyi baja van egy orvosnak.

P. O., Salgótarján. Az sem jó, hogy eddig még minden héten leszokott a dohányzásról. Nem szabad az akaraterejét ekkora megterhelésnek kitenni.

N. M., Hévíz. A hipochondria a képzelőerő hipertrófiája. Kórokozóját még nem sikerült megtalálni, noha rengeteg népszerű orvosi cikket írtak róla.

L. K., Arács. Nem szabad nyugtalankodnia. Erős lélekkel bele kell nyugodnia a kedvező diagnózisba.

J. I., Harkány. Érdekes problémát vet fel levelében. Azt írja, hogy ha mérgében eltör egy tányért valamelyik hozzátartozója fején, rendszerint lecsillapodik, viszont aggasztja, ha a szóban forgó hozzátartozó agyrázkódást kap. Azt kérdezi, hogy nem árt-e önnek ez az aggodalom. Remélem, hogy árt.

K. G., Diósgyőr. A bőrkeményedésnek hipnotikus úton történő gyógyítása még kezdeti állapotban van.

F. E., Soltvadkert. Panaszkodik, hogy eltörte egy értékes vázáját. Javallat: teljes nyugalom és állottvizes borogatás.

prof. Feleki László

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220. – 65.4864 – A szedés a Kossuth Nyomdában készült, a nyomási munkákat az Egyetemi Nyomda végezte – 65.8041 – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504